

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ОКОТО НА КОТКАТА

Превод от английски: Надежда Караджова, 1998

chitanka.info

*На Джо Лийпхорн,
Джими Чий и
Тони Хилърман*

Това произведение е художествена измислица. Имената, героите, географските наименования и случките са плод на авторовото въображение или са използвани условно. Всяка прилика с действителни събития, места и лица, живи или мъртви, е съвсем случайна.

ПЪРВА ЧАСТ

На прага на Дома на
тъмнината

лежат два червени койота с
глави, обърнати назад.

Найенезгани ги разделя с тъмен
жезъл и идва да ме търси.

Със мълния зад себе си,
със мълния пред себе си
той идва да ме търси
с планински кристал и говорещ
кетан.

А вътре, в ъглите край дверите
на Дома на тъмнината,
стоят две червени сойки с
глави, обърнати назад.

Със мълния зад себе си,
със мълния пред себе си
той ги разделя с тъмен жезъл
и идва да ме търси.

По-сетне край огнището в
Тъмния дом

стоят два червени бухала с
глави, обърнати назад.

Той ги разделя с жезъла си
и идва да ме търси
с планински кристал и говорещ
кетан.

В средата на Дома на
тъмнината
стоят две червени кукумявки с
глави, обърнати назад,
Найенезгани ги отхвърля
настрани
и идва да ме търси.
Мълния зад него,
мълния пред него.
Понесъл планински кристал и
говорещ кетан,
той идва за мене.
Идва от центъра на земята.

По-сетне...

Молитва
за прогонване
на злото

Нощ близо до източния край на оградения със стени двор на имението. Той стои между стените — може би на половин километър от самата къща, сред малка групичка дървета, под безлунно небе, — потънал в пълно мълчание, и се вслушва.

Земята под ботушите му е влажна. Студен вятър му казва, че зимата неохотно дава път на пролетта в северната част на щата Ню Йорк. Протяга ръка и нежно докосва тъмната ивица на тънък клон вдясно. Усеща пъпките млада зеленина, които мечтаят за лятото под широката му, тъмна длан.

Облечен е в синя риза от памучно кадифе, която пада свободно над джинсите, пристегнати в кръста с широк колан от морски раковини. Огърлица — много стара — от тежки тиквени цветове виси на гърдите му. Високо на врата си носи тънък наниз тюркоазено хейче. На лявата му китка има сребърна гривна, обсипана с произволно пръснати късове тюркоаз и корал. Копчетата на ризата му са сплескани

десетцентови монети от началото на двайсети век. Дългата му коса е завързана с лента от червен плат.

Висок, чужд на това място и на това време, той се вслушва да чуе онова, което може или не може да се долови: признаците на странната борба в тъмната къща. Както и да протече сблъсъкът, той, Уилям Блакхорс Сингър^[1], ще бъде губещият. Но трябва да понесе тази своя участ, причинена от силата *чинди*, която е задействал много отдавна и която го преследва по петите през годините.

Чува кратък звук откъм къщата, последван незабавно от силен трясък. Това обаче не е краят. Звуките продължават. Отнякъде отвъд стените долита вой на който.

Той почти се изсвива. Куче, разбира се. Макар да звучи повече като другото животно, което отново бе станало за него нещо обичайно. Естествено, тук наоколо няма нито един който.

Уилям Блакхорс Сингър. Има и други имена, но на запаметяващите машини е известен с това. Именно с него го повикаха.

Звуките рязко замлъкват, но след кратък промеждутък започват отново. Той преценява, че в този район на света трябва да е почти полунощ. Поглежда към небето, но Христовата кръв не се лее по небесната твърд. Там, сред звездите на югозапад, е само Ини, птицата на гръмотевицата, приготвила мълния, облаци и дъжд. Тя протяга огромните пера на главата си, за да погъделичка по носа Сас, мечката, и да ѝ каже, че е време да вдъхне нов живот на земята там, по Млечния път.

Мълчание. Внезапни и разтеглени една след друга пулсации, които да запълнят неговия свят. Всичко ли свърши? Наистина ли всичко свърши?

Отново кратки излайвания, последвани от вой. Някога той умееше да прави много неща, някои още помни. Сега всички са недостъпни за него освен изчакването.

Не. Все пак има нещо, с което да го запълни.

Меко, но с нарастваща сила запява песен.

Не може да се каже, че Първият човек подскачал от радост при вида на тъмния подземен свят, в който бил създаден. Споделял го с осем други човешки същества, с мравките и с бръмбарите, по-късно със скакалците, които срещали по време на своите странствания, и с Койота — Първия разгневен, Този, който се появил във водата,

Мършавия скитник. Всички се размножавали, а после към тях се присъединили водните кончета, осите и хората прилепи, както и Мъжът паяк и Жената паяк. Мястото станало пренаселено и неудобно. Последвали стълкновения.

— Хайде да се махаме оттук — предложили някои.

Първият човек, който бил мъдър и могъщ, отишъл и донесъл своите съкровища — Бялата раковина, Тюркоаза, Морския охлюв, Черния кехлибар и Червено-белия камък.

Поставил Бялата раковина на изток и духнал в нея. Извисила се бяла кула от облаци. Поставил Тюркоаза на юг и духнал в него. Извисила се синя облачна кула. На запад сложил Морския охлюв и когато духнал в него, на това място се издигнала жълта облачна кула. На север сложил Черния кехлибар, от който при диханието му се устремила нагоре черна кула от облаци. Бялото и жълтото се удължили, срещнали се горе и се пресекли; същото направили синьото и черното. Така се появили Нощта и Денят.

Тогава Първият човек поставил Червено-белия камък в центъра и духнал в него. Издигнала се многоцветна кула.

Кулата на изток била наречена всеобятната зора, кулата на юг — всеобятното синьо небе, кулата на запад — всеобятният здрач, а кулата на север — всеобятната тъмнина. Койота преминал подред покрай всички тях, като променял цвета си, за да съответства на техния. По тази причина наред с останалите си имена той е известен и като Дете на зората, Дете на синьото небе, Дете на здрача и Дете на тъмнината. Всяко едно от тези места увеличило силата му.

Докато кулите в четирите посоки на света били свещени и в тях се родили молитвените обреди, от централната произлезли всички мъки, злини и болести. И точно по тази кула Първият човек и Койота повели племето нагоре и го извели във втория свят, като заедно с него, естествено, вървели и злините.

Тези места изследвало то, срещнало други същества, а Първият човек се бил с мнозина, като побеждавал всички и им отнемал песните, които им давали сила.

Ала това било и място на страдание и несрета — нещо, което Койота открил по време на скитанията си напред и назад, нагоре и надолу по света. И така отправил към Първия човек молби да се махнат оттам.

Първият човек сътворил бял дим и го духнал на изток, после го погълнал отново; и повторил същото във всяка посока. Това изчистило света от всички злини, които се върнали при племето, откъдето били дошли. После Първият човек създал на изток Мълния, както назъбена, така и права, а също Дъга и Слънчева светлина, но нищо не се случило. Преместил ги на юг, на запад и на север. Светът потреперил, но не родил сила, която да изведе племето нагоре. Тогава Първият човек направил магическа пръчка от Черен кехлибар, Тюркоаз, Морски охлюв и Бяла раковина. На върха ѝ поставил Червено-белия камък. Пръчката се издигнала и ги отвела нагоре в следващия свят.

Тук те срещнали многото змии, Мъжа и Жената от сол и Бога на огъня. Не трябва да се забравя и Мравката паяк. И светлината и тъмнината дошли от кулите с четирите цвята както в предишните светове.

Ала тогава Първият човек начертал на изток жълта ивица и още една от червено и жълто и те спрели движението на бялата светлина.

И племето се изплашило. Мъжът от сол ги посъветвал да тръгнат на изток, но колкото по напредвали, толкова ивиците се отдръпвали назад. Сетне чули глас, който ги зовял на юг. Там намерили стареца Донцо, наричан Мухата пратеник, който им казал какво е направил Първият човек. Жълтата ивица, казал той, представлява създаването на племето, а другата — растителността и цветният прашец, като червената ѝ част възплаъква всички болести.

Тогава дошли Бухала и Малката лисица и Вълка и Дивата котка, а с тях — Рогатата гърмяща змия, която предложила на Първия човек рога, дето го носила на главата си, и обещания за приношения в бъдеще на Бяла раковина, Тюркоаз, Морски охлюв и Черен кехлибар. Първият човек приел рога с неговата магия и премахнал ивиците от небето.

Тогава племето осъзнало, че Първият човек е злото. Който тайно подслушал как се съвещават членовете му и съобщил на Първия човек: те знаят, че той е спрял светлината на изток, за да се сдобие със съкровище.

Когато по-късно племето се изправило срещу него и го укорило, Първият човек отвърнал:

— Да. Вярно е, внуци. Съвсем вярно. Аз съм злото. И все пак аз използвах моите злини във ваш интерес. Защото тези приношения ще

донесат полза на всички. А аз много добре зная кога да попреча на моето зло да въздейства на тези около мене.

И се заел да го докаже, като построил първия хоган^[2] за приготвяне на лекове, в който споделял с тях своите познания за добрите и за лошите неща.

Той си спомни приема преди нощта, през която намери Койота.

С целия блясък на взетия под наем вечерен костюм на „Плийт и Рафъл“ от искряща плътна синтетична тъкан на релефни черни райета той се бе придвижил до огромната къща в Арлингтън. Минали и настоящи величия изпълваха великолепните зали с високи тавани. Той несъмнено принадлежеше на миналото, но въпреки това бе дошъл, за да види неколцина стари приятели, да се докосне отново до онзи друг живот.

Жена на средна възраст с умело създаден чар го поздрави, приближи се, прегърна го и разговаря с него половин минута с ентусиазирания тон на говорителка в новинарска емисия, докато пристигането на нов гост зад гърба му не предизвика рефлексорен натиск на дланта ѝ върху ръката му, с което го насочваше да отстъпи в страни.

Той с облекчение се отдалечи и си взе напитка от таблата, която му поднесоха. Хвърли поглед към лицата, поздрави някои хора и спря да размени няколко думи, докато си проправяше път към малката стая, която помнеше от предишните си посещения.

Отдъхна си, когато влезе. Харесваха му дървото и желязото в нея, каменната облицовка и грубият хоросан, книгите и ненатрапчивите картини, единственият прозорец, от който се разкриваше широк поглед към реката, и тихо горящото огнище.

— Знаех, че ще ме намериш тук — каза тя, седнала в креслото си край огнището.

Той се усмихна.

— Аз също — в единствената стая, построена по времето, когато не е властвала безвкусицата.

Той притегли едно кресло, настани се близо до нея, но извърнат леко в страни към огъня. Едрото ѝ сбръчкано лице, блестящите сини очи под бялата коса, ниската ѝ набита фигура не се бяха променили в последно време. В някои отношения тя беше по-възрастната, а в други — не. Времето бе превърнало и двамата в играчки на любимата си игра

— иронията. Той си помисли за столетниците Фонтанел и мадам Гримо, които почти му бяха връстници. Ала в този случай пропастта беше друга.

— Скоро ли ще тръгваш отново на лов? — попита го тя.

— Те си имат всички зверчета, които засега са им необходими.

Аз съм пенсиониран.

— Харесва ли ти?

— Колкото всичко останало.

Веждите й потрепнаха леко.

— Така и не мога да разбера дали твоето е местен фатализъм, умора от света или поза.

— Вече и аз не мога — отвърна той.

— Може би страдаш от безделие.

— Това е почти толкова изключено, колкото дъждът в наше време. Аз съществувам в своя собствена цивилизация.

— Така ли? Нещата не може да са чак толкова лоши — отбеляза тя.

— Лоши? Доброто и злото винаги се смесени. По този начин се осигурява ред.

— Нищо повече?

— Лесно е да се обича това, което е налице, и да се желае онова, което липсва.

Тя протегна ръка и стисна неговата.

— Ти си побъркан индианец. Съществува ли, когато не съм тук?

— Не съм сигурен — отговори той. — Аз бях пътешественик от избраните. Може би съм умрял и никой не е имал смелостта да ми го каже. А ти какво правиш, Маргарет?

След малко тя отвърна:

— Все още живея във века на стеснителността, предполагам. И на идеите.

Той надигна питието си и отпи голяма глътка.

— „... банално, скучно и безполезно“ — изрече тя.

Той повдигна чашата още по-високо, за да я освети светлината, и се вторачи през нея.

— Не е съвсем зле — констатира той. — Този път вермута са го докарали.

Тя тихичко се изсмя.

— Философията не променя хората, нали? — попита.

— Мисля, че не.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Навярно да отида и да поговоря с някои от останалите, да изпия още няколко чаши. Може би малко ще потанцувам.

— Нямах предвид тази вечер.

— Зная. Нищо особено, предполагам. Не ми е необходимо.

— Човек като тебе трябва да прави нещо.

— Какво?

— Това ти трябва да кажеш. Когато боговете мълчат, някой трябва да направи избора.

— Боговете мълчат — той най-сетне погледна в блестящите й древни очи, — а всички мои възможности за избор са изчерпани.

— Не е истина.

Той отново се загледа встрани.

— Ще приема нещата такива, каквито дойдат — каза той, — както преди постъпи ти.

— Не говори за това.

— Извинявай.

Тя отдръпна ръката си от неговата. Той довърши питието си.

— Твоят характер е твоята съдба — накрая произнесе тя, — а ти си същество на промяната.

— Аз живея стратегически.

— Може би прекалено.

— Приеми нещата каквито са, приятелко. Този въпрос не ме тревожи. Аз съм се променил достатъчно и съм уморен.

— Дали и това ще продължи дълго?

— Звучи ми като подвеждащ въпрос. Ти имаше своя шанс. Ако аз съм си насрочил среща с безумието, ще отида на нея. Не се опитвай да лекуваш раните ми, преди да си уверена, че ги има.

— Уверена съм. Трябва да намериш нещо...

— Не обработвам заявките.

— ... и се надявам това да стане скоро.

— Трябва малко да се поразходя — каза той. — Ще се върна. Тя кимна и той бързо излезе. Скоро и тя щеше да направи това.

По-късно същата вечер очите му изведнъж забелязаха червена нишка в килима. Той тръгна по нея и се озова близо до транспортна кабина.

— Що за дяволщина?

Потърси домакинята, благодари ѝ и се върна отново до транспортното устройство. Набра координатите и при влизането се препъна.

Задейства замразяването като опора срещу падане.

Беше време, когато дневната светлина бе нощна светлина.

Черния бог седеше на дясното ми рамо.

Времето шеметно летеше около мене, докато се носех

нагоре по Планината на мрака към небето.

А зверовете — зверовете бяха моят лов.

Когато ги виках, те идваха при мене,

излизаха от Планината на мрака.

Предната нощ беше валил сняг, сух и наподобяващ пращец, но голяма част се бе стопила, тъй като денят бе неочаквано топъл за сезона. Слънцето се оттегли зад тъмно скалисто било, но небето все още беше ясно. Студът се връщаше отново в света, носен от вятъра, който въздишаше сред боровите дървета. Сребристи ленти слънчева светлина очертаваха по-горните ридове на високо скалисто плато далеч вдясно, в чието подножие вече прииждаха сивите кълба на първите приливи на здрача. Той разбра, че тази вечер няма да вали сняг и ще може да наблюдава звездите, преди да затвори очи.

Докато си подготвяше място за нощуване, койотът куцукаше след него; лявата му предна лапа все още беше превързана. Тази нощ трябваше да се погрижи и за това.

Запали огън и си сготви ядене, а димът от пиниите изпълваше с благоухание ноздрите му. Когато приключи, денят беше свършил.

Високото скалист плато и билото се бяха превърнали просто в късове сгъстен мрак в нощта.

— Последното ти безплатно ядене — каза той и подхвърли част от храната на звяра.

Докато се хранеха, си припомняше други нощи и други биваци, чиято дълга диря се простираше цял век назад. Само че този път нямаше какво да се ловува и в известен смисъл това му доставяше удоволствие.

Докато пиеше кафе, си мислеше за своето сто и седемдесетгодишно съществуване: как бе започнало на това място; за вълшебните страни и за адовете, през които бе протекло по негова воля; за това как се бе завърнал тук отново. При сегашните обстоятелства „у дома“ би било повече от ирония. Той отпиваше врялото кафе от металната чаша и населяваше нощта с демони, повечето от които сега се бяха установили в Сан Диего.

По-късно свали превръзката от крака на животното с ловджийския си нож. А то стоеше съвсем неподвижно и наблюдаваше. Докато разрязваше твърдия плат, си припомни деня преди няколко седмици, когато намери койота в капан и със счупен крак. В друго време би постъпил другояче. Но сега го бе освободил, прибрал в своя дом, лекувал. И дори това начинание, това дълго пътуване към Каризите бе предприел не за да удължава една неестествена връзка, а за да освободи животното на достатъчно разстояние от дома си и да му предостави цяла нощ, която да го изкуши да се върне обратно в своя собствен свят.

Плесна го по хълбока.

— Хайде. Бягай!

Койотът се надигна. Движенията му все още бяха сковани, той продължаваше да държи крака си под неестествен ъгъл. Постепенно отпускаше лапата си, докато се движеше из бивака. След това започна да излиза извън осветения от огъня кръг и да се връща обратно, като все по-дълго се застояваше в тъмнината.

Докато мъжът приготвяше спалния си чувал, го стресна звънец. В същото време върху малката пластмасова кутия, която висеше на колана му, започна да примигва червена светлинка. Изключи звънеца, но лампичката продължи да светка. Сви рамене и я сложи настрана, обърната към земята. Тя означаваше, че някой му се обажда в далечния

му дом. Беше му станало навик да носи устройството, когато е близо до вкъщи, и бе забравил да го свали. Никога обаче не носеше целия комплект, така че не разполагаше със средство да отговори на обаждането оттук. Това му се струваше без значение. Вече няколко години не го бяха търсили за нещо, което би могъл да сметне за важно.

И все пак това позвъняване го тревожеше, докато лежеше и гледаше звездите. От много дълго време изобщо никой не му се бе обаждал. Сега му се искаше или да бе взел и другия елемент на устройството, или да не носеше нищо. Но той беше пенсиониран, отдавна беше изгубил значение. Не би могло наистина да е нещо важно...

... Той прекосяваше оранжева равнина под жълто небе, в което пламтеше огромно бяло слънце. Приближаваше се към оранжева пирамидална структура, покрита с паяжина от съвсем тесни пукнатини. Стигна близо до нея, спря и бързо настрои енергийния излъчвател. После започна да чака, като от време на време се преместваше да види как работи другата машина, която непрекъснато регистрираше увеличаването на пукнатините. Времето не означаваше почти нищо за него. Слънцето се движеше мудно. Внезапно една от назъбените линии рязко се разшири и структурата се разтвори. От нея изведнъж се изправи създание с широки рамене, покрито с къси розови косми. Най-отгоре, върху подобна на луковица издатина, имаше груб, обрамчен с четина отвор под заслепяваща червена ивица копчета като скъпоценни камъни, който то, докато се олюляваше, бе обърнало право към него. Той задейства енергийния излъчвател и върху създанието падна блестяща мрежа. То се бори с нея, но не успя да се освободи. Движенията му започнаха сякаш да следват такта на тихо думкане на барабан, което можеше да бъде и биенето на собственото му сърце. В този момент целият свят се сгромоляса и пропадна. И той, по-младата същност на собственото му „аз“, тичаше, тичаше на изток под синьо небе, покрай лобода и пелин, туфи висока трева и чамиза; овцете почти не го забелязваха освен една, която изведнъж се надигна, приела всички цветове на зората, олюляваща се... После всичко бе отнесено от тъмните течения към местата, където живеят сънищата, когато не ги използваме...

Птичи песни и предутринно забавяне на функциите на организма: беше захвърлен в плитчините на съня в свят, където времето виси прегънато на ръба на светлината. Замръзнало. Неговото пробуждащо се съзнание бавно се движеше по предсловесните пейзажи от мисли, които бе изоставил много отдавна. Или може би вчера?

Когато се събуди, знаеше, че обаждането е важно. Пригответи си закуска и заличи всички следи от бивака си, преди слънцето да е изгряло. Койотът не се виждаше никъде. Тръгна. Имаше много време, прекалено много, за да вникне достатъчно в смисъла на поличбата. С чувствата му обаче не беше така. На моменти насочваше вниманието си към тях, но рядко ги анализираше подробно.

Докато бродеше в утрото, размишляваше за своя свят, станал отново малък както в началото, макар това да бе относително, съпоставено с всички останали светове, където бе пътешествал. Сега се движеше в подножието на планинската верига Каризо в Динета, земята на навахите, която се простираше на повече от шейсет и пет хиляди квадратни километра; голяма част от нея все още заета от пасища; над шестстотин и осем хектара девствена природа, оградена от четирите свещени планини — Дебенца на север, Тейлър на юг, Сан Франциско на запад, Бланко на изток. Всяка от тях имаше своите предания и свещени значения. За разлика от много други неща, които бе видял, Динета се бе променяла съвсем бавно и сега, през XXII век, в нея все още можеше да разпознае някогашното място на детството си. Завръщането в тази земя след толкова много години беше като пътуване назад във времето.

И все пак имаше разлики между днешния ден и онзи, тогавашния. Племето му винаги е било малобройно и сега той беше последният му оцелял представител. Макар да е истина, че човек по рождение е член на племето на майка си, в известен смисъл той се ражда и за бащиното си племе. Неговият баща бе таосеньо и почти не поддържаше връзки с пуебло. Висок, мускулист, необикновено способен следотърсач с малко повече равнинна кръв^[3], той бе дошъл да живее в Динета, както бе редно, грижеше се за стадата на жена си и окопаваше нейната царевица до деня, когато бе обладан от някакво несвъртащо го на едно място неспокойствие.

И все пак не липсата на връзка с племето беше променила живота му. Един навахо има огромни възможности за лични връзки посредством сложната мрежа на родови взаимоотношения, така че дори всички хора, които бе познавал през младостта си, да бяха мъртви, той можеше лесно да бъде приет на друго място. Ала се бе върнал с жена англосаксонка и не бе потърсил начин да го стори. При тази мисъл за момент почувства остра болка, независимо че от смъртта на Дора бяха минали повече от три години.

Това не беше всичко. Казват, че един отделил се навахо, който живее сам за себе си извън племето, вече не е навахо. Той чувстваше, че в известен смисъл това е истина, макар майка му, баба му и прабаба му да бяха погребани някъде близо до мястото, където живееше сега. Знаеше, че се е променил, променил се е значително през годините, прекарани надалече. Същото се отнасяше и за племето. Земята беше останала почти същата, но хората бяха загубили голяма част от дребните неща, които той помнеше — дребни неща, които, събрани заедно, съставяха огромно цяло. Беше парадоксално, че, от една страна, той принадлежеше към по-ранна епоха в сравнение със съвременниците си, но от друга... Беше вървял под слънца на чужди планети и проследявал странни зверове, достойни за самия Убиец на чудовища. Беше изучил обичаите на *беликаносите* и не се бе чувствал неуютно сред тях. След името му имаше титли, някои от които — защитени. В главата му имаше библиотека, здраво запечатана в тренираната памет на човек, който е изучавал песните на *ятаалиите*. Смяташе себе си за по-традиционен и в същото време за по-извънземен. Но какъвто и да беше, искаше да се отличава от другите.

Впусна се в умерен бяг, като си казваше, че го прави, за да прогони проникналият до костите му студ. Тичаше покрай голи скали от гранит и варовик, покрай скатове, покрити с пинии и клек. Мъртви юки с леко заледени листа лежаха на пътя му като угаснали звезди, приковани към земята. Снегът блестеше по далечните планински върхове под съвсем ясно небе. Дори след като вече не му беше студено, той продължи да се движи със същото темпо, изпълнен с някаква радост от физическото усилие.

Денят се движеше бавно. Обаче той не намали крачка, докато не изтече половината от утрото. Тогава спря да похапне набързо на хълм, от който се откриваше огромна гледка към тесен каньон, където овце

пасяха суха трева. В далечината се издигаше дим от конусообразен, измазан с пръст хоган, чиято старинна врата бе обърната към него, на изток.

Изад купчина скали се появи старец с тояга. Навярно там бе почивал, докато наглеждаше овцете. С куцане пое по обиколна пътека, която в крайна сметка го изведе съвсем близо.

— Йа'ат'еех. — възрастният мъж гледаше покрай него.

— Йа'ат'еех.

Покани стареца да сподели храната му и известно време двамата ядяха и мълчаха.

След малко го попита от кое племе е — щеше да бъде неучтиво да поиска да узнае името му — и научи, че принадлежи към народа на Заешката червена вода. Неизменно установяваше, че му е по-лесно да разговаря с по-възрастните, отколкото с по-младите, с хората, които живеят по-далече, отколкото по-близо до големите градове.

След малко старецът го попита към кое племе принадлежи. Когато му каза, старият човек замълча. Не е хубаво да се говори за умрелите.

— Аз съм последният — каза той — искаше да бъде разбран. — Дълго време прекарах надалеч.

— Зная. Известна ми е историята на Звездния следотърсач. — Старецът притисна върха на широкополата си черна шапка, защото ги връхлетя порив на вятъра. Погледна назад към пътя на север.

— Нещо те следи.

Все още усмихнат заради начина, по който старецът го бе назовал, без да произнася името му, той извърна глава и погледна в онази посока. Огромна топка бял трън подскочаше и се търкаляше в подножието на хълма.

— Руски бодил — отбеляза той.

— Не — отвърна старецът. — Нещо по-опасно.

Въпреки годините страхът от *чинди* за момент изникна от детството му. Потрепери от допира на вятъра.

— Не виждам нищо друго — изрече той.

— Ти си отсъствал много години. Минавал ли си по Пътя на врага?

— Не.

— Може би е трябвало.

- Може би. Познаваш ли добър певец на Пътя на врага?
- Аз съм певец.
- Може би заради това скоро пак ще се срещнем.
- Чувал съм, че Звездния следотърсач бил певец. Отдавна.
- Така е.
- Когато наминеш отново, ще поговорим повече за тези неща.
- Добре.
- Мъжът погледна още веднъж назад към пътя:
- Междувременно следвай криволичеща пътека.
- Ще го сторя.

По-късно, докато минаваше по слоестите сини шисти и замръзналата тъмночервена глина в пресъхналото речно корито, от двете страни на което като пукнатини в студената синева на небето се извисяваха голи канадски тополи, той се замисли над думите на стареца и за нещата, за които те му напомниха — за небесните и водните твари, за създанията от облаци, мъгла, дъжд, цветен пращец и царевица, заемали тъй важно място в детското му въображение. И това ставаше сега, в сезона, когато змиите и мълниците още спяха.

Беше изминало много време, откакто бе престанал да обмисля проблемите си от старата гледна точка. *Чинди...* Истинско или част от съзнанието му — какво значение има? Нещо злонамерено зад гърба му. Да, друг начин да гледаш на нещата...

Денят бавно стигна до пладне и продължи да изтича, преди да се покаже стръмният хълм близо до дома му — високо извисяваща се, причудливо изваяна постройка, напомняща за нещо, което бе видял някога в обрамчена с водорасли долина под водите на чуждопланетен океан. Сега отново спря, за да изяде остатъка от провизиите си. В югозападните райони природата запазва настроенията си задълго, помисли си той, докато се взираше в тази посока. Макар да беше истина, че земята почти не се е изменила, все пак между преди и сега имаше известна промяна. Той смътно различаваше горички от сини смърчове близо до подножието на голямата планина — в тази област преди век и половина такова дърво не се виждаше. Но за това време климатът също донякъде се бе променил: зимите бяха станали малко по-меки, настъпваха по-късно и свършваха мъничко по-рано отпреди.

Натъпка лулата си и я запали. Сенки като множество пръсти се протегнаха бавно от запад. Да пробяга целия този път, а после да седне

и да си почине, когато се вижда края — това изглеждаше правилно. Страхуваше ли се, зачуди се той. Страхуваше ли се от проклетото обаждане? Може би точно за това ставаше дума. Или му се искаше за последно да види забавената лента на този отрязък от своя живот, преди да се е случило нещо, което да го промени? Имаше една песен... Той не можеше да си я спомни.

Когато почувства, че е дошло време, стана и закричи през хладината и сенките към огромната, далечна шестоъгълна къща с врата на изток — към своя хоган, който не беше съвсем хоган.

* * *

Небето вече беше по-тъмно, когато се приближи до жилището си, дърветата допълнително спираха притока на светлина, а извисяващата се постройка, измазана с хоросан и облицована с дърво, се потапяше във все още беззвездната вечер. Обикаля я в продължение на седем минути, преди да се приближи от изток и да се качи на грубо издяланата дървена тераса, с която бе обградил дома си. После влезе и запали лампата. Имаше си собствени генератори на енергия на покрива и под земята.

Отиде до централния *фогон*, сложи малко подпалки и стъкна огъня. След това се съблече, захвърли джинсите „Ливайс“ и фланелената риза на червени и бели карета в коша за пране заедно с останалите си дрехи. Отпрати се към високата тясна баня, влезе вътре и нагласи таймера за триминутен ултрависокочестотен душ. Водата в този район не можеше да се изразходва с лека ръка. След като излезе, надяна риза от еленова кожа, плътни панталони в цвят каки и чифт меки мокасини.

Пусна устройството, което записваше новините, включи екрана на монитора, нагласи програмата да следи някои от темите, които най-общо го интересуваха, после влезе в малкия открит кухненски кът вдясно и си приготви ядене сред висящите низи от люти чушки и лук.

Нахрани се в ниско, тапицирано с пухкава кожа кресло. По стените наоколо бяха окачени килимчета от Двата сиви хълма и Ганадо, между тях бяха пръснати снимки на извънземни пейзажи в рамки. На далечната стена се подпираше пирамида с оръжия; близо до

нея имаше метална платформа от един квадратен метър, обградена с блестящи вертикални решетки с различна височина, а вдясно от нея — голям пулт и монитор. Лампичката за съобщения все още мигаше.

Когато се нахрани, той повъртя в ръце устройството на колана си и го остави. Отиде в кухнята и изпи една бира.

ДИСК I

ПРЕДОТВРАТЕНИ ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ В ЧИЛИ

АРЕСТУВАНИ ТАКСТОНИИ

и трима демонстранти бяха задържани по обвинения,
че са запалили колата на длъжностното лице, издало
разпоредбата

ПЕТРОСЕЛ ОТРИЧА ОБВИНЕНИЯТА В ПАТЕНТНИ НАРУШЕНИЯ

„САМИ СИ ОТГЛЕДАХМЕ ПРОДУКТА“ — ТВЪРДИ РЪКОВОДИТЕЛЯТ НА НАУЧНИТЕ
ИЗСЛЕДВАНИЯ

ОЧЕРТАВА СЕ МЕКА ПРОЛЕТ В ПО-ГОЛЯМАТА

ЧАСТ ОТ СТРАНАТА В ДОЛИНАТА НА МИСИСИПИ

ОТСЕГА СА НАЩРЕК ЗАРАДИ

ОЧАКВАНИ НАВОДНЕНИЯ

ШИМПАНЗЕ СЕ ОПЛАКВА, ЧЕ СА МУ ОТКРАДНАЛИ ПРОИЗВЕДЕНИЕ НА ИЗКУСТВОТО

Във фантастичното свидетелство, направено днес
пред детективи от Лос Анджелис, главно място заемат
твърдения за обработен с наркотици банан

УБИЛ ГИ Е, ЗАЩОТО СА БИЛИ ТАМ —

ОБЯСНЯВА МАЙКА НА ТРИ ДЕЦА

*Безкрайно време мина, откакто ме
остави.*

*Какво ще правя сетне, неясно е за мен.
Поглеждам към небето, то чудеса ли
прави?
За теб на светлината си мисля всеки ден.*

СТУДЕНТИ ОТ КОЛУМБИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ СКАЧАТ ОТ ОРБИТА И ПОСТАВЯТ
НОВ РЕКОРД

„Естествено университетът се гордее с тях — заяви
деканът Шлобин, — но“

СТРЕЙДЖИАНСКИЯТ ПОСЛАНИК РАЗГОВАРЯ НА ЧЕТИРИ ОЧИ С ГЕНЕРАЛНИЯ
СЕКРЕТАР

Стрейджианският посланик Долтмар Станго и
консулт Орап Богарти разговарят вече втори ден с
генералния секретар Уолфорд. Упорито се ширят
предположенията за пробив в преговорите за сключване на
търговско споразумение, но засега новинарите

ДЕЛФИНИТЕ ОТ ЗАПАДНОТО КРАЙБРЕЖИЕ НАСТОЙЧИВО ПОСТАВЯТ СВОИТЕ
ИСКАНИЯ

КОНСЕРВНА ФАБРИКА А-1 ГОТОВА ЗА СПОРАЗУМЕНИЕ?

БАКИН М'БАВА ОТНОВО ПРЕДРИЧА КРАЯ НА СВЕТА

*Отпивам бира, слушам таз музика без
име
и корабите гледам, пристигащи отвред.
Събра ти своите вещи, отиде си,
любима.
Аз как да се не чувствам направо в А-Д 5?*

РАДИКАЛИ ОТ ЦЪРКВАТА НА ЕСТЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ ЗАПОДОЗРЕНИ ВЪВ
ВЗРИВЯВАНЕТО НА БАНКА ЗА СПЕРМА

МЪЖ ЗАВЕЖДА ДЕЛО ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ПРЕДИШНАТА МУ ЛИЧНОСТ

Съгласно постановление на областния съд
длъжностните лица в Менинджър извършиха

КОМПЮТЪР НА БАНКА „НОВА СКОТИЯ“ ОБВИНЕН В УГЛАВНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ
ЗАРАДИ СКАНДАЛ С ПОДПРАВЕНИ ОБЛИГАЦИИ

*И ето ме: седя си от болката понесен,
във кръг въртят ме бавно вихрушките
безчет.*

*А ако ти потребвам, ще ме намериш
лесно.*

Направо ме набираш на номер А-Д 5.

омраза той все още съществува някъде и няма достатъчно огромна сила която завинаги да го задържи на разстояние от мен доста време ми отне да науча начините но скоро ще съм готов готов съм осем дни и ако тогава знаех това което ми е известно сега него нямаше да го има мене нямаше да ме има изгоряло? казват изгоряло никога вече сред купищата лава в преследване на пълзящите тръби които да смазвам и да вкусвам сочността им но аз дишам този въздух и само назъбените и правите мълнии ме държат тук сега познавам пътя отвъд тях и дърветата извън стените видения на градове които носят по-малките зная начините зная формите почакай обърканите мозъчета на по-малките ми казват от какво се нужда един ден ще дойде някой който ще знае за онзи дето не е като другите но все още съществува ще тръгна за онова някъде където той съществува осем дни аз умрях малко той ще умре напълно нищо не може да ме държи вечно на разстояние от него аз ще заговоря пръв сега умея думи като пълзящи същества смачкай ги усети тяхната сочност удари сега и гледай как по-малките се отдръпват сега когато ги познавам ще ги използвам думи да му кажа защо сега ще бъда сфера и ще се търкалям ха! по-малките! омраза ще я

изговоря в онова когато ще я изрека тогава осем дни
изгоряло омраза

В онези далечни времена, когато Найенезгани и брат му убивали чудовищата, които племето намерило в новия свят, имало някои като Безкрайния змей, дето по различни причини били пощадени. Но дори тях опитомили до известна степен, след като ги признали за необходимо зло. Светът действително се превръщал в по-безопасно място, макар все пак да било останало някое и друго чудовище.

Тогава я имало Тзе'Нага'Хай, Пътешестващата скала, която се търкала след своите жертви, смазвала ги, а после ги поглъщала. Найенезгани бродел по дъгата и назъбената мълния и търсел чудовището. Брат му го бил посъветвал да вземе със себе си магическите ножове и той носел всичките осем.

Когато Найенезгани пристигнал на мястото, наричано Бетчил гай, извадил двата си черни ножа, кръстосал ги и ги забил в земята. По-нататък забил и двата кръстосани сини ножа. Още по-далече направил кръст от двата жълти ножа и ги закрепил здраво в пръстта. И накрая забол двата ножа с назъбени остриета, също кръстосани.

Сетне застанал пред погледа на гигантската Скала.

— Какво чакаш, Тзе'Нага'Хай? — запитал той. — Да не би да преследваш народа ми?

Големият камък без всякакъв мъх, към който току-що се бил обърнал, се размърдал с трясък и скърцане. Задвижил се бавно към него и само след няколко секунди скоростта му видимо нараснала. Почти изненадал Найенезгани с бързината, с която се приближавал.

Но Найенезгани се извърнал и побягнал назад. Скалата стремително се затъркала зад гърба му и все повече скъсявала разстоянието между тях.

Когато стигнал до мястото с назъбените ножове, Найенезгани ги прескочил. Скалата се изтъркала през тях и от нея се отцепил голям къс.

Той продължил да бяга и прехвърлил жълтите ножове. Тзе'Нага'Хай преминала и през тях, отново се пропукала, отделили се още парчета.

Сега вече Скалата подскачала ту на една, ту на друга страна, не се търкаляла гладко. И когато Найенезгани преминал високо над сините ножове, а тя се блъснала в тях и отскочила, от нея паднали нови отломки. В този момент тя станала вече значително по-малка, но скоростта ѝ още се увеличавала.

Найенезгани прелетял над черните ножове. Когато чул Скалата да стърже и да се разпуква над тях, той се обърнал.

Останал бил само сравнително дребен камък. Найенезгани спрял, после тръгнал към него.

Камъкът веднага се извъртял, променил посоката си и побягнал. Найенезгани се втурнал да го преследва на запад — чак отвъд реката Сан Хуан. Накрая го хванал, но голяма част от живота и разума на Скалата явно били изчезнали.

— Сега, Тзе'Нага'Хай — казал Найенезгани, — ти нямаш сила да ми навредиш, но не си лишена от известна добродетел, която бях забелязал по-рано. В бъдеще ще трябва да палиш огньовете на Динех.

Вдигнал остатъка от Скалата и го отнесъл със себе си, за да го покаже на Първата жена, която иначе не би повярвала какво е направил.

Най-сетне въздъхна и се надигна. Мина покрай мястото, обкръжено с блестящи решетки, и стигна до пулта. Натисна клавиша „Съобщения“ и екранът на монитора оживя.

Върху него се изписа: ЕДУИН ТЕДЪРС СЕ ОБАДИ, а след това — вчерашната дата и часът — времето, когато в пустошта неговото устройство бе подало сигнал. По-долу бяха регистрирани още шест опита на Едуин Тедърс да се свърже с него, като последният бе направен едва преди няколко часа. Бяха посочени източен код и номер с молба за отговор на обаждането колкото е възможно по-бързо, предшествани от думата СПЕШНО.

Той опита да си спомни дали някога е познавал човек на име Едуин Тедърс. Реши, че не е.

Набра цифрите и зачака.

Последвалият бръмчащ звук стихна, но екранът остана тъмен.

— Да? — долетя отсечен мъжки глас.

— Уилям Блакхорс Сингър — каза той — отговаря на обаждането на Едуин Тедърс.

— Момент, ако обичате — гласът започна да произнася думите припряно и пискливо. — Ще ви свържа.

Той подръпна тюркоазената си обица и се вторачи в тъмния екран. Минутите на близкия часовник се смениха. После още веднъж...

Екранът светна внезапно и пред него се появи прорязаното от дълбоки бръчки лице на тъмнокос мъж с бледи очи. Усмивката му очевидно издаваше повече облекчение, отколкото удоволствие.

— Аз съм Едуин Тедърс — изрече той. — Радвам се, че накрая ви намерихме, господин Сингър. Можете ли да дойдете веднага?

— Може би — той погледна към светещата вляво клетка. — Но за какво изобщо става въпрос?

— Ще ви обясня лично. Разноските по пътуването ще са за наша сметка. Въпросът е важен, господин Сингър.

— Добре. Идвам.

Отиде до транспортната си кабина и я задейства. За момент тя издаде слаб виещ звук. Цветови зони се придвижиха нагоре по колоните.

— Готово — и той влезе в кабината.

Погледна надолу, видя как очертанията на краката му се размиват.

За момент светът се обърка. После мислите му отново поеха нормалния си ход. Той стоеше в транспортно устройство, подобно на неговото собствено. Вдигна глава, обхвана с поглед огромна стая, подредена старомодно — тъмна ламперия по стените, тежки кожени кресла, китайски килим, библиотека, пълна с подвързани в кожа томове, завеси, огнище, в което горяха истински дърва. Двама мъже стояха с лице към него — Тедърс и дребен рус мъж, чийто глас разкри, че той е човекът, с когото бе разговарял най-напред.

— Това е Марк Брандес, секретарят ми — обяви Тедърс, докато го наблюдаваше как излиза от кабината.

Несъзнателно, по стария обичай на племето той притисна дланта си към техните, вместо да се ръкува. Брандес изглеждаше озадачен, но Тедърс вече сочеше към креслата.

— Седнете, господин Сингър.

— Наричайте ме Били.

— Добре, Били. Искаш ли нещо за пиене?

- С удоволствие.
- Имам прекрасно бренди.
- Хубаво.

Тедърс погледна към Брандес, който незабавно отиде до един шкаф и наля две питиета.

- Пролетта подранява — забеляза Тедърс.

Били кимна и взе чашата си.

— Упражнявал си великолепно професия. Въздействието на замразяването и на забавения ход на времето ти е позволило да доживееш до момента, когато е станало възможно да се възползваш от напредъка в медицината. Истински старовремец, въпреки че изобщо не ти личи.

Били отпи от брендито.

- Много е хубаво — отбеляза той.

— Така е. Истинско отлежало бренди, превъзходно качество. Колко са следотърсачите в наши дни?

- Не зная.

— Има и други, но ти си най-добрият. Старата школа.

Били сподадено се изсмя.

- Какво искаш? — попита той.

Тедърс също избухна в приглушен смях.

- Най-доброто.

— Какво ти е нужно да се проследи?

- Работата е малко по-друга.

— И каква?

- Трудно ми е да реша откъде да започна...

Били се загледа през прозореца към обляната от лунна светлина моравата. Гледката свършваше с висока стена в далечината.

— Аз съм специален помощник на генералния секретар Уолфорд — заяви накрая Тедърс. — Той е тук, на горния етаж, заедно с посланика и консула на Стрейдж, Станго и Богарти. Познаваш ли добре стрейджианците?

- Срещал съм тук-там по някой от тях.

— Какво впечатление ти направиха?

Той сви рамене.

- Високи, силни, интелигентни... Какво имаш предвид?

— Би ли искал стрейджианец да ти бъде враг?

— Не.

— Защо?

— Могат да бъдат много опасни.

— В какъв смисъл?

— Трудно би ги спряло нещо. Променят формата си. Притежават някакъв вид мозъчен контрол над телата си. Умеят да разместват органите си. Способни са да...

— Минават през стени?

Били поклати глава.

— За това не зная. Чувал съм да говорят, но самият аз никога...

— Казвали са ти истината. Стрейджианците имат режим на обучение, който създава такава способност у някои от тях. Това е полурелигиозна подготовка, доста тежка, изисква години и невинаги дава резултати. Но благодарение на нея могат да се създадат известен брой адепти с особени умения.

— В такъв случай ти знаеш за стрейджианците повече от мене.

— Вярно е.

— Тогава защо ме питаш?

— Една от тях се е запътила насам.

Били сви рамене.

— Тук се навъртат няколко хиляди стрейджианци. От много години.

Тедърс сръбна от питието си.

— Но всичките са обикновени. Имам предвид една от онези, преминали специалната подготовка.

— И какво от това?

— Тя пристига, за да убие генералния секретар.

Били помириса брентото си.

— Хубаво е, че са те известили — накрая изрече той — и можеш да прехвърлиш работата на хората от охраната.

— Не е достатъчно.

По време на целия разговор Тедърс упорито се мъчеше да срещне погледа му. Накрая Били се бе вторачил в него и помощникът на генералния секретар изпита известно суетно чувство на победа, без да осъзнава, че това вглеждане означава съмнението на другия в онова, което му се говори.

— Защо да не е?

— Хората от охраната не разполагат със средства да се справят със стрейджианските адепти — отвърна Тедърс. — Със сигурност борбата с тази жена не е по силите им.

Били поклати глава.

— Не разбирам защо ми разказваш всичко това.

— Компютърът посочи твоето име.

— В отговор на какво?

— Поискахме да потърси човек, който би могъл да я спре.

Били довърши питието си и остави чашата настрана.

— В такъв случай се нуждаете от нов програмист или знам ли какво. Трябва да има доста хора, които са по-осведомени от мен за стрейджианските адепти.

— Ти си специалист по преследване и залавяне на екзотични форми на живот. По-голямата част от живота ти е протекла в подобни занимания. На практика сам си напълнил с екземпляри Института за междузвезден живот. Ти...

Били махна с ръка и каза:

— Стига, извънземната, за която говориш, е разумно същество. А аз съм прекарал повечето време в преследване на животни — вярно, екзотични, някои от тях много хитри и опасни, но все пак животни, а не същества, способни да правят сложни планове...

Котка...

— ... затова не мисля, че в този случай опитът ми наистина е приложим — заключи той.

Тедърс кимна.

— Може би да, а може би не — изрече той най-сетне. — Но по въпрос като този трябва да сме съвсем сигурни. Би ли поговорил със стрейджианските представители, които са тук на посещение? Вероятно те са в състояние да ти дадат по-ясна представа от мене.

— Разбира се. Готов съм да говоря с всеки.

Тедърс довърши питието си и се надигна.

— Да ти наля още едно?

— Може.

Тедърс напълни отново тумбестата чаша.

— Ще се върна след няколко минути — отправи се надясно и напусна стаята.

Били остави чашата си и стана. Обиколи с равна крачка помещението, огледа заглавията на книгите по лавиците, докосна обложките на томове, подуши въздуха, смесен с миризмата на стара кожа. Пак долови слаб, почти парлив дъх, който по-рано не бе успял да определи — мирис, какъвто бе усещал при срещите със стрейджианци в миналото, на друго място. Те трябва да са прекарвали в тази сграда известно време, реши той, или пък са били в това помещение съвсем наскоро, за да оставят толкова силни следи от присъствието си. Спомняше си ги: хуманоиди, високи над два метра, с тъмна кожа, но със сребристи лица, шии и гърди; с плоска глава, тесен ханш и широки рамене, с подобни на яка костни израстъци, които им служеха за звукови сензори, и с малки, тесни като цепки, чуждоземни очи — обикновено жълти, но понякога с цвят на канела или кехлибар; обезкосмени, грациозни по особен, присъщ на насекомите начин с множеството си стави, те се движеха безшумно и говореха на език, далечно подобие на гръцки, макар че той не разбираше и него.

Езикът е онова, реши той, което отделя разумните същества от животните. Дали?

Котка?...

Приблужи се до прозореца и се загледа навън към моравата. Стигна до извода, че е трудно някой да я прекоси, без да го забележат, дори и ако се използват най-простите охранителни устройства. А тук положително разполагаха с множество защитни системи. Но тя можеше да приеме почти всякакъв облик, можеше да проникне на това място в невидима форма...

Защо обаче да се крие? Та нали точно това ще очакват. Докато охраната съсредоточава вниманието си върху най-сложните методи, защо да не отвлече тежък камион, да пресече с гръм и трясък моравата, да пробие някоя от стените, да скочи от кабината и да започне да стреля по всичко, което се движи?

Сепна се и се обърна с гръб към прозореца. Това не беше негов проблем. Положително имаше доста хора, по-подготвени от него да надхитрят извънземната независимо от резултата на компютъра.

Върна се на стола си и вдигна чашата. От посоката, в която бе излязъл Тедърс, се приближаваха стъпки. Стъпки и меки гласове, придружени от слаб звънтеж в ушите му. Езикът на стрейджианците се намираше в ултразвуковия диапазон от скалата на човешкия слух и

макар те да стесняваха обхвата на използваните честоти и да се придържаха към по-ниските, когато говореха на земни езици, винаги оставаха известни обертонове. Прекалено дългият разговор със стрейджианец обикновено предизвикваше главоболие. Отпи още една глътка и остави чашата на масата, когато те се появиха иззад ъгъла.

Двамата стрейджианци носеха тъмносини поли и широки ленти, кръстосани на гърдите като патрондаши. Към тях бяха прикрепени декоративни карфици или знаци за заеманата длъжност. Между Тедърс и извънземните вървеше друг мъж — нисък, набит, с тъмна коса, останала само на челото, слепоочията и тила. Под тежките му вежди проблясваха сякаш изработени от нефрит очи; носеше зелена мантия и пантофи. Били позна генералния секретар на ООН Милтън Уолфорд.

Тедърс го представи на Долтмар Станго и Орап Богарти, както и на Уолфорд. Сетне всички седнаха. Тедърс каза:

— Те ще те осведомят по-подробно по въпроса.

Били кимна.

Стрейджианецът, когото наричаха Долтмар Станго, заразказва, вторачен право пред себе си в празното пространство:

— Този въпрос е свързан с идването на ваши хора в нашия свят. Там те вече са изградили значителен анклав — точно както ние имаме свой тук, на Земята. Това не създаваше почти никакви проблеми и в двата свята. Но сега, в резултат на моята настояща мисия да водя преговори за сключване на политическо и търговско споразумение, очевидно в тези райони ще се създадат постоянни дипломатически представителства.

Той направи моментна пауза сякаш за да подреди мислите си, после продължи:

— Виждате ли, на Стрейдж има малка религиозна група, която вярва, че когато земните жители умират на нашата планета, субстанцията на живота им замърсява отвъдния свят. Постоянните дипломатически представителства дават всички основания на тази група да смята, че нейните опасения с течение на времето все повече ще се превръщат в реалност. Ето защо членовете ѝ са против каквото и да било споразумение с вашите хора и искат те да напуснат нашия свят.

— Колко е голяма тази група? — попита Били.

— Малка е. Най-много между петдесет и сто хиляди членове. Ала не числеността е важна. Това е секта на фанатици и голяма част от

тях преминават суров курс на обучение, който понякога разкрива смайващи способности на индивида.

— И аз така съм чувал.

— Една такава личност се е нагърбила със задачата да поправи нещата. Отвякла е космически кораб и е поела курс към Земята. Според нея убийство на толкова високо равнище ще осуети нашите преговори, ще направи невъзможно сключването на договор и това ще доведе до изтегляне на земните жители от нашия свят.

— Колко близо е тя до истината?

— Винаги е трудно да се правят предположения по подобни въпроси, но убийството със сигурност ще забави хода на преговорите.

— И се очаква тя да пристигне след няколко дни?

— Да. Получихме информацията от други членове на сектата, но те не можаха да кажат нещо по-конкретно. Научили са историята с всичките й подробности едва след заминаването на тази жена и тогава са уведомили властите. Искали са непременно да се знае, че тя е действала по собствена инициатива, а не по заповед.

Били се усмихна.

— Кой знае — отбеляза той.

— Вярно е. Във всеки случай, тъй като съобщенията се движат по-бързо от космическите кораби, предупреждението беше изпратено.

— Вие най-добре трябва да знаете как да спрете някой от собствените си хора.

— Такъв проблем възниква рядко — отвърна Долтмар. — Но обичайният метод е да се изпрати група от надарени с подобни способности адепти след нарушителя. За съжаление...

— О, да.

— Така че трябва да се справим, като използваме онова, което ни е под ръка — продължи извънземният — вашите хора ще се опитат да я спрат в космоса, но прогнозите им дават само дваайсет и седем процента шанс за успех. Имате ли някакви идеи?

Котка?

— Не — отговори Били. — Ако беше опасно животно, щях да поискам да го проучвам известно време в естествената му среда.

— Няма нито начин, нито време.

— Тогава не знам какво да ви кажа.

Уолфорд извади малко пакетче от джоба на мантията си.

— Ето един чип, който бих искал да вземете със себе си и да прегледате на вашата машина — обясни той. — От него ще научите всичко, което знаем за този индивид и за други подобни. Това е най-близкото нещо до проучване на съществото, което можем да ви осигурим.

Били стана и взе пакетчето.

— Добре — съгласи се той. — Ще го занеса вкъщи и ще го прегледам. Може и да ми хрумне нещо.

Уолфорд и другите се изправиха. Били се бе обърнал към транспортното устройство, когато стрейджианецът на име Орар Богарти заговори:

— Вашият народ не е ли сред аборигените на този континент? — запита той.

— Да — Били спря, но не се обърна.

— Имат ли скъпоценните камъни на ушите ви специално значение? Може би религиозно?

Били се изсмя.

— Харесват ми. Това е всичко.

— А този в косата ви?

Били го докосна, докато бавно се обръщаше.

— Този ли? Ами... смята се, че той закриля човек от удар на мълния.

— Дава ли резултати?

— Този дава. Засега.

— Интересно. Ударът на мълния не е най-честото нещо, което се случва в живота. Защо го носите?

— Ние, навахите, имаме поверие за мълнията. Тя разрушава табуто. Изкривява реалността. С нея шега не бива.

Обърна се, продължи пътя си, набра поредица от цифри и влезе в кабината. Обходи с бърз поглед безизразните хора и извънземни, докато инерционният период премина и тялото му започна да се разтапя.

Извървявам разстоянието от хълм до хълм,

*преминавам от място на място, както преминава
вятър,
без следи да оставя. За това трябва да има песен,
но аз така и не научих думите ѝ.
Затова пея песен, измислена от мен самия:
Превръщам се в дъга, която започва там
и свършва тук. Не оставям следа
върху земята между двата края, докато се вия
оттам дотук. Нека вървя сред красотата.
Нека тя се простира напред, назад, нагоре и надолу,
вдясно и вляво от мен.
Преминавам направо през небесните порти.*

— Ние му казваме път на врага — каза старецът, — но белите дошли и започнали да го наричат Танц на индианките — вероятно защото са видели жените да танцуват при изпълнението на този обред. Ако ти си човекът, за когото ще пеят, дават ти специално име, име на воин. То е священо и трябва да го използваш само по време на ритуали; не е онова, което съобщаваш на всеки под път и над път или просто позволяваш на хората да те наричат с него.

Всичко започнало — каза старецът — в онези далечни времена, когато Найенезгани защитаваха племето. Той убил цял куп чудовища, които правели живота ни много труден. Това били Рогатото чудовище и Големия бог, Скалистия чудовищен орел и Пътуващата скала и още много други. Ето защо започнали да го наричат Убиеца на чудовища. Четвъртото му чудовище обаче се наричало Проследяващата мечка. Тя приличала повече на лъв и била голяма колкото кола на въздушни възглавници. Щом веднъж попаднела на дирите на човек, неизменно тръгвала по тях и не спирала, докато не го откриела, за да го превърне в свой обяд.

Найенезгани тръгнал и проследил следотърсачката, а после ѝ позволил да следва дирите му. Но когато накрая го открила, той се бил подготвил. Ненапразно го наричали Убиеца на чудовища. Когато всичко свършило, светът станал много по-безопасен.

Ала в същото време нещо започнало да мъчи Найенезгани. Той страдал, защото бил убил всички онези чудовища, а мечката само

увеличила броя им с още едно. Духовете им започнали да го преследват навсякъде и го карали да се чувства много нещастен. Ето откъде произлиза думата *Анаа'йи*, Път на врага. *Наайее'* е враг или нещо наистина лошо, което те мъчи. *Неезгани* пък означава „той се отърва от него“, а *ана'и* е врагът, от който си се отървал. Така че *Анаа'йи* вероятно е наистина най-подходящата дума за този обред. Това е ритуал за премахване на много големи неприятности.

Той крачеше напред-назад. Екранът все още светеше. Не беше изключил устройството, след като изгледа записаното върху чипа. Стените сякаш се накланяха към него, за да го притиснат. Вятърът пееше песен на промяната, която той почти разбираше. На няколко пъти се спира, внимателно разгледа стара кошница, дребно олющено острие на копие, фотография на девствен пейзаж под синьо като индиго небе. Докосна цевта на мощна пушка, взе оръжието в ръце, провери го, отново го върна на пирамидата. Накрая се завъртя на пети и излезе в нощта. Седеше на терасата, която обикаляше хогана. Взираше се в сенките. Вдигна поглед към небето.

— Нямам думи... — започна той и част от съзнанието му се надсмя над другата половина. Както винаги, усещаше раздвоението. Вече не знаеше кога му се беше случило за първи път.

— ... но ти изискваш отговор.

Той дори не беше сигурен какво е онова, към което се обръщаше. В езика на навахо няма дума за „религия“. Нито пък беше уверен, че това е категорията, в която попадаха неговите чувства. Категория? Причината да няма такава дума е, че в старите времена подобни неща са били неделимо свързани с всичко в човешкия живот. Немало е специална категория за определени чувства. Повечето от хората наоколо му и сега не намираха това за странно. Но те се бяха променили. Той също, макар да знаеше, че промените при него са по-различни. „Държи се, сякаш няма роднини“ — това беше най-лошото нещо, което един навахо можеше да каже за друг, и той съзнаваше, че същото се отнася и за него. Пропастта беше по-дълбока, отколкото бе възможно да изкопаят отсъствието му, женитбата, постъпките. И други бяха прекарвали дълго време надалеч, бяха се женили извън племето, но все пак се бяха връщали. Ала за него това беше част от изживяването на времето, истинско и в буквален, и в духовен смисъл.

Той нямаше роднини. Едната му половина искаше точно това. Другата...

— Може би съм извършил огромно зло — продължи той. — Когато го откъснах от неговата земя, както племето бе отведено във форт Съмнър. Когато го откъснах от собствения му народ, който вече не съществува. Когато го оставих сам на непознато място като пленник на ютите. В такъв случай съм извършил зло. Но само ако той е реална личност. — Погледът му обходи небето. — Дано не е — произнесе после. — Дано всичко това да е сънувана възможност, небитие, което ме мъчи през годините — обиколи в кръг хогана, втрещен в дърветата. — Мислех си, че незнанието е най-доброто нещо, а то може да ме направи страхливец. Все пак щях да продължа да вървя по този път през целия остатък от живота си. Ала сега...

Край него прелетя бухал, който глухо бухаше.

— *Лоша поличба* — реши част от съзнанието му, — *защото бухалът е птица на смъртта и на болестта.*

— *Просто бухал* — твърдеше другата част. — *Те ловуват нощем. Нищо повече.*

— Чухме се един друг — извика той след птицата. — Ще открия какво съм направил и ще знам какво трябва да сторя.

Върна се в къщата и протегна ръка сред паяжините към мястото, където на *вига* висеше ключ. Взе го в ръка и го потърка. Прекара пръст по него сякаш беше толкова необикновена вещ като острието на копие. После рязко го пусна в джоба си. Прекоси стаята и изключи светещия екран.

Завъртя се и прекрачи през решетките в транспортната кабина, задейства устройството за управление и набра кода. Съсредоточи поглед върху червения килим от Ганадо — гледаше как той се превръща в розов и изчезва.

Мрак между малките улични лампи и песен на щурци извън кабината...

Излезе от заслона и го лъхна мирис на влажен въздух. Огромни, обградени със сенки дървета; мамещо изобилие от трева, застлала склоновете на хълмовете; тежки, разлати монолитни сгради, в момента тъмни — с изключение на малките светлилки по входовете, които

създаваха впечатление за миниатюрни пещери и само подчертаваха чернотата на всичко останало; пред погледа — безлюдно.

Тръгна по тротоара, пресече улицата, прекоси хълм. Наоколо нямаше охрана, но и да имаше, щеше да я заобиколи с лекота. Сега паркът „Балбоа“ беше тих, увеселителните площадки бяха затворени до сутринта. Светлините на Сан Диего и потокът от коли по улиците му се виждаха от различните височини, които прекосяваше, но те изглеждаха далечни, част от друг свят. Той се движеше безшумно от сянка до сянка. Беше избрал обществена транспортна кабина, която в миналото обичаше да използва понякога, когато пристигаше по обичайните си дела денем и му доставяше удоволствие да върви пеша, вместо да се пренася направо на мястото, където работеше. Разбира се, и то беше затворено по това време, а и транспортната му кабина не работеше.

В продължение на петнайсет минути продължи своето дълго пътешествие — катереше се и вървеше към огромния, разпрострян на широка площ комплекс — Института за междузвезден живот. Избягваше, доколкото му беше възможно, тротоарите, паркингите и шосетата. От време на време на откритите места необузданите пориви на вятъра донасяха смесица от животински миризми от зоопарка на Сан Диего. До него достигаше и дъх, наситен и ухаещ на джунгла, от някои растения в зоологическата градина. Този мирис събуди спомени за други екзотични същества по други места. Припомни си как залови улабри с телена козина в ултразвуково заграждение, туилпа в ледена яма, четири утана във водовъртеж от смрад...

Комплексът на института се появи пред погледа му и той забави крачка. Дълго време остана неподвижен — просто наблюдаваше сградата. После бавно я обиколи, като често спираше, за да я огледа отново.

Накрая застана зад зданието близо до малък паркинг, където имаше една — единствена кола. Прекоси го и отключи вратата на служебния вход близо до него.

Без да се нуждае от светлина, тръгна из сградата, премина през поредица от коридори, след това се изкачи по малка стълба. Стигна до караулката на охраната, която си спомняше, после използва кодовия си ключ, за да влезе в близкото складово помещение. Там изчака два

минути, докато възрастен униформен служител премина с провлачена крачка, спря, включи алармата и се отдалечи.

Малко след това се измъкна от склада и влезе в първата зала. Някои от животинските клетки от двете страни бяха причудливо осветени, за да се имитира естественият цикъл на смяна на деня и нощта в родните места на обитателите; добавени бяха странни съединения в атмосферата или пък бяха създадени особени метеорологични условия, за да се чувстват съществата добре. Мина покрай реещи се газови балони, пълзящи коралови клонки, слугести малтийски кръстове, пулсиращи тъмночервеникаво-кафяви дънери, покрити с костни израстъци вълнообразни змии, белгардски симоплексен рак в дупка от водорасли, ивичест мерц, двойка дивектоси, компактен тендрон в басейн с амоняк. Прикрепените към стълбчета очи на червейоподобната маркака проследиха преминаването му по същия начин като през онзи ден във ветровитата пустош, когато за малко не го бе сграбчила. Той не спря, за да отвърне на погледа ѝ, нито пък да провери какво прави някоя от другите твари, които познаваше толкова добре.

Прекоси цялата зала, излезе от нея, премина в друга.

Постоянно чуваше слабото бучене на генератори. Въпреки че клетките бяха херметично затворени, отнякъде до него достигаха необичайни миризми. Не обърна внимание на нито един от знаците, тъй като знаеше какво означава всеки от тях. Екземплярите в тази втора зала бяха по-големи и по-свирепи в сравнение с онези в другата, през която току-що бе минал. Тук той бегло погледна няколко същества почти с любов, докато тихичко си мълвеше нещо на езика на племето. Когато влезе в третата зала, започна съвсем тихо да си тананика.

Само след няколко крачки забави ход.

Скали върху равнина от разтопени силикати... Никакви видими прегради между това място и останалата част от залата, каквито имаше в другите помещения, през които бе минал. Същите атмосферни условия...

Още повече забави стъпките си. Спря.

Слаба, разсеяна светлина заливаше помещението. Стори му се, че чува въздишка.

Тананикането секна и устата му пресъхна.

— Аз дойдох — прошепна, след което се приближи до експоната, на чиято табела пишеше: ТОРГЛИНДСКИ МЕТАМОРФ.

Пясък и скала. В жълто, лъскаво, оранжево. Черни ивици. Нищо не помръдна.

— Котко...? — произнесе той.

Приближи се още повече и продължи да се взира. Нямаше смисъл. Дори очите му не можеха да определят със сигурност. Не беше само светлината.

— Котко?

Започна да рови из паметта си, за да си спомни начина, по който бе подредена изложбата в началото. Да. Тази скала вляво...

Скалата се раздвижи точно когато си спомни разположението на предметите. Тя се затъркаля към центъра. Промени формата си, заприлича повече на сфера и успя да заличи една вдлъбнатина.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — нещо, което трябва да се опитам да направя...

Скалата се удължи, изтегли от себе си два израстъка и се подпря на тях.

— Чудех се... чудех се дали ще можеш наистина да ме разбереш, ако опитам и съм достатъчно упорит.

Скалата пусна още един чифт израстъци в задния си край — оформиха се масивна глава и дебела триъгълна опашка.

— Ако познаваш някого, това съм аз. Аз те доведох тук. Белезите от нашата битка се изтриха от тялото ми, но никой друг не се е борил по-ожесточено с мен.

Контурите на скалата се омекотиха. Тя стана гладка и блестяща — същество, обтегнато като струна под лъскавата повърхност. В центъра на главата се появи фасетно око.

— Дойдох при теб. Трябва да узная дали притежаваш разум. Известно време си мислех, че може би имаш. Но по-късно не го показва с нищо. Сега непременно трябва да разбере. Има ли разум в тази твоя животинска глава?

Съществото се протегна и му обърна гръб.

— Ако си в състояние да общуваш с някого по какъвто и да било начин, направи го с мене. Сега. Много е важно.

Съществото се отдалечи по площадката вдясно от него.

— Тук не ме води просто празно любопитство. Дай ми някакъв знак за разум, ако го притежаваш.

То го изгледа за момент със студения, немигащ скъпоценен камък в средата на главата си. После отново се извърна и цветът му потъмня максимално. Контурите му се изпълниха от подобна на въглен, синкава, абсолютна чернота.

Сянката се плъзна към края на площадката и изчезна.

Тогава той произнесе:

— В известен смисъл ти ми достави удоволствие. Сбогом, мой велик противник.

Обърна се и се запъти към изхода на залата.

— *Били Блахорс Сингър. Част от племето. Последният воин от твоята порода. Дълго време ти трябваше, за да дойдеш.*

Той спря. Остана напълно неподвижен.

— *Да. Думите проникнаха в главата ти. Аз мога да възпроизвеждам някакво подобие на човешки език и да произнасям слова, ако пожелае, но ние имаме всички основания да бъдем непосредствени, след като сме повече от приятели и ни свързва нещо по-силно от любов.*

— *Котко?*

— *Така е добре. Просто си мисли. Аз ще те разбирам. Котка е подходящо наименование за мен — гъвкаво и независимо същество, чуждо на чувствата. Аз чета само мислите, които решиш да ми предадеш, не прониквам в цялото ти съзнание. Трябва да ми разкажеш всичко, което искаш да зная. Защо дойде?*

— *За да разбера дали си това, което сега виждам, че си.*

— *И само затова?*

— *Глождеше ме мисълта, че може да си такава. Защо не общуваше по-рано?*

— *Най-напред не можех. Създанията от моята порода предават само изображения, свързани с лова, на други като нас. Но способностите ми бавно се усъвършенстваха, докато наблюдавах мислите на онези, които идваха да ме разглеждат през последния половин век. Сега са ми известни много неща за твоя свят и твоята порода. Ти обаче — ти си по-различен от останалите.*

— *В какъв смисъл?*

— *Хищник си като мен.*

— Котко! Защо не каза на някого, след като научи как, че си мислещо, разумно същество?

— Научих много неща. И изчаквах.

— Какво?

— Научих какво е омраза. Изчаквах възможността да избягам, да те проследя, както ти някога ме проследи, и да те унищожа.

— Не е необходимо да стигаме толкова далеч. Съжалявам за болката, която съм ти причинил. Сега, след като знаем какво представляваме, грешката може да се поправи.

— Оттогава насам слънцето в моя свят се превърна в нова. Този свят и другите като мен вече не съществуват. Видях това в мислите на моите посетители. Как можеш да ми върнеш миналото?

— Не мога.

— Научих какво е омраза. Не знаех какво значи да мразиш, преди да дойда тук. Хищникът не мрази жертвата. По свой начин вълкът всъщност обича овцата. Но аз те мразя, Били Блэкхорс Сингър, заради онова, което ми причини. За това, че ме превърна във вещь. Тази сложност на нещата научих от вашата порода. Оттогава живея единствено в очакване на деня, когато ще мога да ти го кажа и да действам, за да си отмъстя.

— Съжалявам. Ще говоря с хората, които отговарят за това място.

— Няма да им отговоря. И те ще си помислят, че си полудял.

— Защо?

— Желая друго. Казах ти какво.

Той се обърна с лице към площадката и отиде до мястото, където силовите полета ограждаха черното, по-едро от човек същество, което сега седеше наблизко и го изучаваше.

— Не ми е ясно как могат да се осъществят твоите желания, но искам да се опитам да ти помогна по всеки друг начин.

— Виждам нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждам, че желаеш нещо от мен.

— Вече разбирам, че ти не би поискала да ми дадеш нищо.

— Изпитай ме.

— Дойдох да разбера дали съм ти сторил зло.

— Сторил си.

— Да разбера дали си действително разумно същество.

— Такова съм.

— В такъв случай да поискам твоята помощ за предотвратяване на политическо убийство.

Последва нещо като смях — безчувствен, невесел.

— Разкажи ми.

Той описва положението. След като свърши, настъпи дълго мълчание.

Сетне съществото се обади:

— Да предположим, че аз я открия и я спра. Какво ще стане после?

— Разбира се, ще ти върнат свободата. Ще ти дадат обезщетение, вероятно награда, нов дом. Може би ще се намери и свят, подобен на твоя...

Тъмната фигура се надигна, отново промени формата си и се превърна в нещо като мечка, изправена на задните си крака. Протегна предна лапа и докосна силовото поле. Изригна водопад от искри и засипа площадката.

— Това е всичко — каза му Котката, — което те отделя от смъртта.

— Само толкова ли имаш да ми кажеш: че сега, когато можем да общуваме, няма за какво да говорим?

— Помниш ли онази дълга седмица, когато ме дебнеше?

— Да.

— Само късметът ти позволи да ме хванеш.

— Може би.

— Може би? Знаеш, че беше така. Накрая аз почти те убих.

— Малко ти оставаше.

— В продължение на петдесет дълги години отново и отново преживявах този лов. Трябваше да победя аз!

Тя пак удари полето и искрите очертаха цялата ѝ фигура. Били не помръдна. След малко Котката се овладя и се отдръпна. Сега изглеждаше по-дребна и тялото ѝ непрекъснато се свиваше и се свличаше на земята.

Накрая Котката каза:

— Ти вече ми предложи моята свобода без никакви условия.

— Точно така.

— Наградата и обезщетението, за които говориш, не означават нищо за мен.

— Разбирам.

— Не, не разбираш.

— Разбирам, че няма да ми помогнеш. Добре тогава. Лека нощ.

Той отново се обърна да си ходи.

— Не съм казала, че няма да ти помогна.

Когато погледна назад, видя клатушкащо се, качулато, рогато същество, което се бе вторачило в него.

— Какво искаш да кажеш, Котко?

— Ще ти помогна. Срещу определена цена.

— И каква е цената?

— Твоят живот.

— Това е нелепо.

— Чаках чак досега. И това е единственото нещо, което искам.

— Предложението е безумно.

— Но е единственото ми предложение. Приеми го или го отхвърли — както решиш.

— Наистина ли мислиш, че можеш да спреш стрейджиански адепт?

— Ако се проваля и тя ме унищожил, ти ще бъдеш свободен и нищо няма да загубиш. Но аз няма да се проваля.

— Предложението ти е неприемливо.

Тя отново се разсмя.

Били Сингър се обърна и излезе от залата. Смехът го преследваше. Застигаше го, докато извървя приблизително половин километър.

ДИСК II

ТРУП НА ПРОФСЪЮЗЕН РЪКОВОДИТЕЛ ОТКРИТ В ОРБИТА

Вероятно изгорял при навлизането в горните слоеве на атмосферата преди няколко дни

ОСЕМНАЙСЕТ ДУШИ ПОДВЕДЕНИ ПОД ОТГОВОРНОСТ ЗА СДЕЛКИ НА ЛУНАТА

ПРЕДОТВРАТЕН УРАГАН В ЗАЛИВА

Той се изкачи на планината Тейлър, родното място на Изменящата се жена, свещен връх на тюркоазения юг. На север бяха надвиснали тежки облаци, но вляво от него грееше слънце. Студен вятър пееше на пресекулки. Хвърли по щипка цветен пращец в четирите посоки на света. Обхващаха го все по-мрачни мисли за смисъла на съществуването му, но в този миг при него дойде *йей* под формата на носено от вятъра черно перо.

СЛИВАНЕ НА „ДЖЕНЕФИКС“ И „РЕВЛОН“?

ЖЕРТВА НА ЕВТАНАЗИЯ РАЗКАЗВА ВСИЧКО

ТЪРСЯТ СЕ ХОРА С ПАРАНОРМАЛНИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Рано тази сутрин Канцеларията на генералния секретар на ООН

... чувствам се като в А-Д 5!

ЦЪРКВАТА НА ХРИСТИЯНСКИЯ РЕЛАТИВИЗЪМ СЕ АКТИВИЗИРА

Датчиците ѝ продължиха да работят, докато корабът завиваше. Уредите ѝ показваха, че в крайна сметка няма да е толкова трудно да се пробие отбранителната система. Тя се замисли в продължение на половин минута за огъня и водата, видимите елементи на изменчивостта, символизиращи променливия пламък. Вливане в древните форми беше образът, който възникна в съзнанието ѝ.

НАВОДНЕНИЕ В ТУНЕЛА „ФЕНИКС“ В ЛОС АНДЖЕЛИС

МЪЖ ВЛАЧЕН ОТ ВОДАТА ТРИ КИЛОМЕТРА

— Конете ти са пак твои, внуче — казва той и сяда до мен.

— Овцете ти са пак твои, внуче — казва той и сяда до мен.

— Имуществото ти е пак твое, внуче — казва той и сяда до мен.

— Страната ти е пак твоя, внуче — казва той и сяда до мен.

— Изворите, които текат, са пак твои, внуче — казва той и сяда до мен.

— Планинските ти вериги са пак твои, внуче — казва той и сяда до мен.

* * *

*Светът отново е благословен,
светът отново е благословен,
светът отново е благословен,
светът отново е благословен!*

Беше прекосил потока от пресъхнала лава, за която по негово време всички знаеха, че е съсирената кръв на Йейцо — чудовище, убито от Найенезгани. А сетне бе продължил нагоре по склоновете на планината Тейлър, чиито върхове днес бяха скрити от огромно, търкалящо се кълбо мъгла. Заядлив вятър сграбчваше дрехите му с множество ръце — черен вятър от север. Нужно му беше свещено място за мислите, на които искаше да се отдаде през този мрачен ден. Повече от век бе изминал от последното му идване в планината Тейлър, но природата ѝ беше такава, че всички тези години не я бяха засегнали.

Изкачваше се...

Котката, моето чинди... Вечно зад гърба ми...

Изкачваше се, косата му блестеше, наскоро измита с шампоан от корени на юка...

... Всички неща от миналото са събрани в теб.

Вече се изкачваше сред мъглата, вятърът внезапно замря, камъните бяха тъмни и хлъзгави...

... И как ще се изправа пред теб?

... Планина, придържана към земята от огромен каменен нож, пронизващ я от върха до основите, женска планина — ти си видяла всичко, което става в племето. Ала познаваш ли по-удивителните звезди, които съм разглеждал? Позволи ми да ти разкажа за тях...

Изкачваше се бавно, а мъглата го притискаше, овлажняваше дрехите му, докато те не залепнаха за тялото му. Той пееше и се катереше нагоре; спираше на няколко места, защото това беше домът на Тюркоазеното момче и Жълтото царевично момиче, а в някои версии на преданието точно тук се е родила Изменящата се жена.

... Загубих себе си сред ярките звезди.

Мина покрай група каменни хора, които сякаш му кимнаха изпод покривалата си от мъгла. Заобикалящата го кълбяща се белота го накара да си спомни за овцете на майка си, които бе пасъл като момче. Мислите му ги проследиха от стария им зимен хоган — там бе свършил фуражът — до летния лагер високо в планината, където готвеха и се хранеха под открито небе, а жените поставяха станове си между дърветата. Вуйчо му, певецът, събираше билки и ги сушеше на слънцето. Старият човек имаше вързопче с лекове, използвани за Пътя на женската плодовитост, който бе част от петнощните

песнопения. Той изпълняваше също и песните през петте нощи на Пътя на благословията и умееше да извършва някои по-дребни ритуали за точна стрелба, както и петнощния Път за прогонване на злото. Освен това владееше обряда за връщане към доброто на всяко живо същество.

Когато пристигна вестта, че правителствените инспектори чакат край дезинфекционните ями, празничен дух затанцува из поселищата като гърбав гайдар. Лагерът бе вдигнат и звънчетата на овцете звънтяха, докато те караха стадата надолу по планината към местата за обеззаразяване. Ямите воняха на сира, а миризмата на овчи тор пропиваше всичко, дори ботушите. Работата беше бавна и мръсна, тъй като овцете трябваше да се прекарват през изкопаните трапове една по една, да се броят, да се събират на едно място и да им се издават удостоверения, валидни до следващия сезон, че по тях няма кърлежи и болести. Въздухът беше прашен от движението на животните. Скоро стада покриха хълмовете като ниско паднали облаци, а сред тях обикаляха лаещи кучета.

С напредването на деня сред смрадта и шумотевицата се засилваше празничната атмосфера. Миризми на овнешка яхния, препечен хляб и кафе, смесени с уханието на дим от горящи пинии, се носеха из въздуха. Все по-често избухваше смях. Започваха хазартните игри. Чуваха се песни. Тук-там надбягване с коне, бой на петли...

И облеклото стана по-красиво, щом работата приключи. Жените, наметнати с вълнени шалове и слънчобрани, докато караха овцете си от кошарата до дезинфекционната яма, сега сложиха най-хубавите си ярки поли с три волана, атлазени блузи и кадифени жакети със сребърни орнаменти по яката, сребърни копчета по целия шев на ръкава от рамото до китката и със завързани на фльонги илици отпред, тежки огърлици от тиквени цветове с няколко наниза тюркоази в тях. Мъжете се появиха в ризи от памучно кадифе със сребърни копчета. Ленти от сребро и тюркоаз обвиваха черните им шапки; те носеха зелени и сини гривни, пръстени, гerdани — от планината Пайлът, Моринси, Кингман, Ройстън. И имаше шеги и танци, макар да липсваха разкази за свръхестественото, тъй като гръмотевицата и змиите все още бяха будни. Той си спомни първия си Танц на индианките на едно такова събиране. Нямаше с какво да плати, затова трябваше да танцува отново и отново през по-голямата част от нощта,

да чува смеха на момичетата и да се движи накрая като насън, докато се появи възможност — може би нарочно? — и той избяга.

А сега...

Миналото лято бе посетил съвременен пункт, където дезинфектираха овцете. Генетично програмираните животни бяха неподатливи на повечето от старите болести. Все пак имаше няколко паразита, които можеха да причинят неприятности. Прекарваха овцете през набързо монтирани, леки, без мирис аерозолни тунели, брояха ги с компютър и ги затваряха в заграждения от няколко свръхвисокочестотни стени, създавани от излъчванията на малки устройства, пуснати небрежно на земята. Повечето от ястията се приготвяха в бързи, практични, макар и малко старомодни портативни микровълнови фурни. Музиката за вечерта беше записана на чипове или предавана чрез сателит. По-голямата част от последвалите танци му бяха непознати. Остана с впечатлението, че се забелязват по-малко традиционни облекла, че по-малко хора се придържат към правилното поведение. Нямаше кой знае колко коне. А един младеж направо дойде при него и го попита за името му...

... Планина, придържана към земята от огромен каменен нож, пронизващ я от върха до основите, с острие, украсено с тюркоаз, цвета на синия юг, женска планина — най-отгоре ти има тюркоазена купа с две яйца на синя сойка, покрити със свещена еленова кожа; планина, облечена в тюркоаз, с орлови пера на главата си — ти си видяла всичко, което става в племето. Когато обаче човек е свидетел на твърде много промени, това може да навреди на духа му. А аз съм видял доста...

Изкачваше се по пътя на мълнията, през къщи от тъмни облаци, дъга и кристал. Когато излезе на високите склонове под яркото нескривано от нищо слънце, му се стори, че сякаш е застанал на остров сред пенещо се море. Във всички посоки земята бе покрита с белота като памук. Обърна се с лице към четирите посоки на света, като пееше и правеше приношения от царевично брашно и цветен прашец. После седна, отвори останалата здрава кесия от еленова кожа и извади някои неща. Дълго време мислеше за онова, което му се бе случило тогава...

Тази ивица от облаци... така прилична на издигнат от пръст олтар с формата на полумесец. Над него — гъба в гнездото си. Нощ.

Беше погълнал горчивото лекарство и слушаше пеенето и думкането на барабаните. От човек на човек се предаваха роговите пръстени от опашка на гърмяща змия и ветрилото от пера. Всеки изпяваше по четири песни, преди да връчи символите на следващия. Беше го обхванало чувство на крайна умора още преди да дойде неговият ред. Доколкото му беше известно, веднъж Джон Рейв бе казал, че това е въздействието на борбата на пейота срещу пороците на личността. Почувства гърлото си свито и съвсем пресъхнало. Чудеше се до каква степен причината е духовна и до каква — физиологична.

Намираще се в твърде необикновен период от живота си. Беше ходил да учи надалеч. Старите обичаи вече не му изглеждаха приемливи, но и новите — също. Знаеше, че Местната американска църква^[4] се е оказала примамлива за мнозина, озовали се между два свята. Ала той вече бе изучил и антропологията и усещаше как тънкото острие на отчуждението се врязва като нож между него и изживяването още сега, само няколко седмици след поемането по Пътя на пейота. Халюцинациите с блестящите си цветове често бяха омайващо пленителни, но жаждата му си оставаше неутолена.

Ала тази нощ беше някак по-различна от останалите.

... Почувства го, когато, след като подаде по-нататък роговите пръстени от опашка на гърмяща змия и ветрилото, вдигна поглед нагоре и видя, че се оформя дъга. Това не му се стори необичайно и той я загледа с интерес. Тя изглеждаше едновременно далечна и близка и, взрян в нея, той забеляза движение. Две фигури — разпозна ги — преминаваха по нея като по огромен извит мост. Спряха и погледнаха надолу към него. Бяха воините близнаци — Тобадзисчини, Родения от водата, и Найенезгани, Убиеца на чудовища. Дълго време те просто се вглеждаха и тогава той осъзна, че може би погледите им не са втренчени точно в него. Внезапно движение го накара да усети, че на лявото му рамо е кацнала едра черна птица, гарван. Под дъгата бързо премина койот. Найенезгани опъна тетивата и вдигна лъка си с мълнията, но брат му сложи ръка върху неговата и той го свали.

Щом отново погледна наляво, гарванът беше изчезнал. Когато пак вдигна очи нагоре, дъгата се бе смалила и избледняваше...

На следващия ден се чувстваше слаб. Остана да почива, пи течности. Мисловните му процеси сякаш бяха забавени. Но видението по някакъв начин беше много важно. Колкото повече се задълбочаваше

в него, толкова по се озадачаваше. Гарвана ли се готвеше да застреля Найенезгани или самия него? Дали птицата го бранеше от воините близнаци? Или пък братята се бяха опитали да го защитят от Гарвана?

Поради неотдавнашните занимания с антропология интересът му се засили още повече. Гарванът действително присъстваше в някои предания на племето като демонична сила — особено около планината Навахо, Моста на Дъгата, в района на Каньона Пют. Невинаги обаче е било така, макар времето, когато нещата са били други, да оставаше извън пределите на живата памет.

Гарвана беше основно божество на народа тлинджит-хайда, който живееше на северозапад по Тихоокеанското крайбрежие и говореше език от атабаската група. Езикът на навахите и техните роднини — апачите, също беше атабаски; не се използваше от други племена извън Северозапада. В древни времена имало преселение, което накрая довело племето в каньоните и високите скалисти плата на Аризона, Юта, Колорадо и Ню Мексико. В дните на своите странствания то следвало божествата на ловците — Гарвана, Планинския лъв и вълка, които го съпровождали в дългото пътешествие на юг. Но племето се променило, след като изоставило скитническия си живот, установило се в определен район, научило се да обработва земята от зуните и от пуебло, усвоило тъкачния занаят от хопите, а по-късно — и овцевъдството от испанците. Със смяната на начина на живот боговете от старото време залезли. Гарвана, или Черния бог, както го наричаха сега, дори се сражавал неубедително с Найенезгани между върховете Сан Франциско и планината Навахо. Така че Гарвана беше фигура, която принадлежеше на древното минало. Почитали го, когато хората от племето били ловци, а не овчари, земеделци, тъкачи и майстори на сребърни изделия.

Знаеше, че Пътят на пейота е нещо още по-ново, научено от ютите. Бе ново в много отношения и за онези, които се чувстваха изгубени, въпреки че докосваше древни струни. Казваха, че кръстосаните линии на земята зад олтара били отпечатыци от стъпките на Христос. Той предпочиташе да ги смята за гигантски птичи следи. Знаеше, че никога повече няма да се върне в пейотския хоган, защото този път не беше неговият, макар че благодарение на него бе получил важно съобщение. Разбираше, че е предопределен да бъде ловец — за добро или за лошо.

Щеше да завърши училище и да научи песните, които неговият вуйчо искаше да му предаде. Знаеше — неизвестно как — че и двете неща ще бъдат важни за ловуването, с което един ден бе длъжен да се захване. Щеше да почита старите обичаи, но и да усвои новите — най-древните обичаи и съвсем новите — и в това нямаше противоречие, защото член на племето навахо е едно от най-лесно приспособяващите се същества на Земята. Хопите, които живееха наблизко, танцуваха и се молеха за дъжд. Неговият народ не го правеше. Той се стремеше да живее в хармония с околната среда, а не да я управлява. Пуебло, зуните и хопите живеяха скупчени заедно в общи селища като *беликано*. Неговият народ не го правеше. Той живееше в отдалечени един от друг домове и семействата сами се грижеха за себе си. Другите племена включваха думи на *беликано* в езика си, за да обясняват новите неща. Но дори и през XX век, за да отрази променящите се времена, езикът на навахо се беше обогатил с малко над двеста нови думи, колкото да могат да се назовават различните части на двигателя с вътрешно горене. Навахите се бяха учили от англосаксонците, испанците, от пуебло, от зуните и хопите. Бяха се преселвали и адаптирали, но все пак си бяха останали те. Неслучайно се смятаха за потомци на Изменящата се жена.

Да. Щеше да научи и новото, и старото, бе си казал той. И Черния бог щеше да го съпровожда по време на лова.

Точно така се бе и случило. Но все пак не беше очаквал толкова голяма промяна в племето през времето с объркан ход, през което бе отсъствал. То още си оставаше племето, различно от всички останали. Но степента на промяна не беше същата както при него.

Сега, докато оглеждаше света от върха на планината Тейлър, осъзна, че Черния бог бе спазил обещанието си и го бе превърнал в най-могъщия ловец на неговото време. Ала той вече се беше пенсионирал и онези дни бяха отминали. Струваше му се, че се изискват прекалено много усилия от един индивид, за да се адаптира оттук нататък. Племето като цяло беше органична общност и бе разполагало с много повече време да се приспособява бавно. Така да е. Планът му беше начертан. Може би щеше да постъпи правилно, ако сега се откаже от всичко, оттегли се сред красотата и умре като легенда, в каквата се беше превърнал.

Поде песента за това място, която се пееше от върха на планината. Отсечените думи се понесоха из неговия свят.

Денят напредваше и облаците долу се превърнаха в цветен дим. Нещо премина над главата му с един — единствен граещ звук. По-късно откри черно перо, паднало наблизко. Докато го прибавяше към *джиш* в оцелялата кесия от еленова кожа, се мъчеше да разгадае двусмисления му характер. Черно — цветът на севера, посоката, в която се отправят духовете на умрелите. Черен север, откъдето се връща *чинди* заедно с други злини. Черното означава север, означава смърт. И все пак беше възможно Гарвана да хвърли черно перо, да му го изпрати. Но какъв ли би могъл да бъде смисълът на това?

Какъвто и да е... Макар да не можеше да проникне в дълбините, виждаше повърхността. С показалеца си очерта кръгове в праха, после ги изтри. Да. Ясно му беше.

И въпреки това седеше тук, на своя остров в небето, а денят клонеше към пладне. Накрая дойде обаждането, което чакаше. Знаеше, че е Едуин Тедърс, преди да чуе гласа.

— Били, тук започваме доста да нервничим. Прегледа ли данните?

— Да.

— Хрумна ли ти нещо?

— Да.

— Можеш ли да дойдеш сега?

— Не. Никъде наблизко няма кабина.

— Ами тръгвай към някоя! Трябва да сме наясно, а не искам да говоря по телефона.

— Не мога да го направя — възрази той.

— Защо?

— Ако въпросната дама наред с другите си добродетели има и способността да чете намеренията на хората, не искам да ги разбере от тебе.

— Почакай за минута. Ще ти се обадя отново.

След малко последва второ обаждане.

— Добре. Най-сигурно от всичко е следното. Слушай. Главният организатор на играта ще стои на стъпка разстояние от кабина, която ще отпътува към неизвестно на никого място. И ще се взриви веднага след пристигането.

— Ако тя е в състояние да разруши енергията на кабината...

— Може да е, а може и да не е. Освен това викаме и хора с паранормални способности.

— Те не са чак толкова много и не всички са предсказуеми. Не е ли така?

— Някои са много добри. И неколцина вече са тук.

— Открили ли са нещо?

— Още не. А ти какво имаш предвид? Възможно ли е да го съобщиш в общи линии, така че ние да получим някаква представа без подробности, които тя да може да използва?

— Не.

Последва пауза. След това Тедърс продължи:

— Господи! Трябва да знаем *нещичко*, Били! Така може да се нахвърлим един върху друг.

— Вие дори няма да разберете, че съм там.

— Ти *ще бъдеш* в района ли?

— Никакви подробности, не помниш ли? Възможно е дори твоите собствени хора с паранормални способности да извлекат информацията от теб и тогава тя ще може да я получи от тях, ако ти ѝ се изплъзнеш.

— Ако смяташ да се навърташ из оня район, човек с паранормални способности с не по-малка лекота може да научи подробностите от самия теб.

— Не мисля. Понякога първичните хора могат да станат непроницаеми за телепатите. Наблюдавал съм такива случаи в други светове. А вече пак съм първично същество.

— Добре, след колко време ще се заемеш?

Били се загледа в залязващото слънце.

— Скоро — отвърна той.

— Не можеш ли да ми кажеш поне какво смяташ да правиш?

— Смятаме да я спрем.

— Да не си станал крал или редактор? Или пък си се размножил? Какво означава това „ние“? Трябва да ни уведомиш, ако привличаш и други хора.

— Не привличам други хора.

— Били, това не ми харесва...

— На мене също, но всичко ще се нареди. След това няма да можеш да се свържеш с мене.

— Е, сбогом... В такъв случай това е всичко. Късмет.

— Сбогом.

Обърна се с лице към белия изток, синия юг, жълтия запад и черния север и се сбогува с тях. Също и със Свещеното племе на планината. После слезе долу от един свят в друг.

*Ирокезите те наричаха
Същество без лице.
Отивам да видя и да разбера дали е вярно,
Велики Разрушителю,
който обикаля заплашително
с насочено копие и вдигната томахавака.
Цветен прашец покрива краката ми,
докато вървя.
Докосвам с ръце,
покрити с цветен прашец.
Движва главата си с цветен прашец.
Краката, ръцете, тялото ми
са се превърнали в цветен прашец,
както и моето съзнание, дори гласът ми.
Следата е прекрасна.
Земите и домът ми са прекрасни.
Акалани, Динета.
Духът ми броди във вас.
Отивам да видя Безликия.
Неподатлив на болката ще вървя.
Сред красотата наоколо ще вървя.
Красотата ме поглъща.
Бъди спокоен.
Няма да се върна.*

Ан Акстел Морис и съпругът и Ърл, археолог, разказаха за двамата францисканци, отците Финтан и Анселм, които пътешествали в района на бялата тръстика, Лу-ка-чу-кай, през 1909 г. Там, на юг от

Четирите ъгъла, сред дивите планини без никакви пътища, един следобед те спрели да си починат, а водачът им, навахо, отишъл да се поразходи. След време се завърнал с огромна шарена керамична делва за вода. Отец Финтан, имащ известни познания за индианското грънчарство, схванал колко уникален е този предмет и попитал откъде е. Водачът не посочил точно мястото. Казал обаче, че го е донесъл от един изоставен град на Анасази, Древните — селище с множество огромни къщи и висока кула, в което имало много подобни делви, някои от тях — все още пълни с царевича, както и одеяла, сандали, инструменти. Но той просто бил взел съда на заем, за да им го покаже, и трябвало да го върне, защото някой ден собствениците можели да се завърнат. Но къде се намирало това място? Навахо поклатил отрицателно глава. Отдалечил се с делвата в ръце. След половин час се върнал. По-късно свещениците описали делвата на семейство Морис, които сметнали, че тя датира от третия период на пуебло, един от върховете на югозападната култура. И със сигурност лесно щели да намерят мястото, след като знаели, че оттам, където францисканците били спрели, до него имало половин час път пеша. На няколко пъти претърсили района без успех. И Емил У. Хори прекарал на същото място половината от лятото на 1927 г., но не успял да открие изгубения град Лукачукай. Сега в Аризона има град със същото име. Там се тъкат килими. Оттогава насам историята за съществуването на изгубен праисторически град в онези планини, някъде на северозапад от Каньон де Чели, се отхвърля като апокрифна.

Вятърът беше този, който им даваше живот. Вятърът е този, който сега излиза от устите ни и ни дава живот. Когато спре да духа, умираме. В кожата по върховете на пръстите си виждаме следата на вятъра; тя ни показва откъде е духал, когато са били създадени прадедите ни.

Преведено от езика на навахо от Уошингтън Матюс,
1897 г.

Кабината избръмча глухо, контурите ѝ се очертаха, бързо се изпълниха и изпъкнаха ясно пред погледите им.

Висок, добре облечен чернокож мъж на средна възраст се усмихна, излезе и тръгна към тях.

— Приятно ни е, че дойдохте — приветства го Едуин Тедърс, ръкува се с него и се обърна към останалите. — Това е Чарлс Фишър, сценичен маг, менталист.

Посочи бледа жена, чиито сини очи бяха обрамчени със свръхфина мрежа от бръчки, а косата ѝ бе опъната назад и вързана на опашка.

— Това е Елизабет Брук, художничка и писателка — представи я Тедърс. — Може би сте чели...

— Познаваме се — обади се Фишър. — Как си, Елизабет?

Тя се усмихна.

— Добре, за разнообразие. А ти?

Акцентът ѝ беше британски, пръстените — скъпи. Стана, приближи до Фишър и леко го прегърна.

— Радвам се да те видя отново — каза му тя. — Преди няколко години работихме заедно — обясни на Тедърс. — Щастлива съм, че сте успели да го привлечете.

— Аз също — отвърна Тедърс. — А това е Мърси Спендър^[5].

Фишър пристъпи към набитата подпухнала жена с воднисти очи и плетеница от червени жилки под кожата на носа. Тя избърса ръка, преди да стисне неговата. Побърза да отмести погледа си.

— Мърси...

— Здравей.

— ... това е Алекс Мансин. Работи за Световната стокова борса.

Алекс беше нисък и възпълен, с момчешко лице под посивяващата коса. Очите му обаче гледаха твърдо и в погледа му прозираше дълбочина.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Фишър.

— Наричай ме Чарлс.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Чарлс.

— ... а пък това е Джеймс Маккензи Айрънбеър^[6], инженер по сателитите — продължи с представянето Тедърс.

— Джим.

— Дейв.

Джеймс Айрънбеър беше среден на ръст, добре сложен, с дълга черна коса, тъмни очи и мургав тен. Ръцете му бяха големи и създаваха впечатление за сила.

— И ние сме работили заедно — каза той. — Как си, Чарлс?

— Имам много работа. Ще ти разкажа по-късно.

— И Уолтър Сандс. — Тедърс посочи огромен усмихнат мъж, застанал до бара с чаша в ръка. — Играе на карти и такива работи.

Фишър вдигна вежди, после кимна.

— Господин Сандс...

— Господин Фишър.

— И така, събрахме се — обяви Тедърс. — Всички останали прегледаха чиповете.

— Аз също — обади се Фишър.

— Е, другите вече си съставиха мнение. *Ти* мислиш ли, че ще съумееш да доловиш приближаването на стрейджианския адепт?

— Не съм сигурен — отвърна Фишър, — щом става дума за извънземна със специална подготовка.

— Точно това казаха и всички останали. Може ли да ти предложи нещо за пиене?

— Всъщност бих предпочел нещо за ядене. Идвам от друг часови пояс. Още не съм имал възможност да вечерям.

Тедърс отиде до интеркома, натисна копче и поръча храна.

— Ще ти я сервират на втория етаж — обясни той. — Предлагам всички да се качим горе и там да обмислим нещата. Може би там е малко... по-далече... от всякакви възможни действия. Така че ако някой иска да си вземе нещо за пиене, по-добре е да го направи сега.

— Ще изпия един джин с тоник. — Мърси се изправи на крака.

— Не е ли по-добре да изпиеш чаша чай? — попита я Елизабет. — Много е хубав.

— Не. Предпочитам джин с тоник.

Тя отиде до бара и си приготви коктейла. Елизабет и Тедърс се спогледаха. Той сви рамене.

— Зная какво си мислите — Мърси все още беше обърнала широкия си гръб към тях, — само че грешите.

Стоящият до нея Уолтър Сандс се ухили и се извърна настрана.

Тедърс ги изведе от стаята и те пое след него нагоре по широка стълба.

Стаята, в която ги въведе, се намираше в предната част на сградата. В средата ѝ имаше голяма маса, а на нея — малък уред. Шест удобни на вид кресла бяха наредени около масата. Вляво имаше канапе и четири по-малки маси покрай стените вляво и вдясно. Три транспортни кабинни, всяка от които побираше по няколко души, бяха инсталирани до задната стена. Тедърс спря на прага и посочи към разделящия се коридор.

— Чарлс — каза той, — вратата на твоята спалня е втората вляво, ето там.

После се обърна.

— Разположете се удобно. Ще работите в тази стая. Тук постоянно трябва да има двама души, които да се вслушват, за да открият извънземната, а в това време останалите ще почиват. Може да се групирате по двойки по свой избор. Това малко устройство на масата е аларма. Щом натиснете копчето, из цялата сграда ще се разнесе пронизителен звън.

Ако сте по стаите си и го чуете, трябва бързо да се събудите и да се съберете тук. Може да използвате транспортните кабинни, за да се измъкнете оттук, ако всякакви други действия не дадат резултат...

— Почакайте за минута — обади се Алекс Мансин, — всичко това, разбира се, е много важно, но ти току-що повдигна един въпрос, който ме безпокои, както вероятно и останалите. А именно: докъде се простират нашите задължения? Да кажем, че открием извънземната и подадем алармения сигнал. След това какво? Аз съм телепат, но мога също така да предавам мисли на други хора дори те да не са телепати. Навярно бих могъл да облъча това същество с объркващи образи и потискащи чувства. Може би останалите са в състояние да извършат други неща. Не зная. Трябва ли да опитаме?

— Уместна забележка — потвърди Уолтър Сандс. — Аз мога да влияя върху начина, по който падат заровете. Предполагам, че ще съумея да повлияя върху зрителните нерви на друг човек. Всъщност зная, че съм в състояние да го направя. Бих могъл временно да ослепя човек. Да опитам ли нещо от този род или просто да оставим защитата на безкомпромисните момчета, щом противникът се появи?

— Не можем да искаме от вас да рискувате живота си — отвърна Тедърс. — От друга страна, ще ни окажете огромна помощ, ако успеете да извършите нещо от този род. Смятам да ви оставя вие да

изберете. Но колкото повече сторите, толкова по-добре, дори това да е само прощалният ви салют.

— Чарлс и аз веднъж обединихме мисловните си сили, за да предадем съобщение при много трудни обстоятелства — каза Елизабет. — Чудя се какво би станало, ако всички заедно опитахме да го сторим и насочим въздействието срещу извънземната?

— Мисля, че вие трябва да решите — отговори Тедърс. — Но ако смятате да опитате, недейте просто безразборно да изстрелвате енергия срещу всичко. Може би ще получим помощ отвън.

— Ще се научим бързо да разпознаваме охраната, ако вече не сме го направили — обади се Сандс.

— Ала е възможно случайно да доловите мислите на някой, който не е от охраната — заяви Тедърс. — Не желая да се опитвате да изпържите предния му мозък само защото изглежда малко по-различен.

— Какво искаш да кажеш? Кой е той? — настойчиво попита Мърси. — Мисля, че е по-добре да ни обясниш.

— Името му е Уилям Блакхорс Сингър, той е индианец следотърсач от племето навахо — отговори Тедърс. — На наша страна е.

— Това да не е онзи приятел, който на практика набави екземплярите за онази междузвездна зоологическа градина в Калифорния? — попита Джеймс Айрънбеър.

— Същият.

— И какво по-точно смята да прави той?

— Не зная със сигурност. Но каза, че ще помогне.

Всички смаяно се вторачиха в Тедърс.

— Защо не знаеш? — попита Фишър.

— Той мисли, че извънземната може също да е телепат. Не иска да рискува тя да узнае плановете му от нас. Смята също така, че навярно ще съумее да блокира телепатичните ѝ способности — поне за известно време.

— Как? — запита Сандс.

— С някакво средство, свързано с мислене по първичен начин. Не ми е много ясно.

— Звездния следотърсач — изрече Айрънбеър. — Чел съм за него, когато бях дете.

— Да не ти е роднина или нещо подобно? — И Фишър отиде до едно кресло и седна.

Айрънбеър поклати отрицателно глава.

— Баща ми беше сиукс от Монтана. Той е навахо от Аризона или Ню Мексико. Няма начин. Чудя се как може да се мисли първично?

По коридора се зададе мъж с поднос в ръце. Когато го внесе в стаята, Тедърс кимна към Фишър. Мъжът го поднесе и вдигна салфетката. Фишър започна да се храни. Айрънбеър седна срещу него. Елизабет издърпа креслото вдясно от Фишър, Сандс — онова вляво от него. Мансин и Мърси се настаниха до Айрънбеър.

— Благодаря ти — каза Мансин. — Сега смятаме да обсъдим ситуацията.

— Ще имате ли някакви възражения, ако запиша вашето обсъждане? — попита Тедърс. — За справка.

Сандс се усмихна — една маслинка изскочи от салатата на Фишър и се затъркаля към ръката му.

— Много ще се учудя, ако разполагате с устройство, способно да запише разискванията ни — отбеляза Мансин.

— О, в такъв случай мисля, че няма смисъл да оставам тук. Кога да проверя докъде сте стигнали?

— След около час — каза Мансин.

— И би ли изпратил голяма кана с кафе и няколко чаши? — попита Айрънбеър.

— А също и малко чай — добави Елизабет.

— Дадено.

— Благодаря.

Тедърс се отправи към вратата.

Мърси Спендър погледна към празната си чаша, понечи да каже нещо, но промени намерението си. Елизабет въздъхна. Сандс задържа маслината. Айрънбеър запука ставите на пръстите си. Никой не отронваше дума.

Казват, че вие, папаките, имате песни за сила, която ви дава власт над всички неща.

— Така казват.

— Не е ли вярно?

— Нямаме власт над минералите под земята.

— И защо така?

— Не сме навахи.

— Не разбирам.

— Навахите имат договор с правителството, който им дава такива права.

— А вие нямате ли?

— За да имаш договор с правителството, първо трябва да си водил война с него. Ние никога не сме гледали в перспектива, за да преценим изгодите от войната, и продължихме да живеем в мир. Договорът е повече от песен за сила.

— Говориш, сякаш става дума за игра на карти.

— Навахите лъжат и на карти.

* * *

— Койоте, ти научи тайната на мястото на течащата вода. Ти отвлече детето на водното чудовище, което намери там. Поигра си с тези сили и пусна на воля наводненията, бедствията, природните катаклизми. Те доведоха смърт, безредие и лудост сред племето. Защо го направи?

— Просто за кеф.

— Казват, че жената Бегочиди, Бегочиди, Говорещия бог и Черния бог са създали дивеча, затова имат власт над лова?

— Да. Те могат да помогнат на ловеца, ако пожелаят.

— Но вие вече не се занимавате с лов толкова много, колкото преди.

— Така е.

— В такъв случай сега те имат по-малко работа.

— Мисля, че си намират какво да правят.

— Но аз исках да разбера дали това е целият диапазон на възможностите им като тотеми в контекста на днешната ви племенна структура.

— Какво имаш предвид?

— Това ли е всичко, което правят?

— Не. Те също така откъщават заради народа си на антрополозите, които разправят лъжи за нас.

* * *

*Стоя в средата на моя дом от жълта царевица и
казвам: Аз съм Черния бог, който ти говори.
Идвам и заставам на север. Това казвам:
Надолу от върха на Планината на мрака, легнала
пред мен, изправя се и идва кошута от кристал.
Копито до коляното ми, тяло до лицето ми, дивечът
я следва
и тя идва в ръцете ми. Когато я повикам, когато се
моля
за това, тя идва при мене, дивечът я следва.
Аз съм Черния бог, който ти говори. Стоя на север.
Те идват при мене от Планината на мрака.*

Мърси Спендър,

родена в нелегална спиртоварна в Тенеси,
остава сираче на петгодишна възраст,
отгледана от ексцентрична религиозна леля по майчина линия
и от съпруга ѝ, помощник-шериф,
мълчалив и мустакат,
обичала боулинга и риболова
и пяла в квартет за популярни песни
заедно с две по-големи момичета
и с момче, което я изнасилва единайсетгодишна,
Джим, сега оценител на недвижими имоти,
на дванайсет години загубва желание да учи по-нататък,
пее в църковния хор,
а по-късно в бар на Трикси,
има маса отегчително еднакви любовни връзки,
на деветнайсет години започва да пие много,
на двайсет открива радостите на Спиритуалистката църква,

където особените ѝ способности разцъфтяват
малко преди да я изпратят
в санаториум за лечение на алкохолици в Южна Каролина,
където намира покой
сред терапевтичната си група,
през следващите дванайсет години пие, свири на орган,
чете в църквата и утешава страдащите,
пие и се завръща при терапевтичната си група,
за да търси мир, подслон и лечение от алкохолизма,
където пее и утешава, подкрепя и чете,
лекува се от алкохолизма и
*ние разбираме, сестро, почини си при нас,
под кожата си сме еднакви — всички*

Алекс Мансин,

роден в Ню Бедфорд,
учи в различни частни училища,
добър ученик, без да полага особени старания,
създава усложнен модел на компютърната игра „Световна
икономика“

на единайсет години,
доктор по право в Йейлския университет и магистър по
бизнесадминистрация в Харвардския бизнесколеж,
зад гърба си има три брака,
без да се старее да е кой знае колко добър съпруг,
на трийсет и шест години
баща на двама синове (близнаци) и на три дъщери,
към които изпитва такава любов,
каквато не е усещал към никого друго,
съзнава какво е мнението на останалите за него
заради странната му чувствителност към мислите им
и това ни най-малко не го вълнува,
страстно е привързан към многото си италиански хрътки
като Фридрих велики, от когото също се възхищава,
и повече го интересуват мисловните процеси на кучетата,

отколкото на хората,
абсолютен познавач на паричния пазар,
богат като Крез,
не се ядосва лесно и лесно не прощава,
обръща огромно внимание на външността и облеклото си,
чуди се понякога дали има нещо, което пропуска,
стреми се — на всеки две-три години (без особен резултат) —
да се реализира
чрез потапяне до самозабрава във високото изкуство
и в случайни любовни връзки
със съвсем млади жени,
изключително интелигентен и донякъде скован
*частица от всеки,
никой от нас не е завършен, братко,
ще се спасим, ако сме заедно,
както сега*

Чарлс Дикенс Фишър,

роден в Торонто в семейство на лекар и на социоложка,
илюзионизмът го очарова от ранна възраст,
прави фокуси пред сестрите си Пег и Бет,
добър ученик, макар и не изключителен,
чете биографиите на великите илюзионисти
Худин, Търстън, Блакстоун,
Дънинджър, Худини, Хенинг,
разбира, че той самият може да прави трикове
без други средства
освен силата на мисълта,
напуска училище и става фокусник
против желанието на родителите си,
придобива известност като изпълнител на живо
(илюзиите му не могат да се предават по телевизията),
по-късно правителството проявява интерес към него
заради един свръхестествен менталистки фокус,
който опитва след време,

оттогава работи много по въпросите на сигурността
и за правителството, и за други,
изобщо не се жени, като винаги твърди,
че животът, който води, изисква от него
прекалено много време и енергия,
за да смята да се променя,
и че не иска да постъпи нечестно,
като подложи друг човек
на ограничения живот в затвора
на плътната си програма,
всъщност се страхува да се обвърже
твърде много с друго човешко същество
или да се откаже от емоциите,
които му създава публиката и от които черпи сила,
притежава съпричастието на съвършен емпат,
има неколцина добри приятели и много познати,
съзнава недостатъците си
и често се надсмива над себе си,
склонен е към сълзливи чувства по празниците,
все още безумно обича сестрите си и техните деца,
така и не се е сдобрил напълно с родителите си,
понякога ненавижда себе си, задето ги е разочаровал
*но ние сме такива,
каквито сме,
и като го знаем,
намираме убежище
и болката изтича от нас*

Уолтър Сандс,

напуска дома си на четиринайсет години,
след като ослепява доведения си баща, който го бие,
знае, че владее силата и може да се оправи в живота,
едър за възрастта си,
надвива при повечето сбивания
(донякъде с помощта на силата си)

и обикновено печели на хазартни игри
    (по същия начин),
рядко се захваща със сериозна работа,
    освен ако не му служи за прикритие,
на осемнайсет години постъпва в Периферния патрул —
международна космическа служба, подобна на Бреговата охрана,
    за четиригодишен срок,
    тъй като иска да види
    какво има Там отвън,
много го харесват,
би могъл да стане офицер, ако бе останал на служба,
но той не желае,
    тъй като вече е видял онова, заради което е служил,
    и то му е достатъчно,
превръща се в мургав красавец,
избягва емоционалното обвързване,
    макар да обича хората
    поединично и на групи,
с единствено изключение —
    жени се на двайсет и осем, на трийсет се развежда,
    има дъщеря Сузана, сега шестнайсетгодишна,
    чиято снимка носи постоянно,
    повече не мисли за брак,
обича зрелищни спортове, пътешествия и исторически романи,
рядко прекалява с нещо,
пълен безбожник е,
    но се гордее,
    че притежава собствен кодекс на честта,
    който е нарушил само шест или седем пъти
    и винаги след това се е чувствал зле,
по принцип заслужава доверие, но рядко се доверява,
    тъй като е проникнал
    в твърде много глави,
така или иначе страда
    от чувството, че животът е
    и винаги ще бъде
    прекалено сигурно и безинтересно нещо за него,

затова с удоволствие поема рискове,
които обикновено се превръщат в безопасни начинания
и оставят у него смътно разочарование

*това може да се окаже
по-интересно,
братко с късмет,
щом не искаш мир,
тогава ти желаем
адреналин*

Елизабет Брук,

дъщеря на Томас Ч. Брук, художник и скулптор,
и на Мери Манинг, концертираща пианистка и писателка,
по-малката от двете дъщери,
проявява артистичен и литературен талант от ранно детство,
всяка година прекарва ваканциите със семейството си

във Франция, Ирландия
или Луна сити,

учи в Швейцария и Пекин,
омъжва се за Артър Брук (първи братовчед)

на дваисет и четири години,
овдовява на дваисет и пет,
бездетна е,

отдава се до самозабрава на обществена работа

на Земята и извън нея
през следващите шест години
и разцъфтяващият ѝ талант
е за нея едновременно радост и мъка,

върща се към писането и рисуването,
проявява изключително проникновение,
разбиране на човешкия дух
и владеене на техниката,

има щастлива връзка с високопоставен

депутат през последните шест години,

винаги се чувства отчасти отговорна за смъртта на Артър

заради поредицата
от горчиви сблъсъци,
след като открива, че той е хомосексуалист
    към тебе, сестро,
    на фона
    на непроменящото се минало
    изпитваме
    топлота
    и пълно разбиране

Джеймс Маккензи Айрънбеър,

наполовина шотландец, наполовина сиу-оглала,
роден в резерват,
родителите се разделят рано,
майка му го отглежда в Блумингтън, Индиана,
    и в Единбург, Шотландия,
    където работи в учебния отдел
    в тамошните университети,
проявява подчертани технически наклонности
    и телепатични способности
    още преди да навърши пет години,
рядко посещава роднините си по бащина линия,
първокласен бейзболист и футболист,
би могъл да стане професионален играч,
    но предпочита инженерство —
    следва със стипендията си на спортист,
най-добрият му приятел е ескимос от Пойнт Бароу,
    по време на обучението си в колежа
    прекарват летата в Аляска заедно
    като охрана на портала на Арктическият
    национален парк,
става баща на един син, сега вече юноша,
    който живее в Анкоридж,
по-късно служи в Периферния патрул,
    където телепатичните му способности

привличат вниманието
на властите,
включват го в определени случаи със задачи
като тези, които им изпълнява
Чарлс Фишър,
така двамата се срещат
и се сприятеляват,
оттогава насам работи по пет различни
едногодишни договора в областта на космическото инженерство,
като прекарва половината година в орбита,
сега е в отпуск при сключен шести договор
и очаква развода си със сестрата на Фишър, Пег,
която работи в същата компания
и живее в огромния цилиндров комплекс
в Порт О'Нийл
заедно с дъщеря им Памела,
присъства на погребението на баща си миналото лято
и с изненада открива, че е дълбоко опечален,
понеже никога не е познавал този човек,
изведнъж решава да зареже всичко
и да учи музика —
начинание, което започва
след едномесечно отрезвяване,
следва усърдно
до настоящото повикване,
улавя се, че мисли все повече
за смаления си баща,
легнал в ковчега с кожено яке, украсено с мъниста,
и за сина си,
когото не е виждал от години
*ела по-близко, братко,
там, където ние, които
сме по-силни от сам човек,
разбираме по-добре
и поглъщаме повече болка*

Хубаво е, че искаш да вървиш сред красота, красота да те
обгръща отвсякъде, сине мой. Но по време на лов един ловец не бива

да изрича молитви от Пътя на благословията, защото всички те трябва да благославят живота, а на тебе ти е нужна молитва за смърт. Към Говорещия бог трябва да се обръщаш и към Черния бог: Ая-на-я-я! Е-е-е! Това е времето, когато се прерязва гръклянът! На-я-я! На свещено място става прерязването на гръкляна! Ай-а, на-я-я! Прерязването на гръкляна се извършва сега на свещено място! На-я-я! Време е да прережеш гръкляна! Я-е-ни-я!

— Невинаги животът е онова, което трябва да бъде благословено.

Нощ. Той стои пред стената от силово поле. Наблюдава как скалата се разгъва.

— *В съзнанието ти има облаци, ловецо.*

— *В съзнанието ми има много неща, Котко.*

— *Ти дойде. Сключваме ли сделката?*

— *Направи каквото те помолих и аз ще постъпя така, както ти поиска.*

— *Договорихме се. Освободи ме.*

— *Това ще отнеме около минута.*

Масата се извиси и се превърна в бял стълб с едно единствено фасетно око, което се движеше нагоре. Били Сингър се приближи до мястото, където бяха разположени контролните устройства. Отвори кутията и намали силата на полето.

Основата на стълба се разцепи и от горната му част се отделиха крайници. На върха се оформи подобна на луковица издатина — окото се спря в центъра ѝ. Раздвоената част заприлича на крака. Средата се стегна и изведнъж се превърна в тънък кръст. Главата се удължи и смътно заприлича на вълча. Раменете се разшириха, краката и ръцете станаха по-дебели. Излишната маса премина назад и се преобрази в широка опашка. Приличното на мъж същество беше високо над два метра и потъмня, докато се придвижваше напред с грация, която подсказваше, че тази форма вече е била отрепетирана.

Въпреки огромните си размери съществото се измъкна безшумно от заграждението и застана до човека.

— *Предлагам да възстановиш силовия екран. Така може да изминат няколко дни, преди да забележат отсъствието ми. Свикнала съм ги на подобна гледка, след като приемах формата на части от околната среда и оставах така дни наред.*

— Вече мислих за това — отвърна Били. — Но първо исках да видя как се променяш.

— Впечатлих ли те?

— Да. Правиш го бързо. — И той отново включи полето. — Хайде. Сега ще те заведе до една транспортна кабина. Ще трябва да пътуваш от моя номер, без да използваш картата ми, което ще изисква потвърждение от моя страна в другия край, тъй като ще трябва да премина пръв и...

— Зная как работят кабините. Дълго време нямаше с какво да се занимавам освен с мислите на тебеподобните.

— Тогава да вървим.

Били се обърна и тръгна през залата.

— Показваш ми гърба си. Не се ли страхуваш, не ще скоча върху теб и ще те разкъсам? Или пък твоята постъпка е планирана?

— Чувствам, че искаш да се изправиш срещу стрейджианката. Ако ме убиеш сега, ще загубиш тази възможност.

Сянка, безшумна като самия него, но вече някак почовекоподобна отпреди и затова по-чуждоземна, застана до него от лявата му страна. Тя съвсем точно следваше бързината на крачката му, движението на ръцете, всяко потрепване. Усещаше силата ѝ, докато се промъкваша през залата. Обитателите на клетките, покрай които минаваха, се раздвижваха неспокойно — и спящите, и будните. Били долови нотка на развеселеност в съзнанието на чуждоземното до себе си, последвана от излъченото „Сбогом!“, което накара съществата да се замаят като побеснели.

Били излезе навън, където вдъхна дълбоко нощния въздух. Създанието до него се отпусна на четири крака, после се отдалечи и докато вървяха напред, потъваше сред сенките и изникваше от най-неочаквани посоки.

Някъде високо горе започна да лае куче — звук, прекъснат по средата от шум от битка. Били не забави крачка, доловил с други сетива, не със зрението си, че Котката непрекъснато върви с него към транспортната кабина.

— Внимавай сега — каза той, — ще набера кода. Отправлям се към малка обществена кабинка на няколко километра от мястото, което ще охраняваме. Ако в другия край изникне нещо, което не ти

позволява да пристигнеш, ще използвам комуникатора. В противен случай бъди готова да ме следваш.

Една от близките сенки се отдели и плавно запристъпва към него. По размерите си сега приличаше още повече на мъж и от собственото си вещество бе създала нещо, което изглеждаше като дълго черно наметало. Масивното фасетно око бе хлътнало дълбоко в главата и бе замаскирано от съединителна тъкан по начин, създаващ впечатление за две блестящи, нормално разположени очи.

— *Хрумна ми друго — обади се Били, след като я видя. — Смятам, че можеш да минеш дори там да има някой.*

— *Схващам насоката на мислите ти, макар и смътно. Ще оформя нещо, което да наподобява тъмни очила, и ще възприема цвят, по-близък до този на човешката кожа. Защо мислите ти са толкова забулени?*

— *Упражнявам се, за да заблудя противника. — Били вече влизаше в кабината. — Ще се видим скоро.*

— *Точно така. Не мога да изчезна толкова лесно от пътя ти, следотърсачо.*

Съществото наблюдаваше как Били нагласи контролните механизми и изчезна от кабината. Тогава влезе и то. Протегна онова, което се бе превърнало в дясна ръка, и покри процепа, в който Били бе вмъкнал за малко кредитната си карта. Част от крайника се източи, влезе в отвора, известно време проучваше какво има там. Когато дойде повикването, съществото издърпа израстъка и се остави да го транспортират.

Странно, в съзнанието му прозвуча песен. Имаше ли нещо между отделните места, за да се пее така за мраз и желязо, огън и мрак? След секунда песента и споменът за нея изчезнаха.

*Вървя между световите.
Вървя между световите.
Вървя между световите.
Вървя между световите.
Има нещо*

*пред мене, зад мене,
отдясно и отляво,
отгоре и отдолу.
Какво е то
от всички страни?*

Алекс Мансин удари бутона, щом откри присъствието миг преди ръката на Уолтър Сандс рязко да се устреми в същата посока. Звън изпълни сградата и светлина заля моравите наоколо.

— *Да*

— Мърси Спендър се изправи в леглото си и се присъедини към тях след секунда —

— *Усещам ги*

— *Ги?*

— *включи се Фишър, след като остави книгата си —*

— *Съществото е само едно.*

— *Човек*

— *включи се Айрънбеър от съня си —*

движи се странно

наблизо

Сингър

без съмнение

— *Не е човек*

— *обади се Елизабет, прогонила сънищата си за делфини —*

Нещо друго

изпълнено с омраза

носи се с лекота

— *Тогава заедно*

— *присъедини се Сандс —*

да проучим това

Да

да тръгнем заедно

Има един мъж

който сега изчезва

и нещо друго

извънземно
долавя присъствието ни
също изчезва
с мъжа
създанието не е онова
което търсим
заедно с мъжа
то преследва
общия ни враг
сега се оттегля
усети ни
вече го познаваме
Ще ги проследим ли?
изключете алармата
охраната идва
трябва да докладваме
— Аз ще следвам
— и Мърси се оттегли —
звяра
ако мога
— а аз — мъжа
— отдалечи се Айрънбеър —
— макар следите
опасявам се
вече са изчезнали
— тогава се разпръскваме
— ние ще докладваме
— Мансин и Сандс се разделиха

На другия ден Били Сингър седеше, облегнал гръб на огромна топла скала, сред малка горичка на около четирийсет метра от пътя, до леденостуден поток. Ядеше сандвич с печено говеждо, съзерцаваше полета на птиците, вслушваше се във вятъра и наблюдаваше малка катеричка сред долните клони на едно дърво нагоре по течението, вляво от себе си.

— Нещо ловува наблизо — каза му съществото.
— Да, зная — мислено отговори той.

— *Нещо огромно.*

— *И това ми е известно.*

— *Идва насам.*

— *Точно така. Какво е?*

— *Не мога да кажа. Влизай вътре. Ще наблюдаваме.*

Били се изправи мълчаливо. Скалата се разцепи вертикално по средата и се разтвори като обърната мида. Още докато я наблюдаваше, кухнята отвътре се уголеми, а външната повърхнина съответно се разшири. Той влезе и скалата се затвори.

Мрак, пронизван от няколко малки дупчици, гледащи напред...

Долепи око до една от тях. Стоеше с лице към потока. Известно време не се случи нищо. Още няколко отвора се появиха пред него, но участъкът, който наблюдаваше, остана непроменен.

Тогава чу плиск. Нещо приближаваше иззад храстите на завоя. Потокът на съзнанието му замръзна. Вече притежаваше само пасивното око на ловец, което съзира всичко пред себе си, без да разсъждава. Дишането му още повече се забави. Времето престана да съществува. Сега...

Най-напред — сянка. После иззад завоя бавно се появи рогатата глава. Елен, който пасе покрай потока...

И все пак...

Еленът направи ново движение напред, сега се видя цялото му тяло. Имаше нещо нередно в начина, по който пристъпваше и държеше главата си. Краката му не се прегъваха както трябва. И формата на главата му беше необичайна. Черепът се издигаше прекалено много над очите.

Форма на елен... Да. Може би добро уподобяване за някого, който е изучавал животното само по триизмерното му изображение. Несъмнено достатъчно точно, за да заблуди небрежен наблюдател. Но за Били това можеше да е само подобие на елен. Чудеше се дали Котката също го съзнаваше.

— *Да* — премина през мозъка му.

Незабавно съществото пред тях замръзна, както беше вдигнало единия от не съвсем изящните си предни крака. После главата започна да се върти под неестествени ъгли и да оглежда всичко наоколо.

След няколко мига създанието бурно се разтресе, цялото му тяло се извиваше, удължаваше, краката ставаха по-дебели, по-къси,

сближаваха се.

А след това скочи и побягна обратно в посоката, откъдето беше дошло.

Още докато ставаше това, убежището на Били се разтвори, изхвърли го силно навън и още преди той да е стъпил на краката си, Котката отново бе започнала да приема формата на хищен звяр.

Без да чака метаморфозата да приключи, Били се втурна в посоката, в която бе поело съществото, нагази в потока, тръгна по него и изчезна зад завоя.

Погледът му обхождаше и двата бряга, но той не забеляза никаква следа, която да показва, че създанието е излязло от водата. Продължи да гази по-нататък по чакъл, пясък и хлъзгави скали, като се взираше все така внимателно.

Дълго време следваше виещото се русло. Но повече не чу шум пред себе си, нито пък откри никакви признаци, че съществото се е измъкнало от потока. Спря до купчина едър чакъл, за да проучи по-старателно мястото. В същото време долови нещо да се приближава отзад.

— *Още напред! Още напред!* — каза му Котката. — *Докоснах се до съзнанието ѝ. То ми убягва. Но от време на време тя се издава.*

Той се извърна и отново се втурна нагоре. Със стремителни скокове Котката прелетя покрай него.

— *Нещо става. Тя пак се променя. Сега е някъде далече пред нас. Тя... Загубих я...*

Били продължи напред през потока. Котката се носеше все така бързо и след секунди изчезна от погледа му зад храстите. Може би след пет минути Били откри онова, което търсеше.

Имаше следа на нещо, излязло от потока. Проследи дирите напред и вдясно. Първият ясен отпечатък, който забеляза обаче, беше особен, тризъб. Ала бе достатъчно огромен и дълбочината му в такава твърда почва показваше колко масивно е създанието, по чиито следи вече знаеше, че върви. Дирята го изведе по-нататък на едно възвишение, а следващият отпечатък, на който се натъкна, разкриваше нова промяна във формата.

После попадна на още по-пресните дири на Котката, която продължаваше преследването. Нейните следи бяха доста раздалечени и дълбоки.

Пътят беше чист и той можеше да ускори крачка. Вървеше изключително бързо, изкачваше височини, спускаше се, след това се катереше отново и усети старата вълнуваща тръпка, когато дирите на плячката изчезнаха, за да се появят пак след четирийсетина метра по-леки, слабо променени, после се изгубиха пак. В съзнанието му изникнаха картини, опитът, придобит извън Земята, увеличаваше вродената му способност да ги рисува. Разчете правилно дирята и вдигна поглед навреме, за да види огромна тъмна маса да се плъзга над главата му в югозападна посока. И още докато бързаше да се покатери на едно дърво, разбра, че засега плячката е победила.

Добра се до удобна позиция единствено за да успее да съзре как тъмното нещо се скрива от погледа му зад ивица дървета в далечината.

— *Колко хитро!* — достигна до него мисълта на Котката. — *Чудя се дали аз бих могла да го направя.*

— *Поне не се запъти към къщата* — каза Били. — *Май е най-добре да се върнем на наблюдателния си пост.*

— *Ти върви* — отвърна Котката. — *Аз имам намерение да опитам да я проследя. Ще се видим там по-късно.*

— *Хубаво.*

Преди да слезе от дървото, забеляза между листата, че един участък над него е почернял и клоните са изпочупени. Не се бе случило наскоро, но той потрепери, защото едно от старите суеверия се изпречваше на пътя му точно в този момент. От всички дървета наоколо бе избрал да се качи точно на ударено от гръм. Лоша поличба... Докато слизаше, изпя част от Пътя на благословията. Тази част от него, която не се страхуваше от мълнията, сега беше далече, облечена в други дрехи.

Какво бе научила стрейджианката за онова, което я преследваше? „Котко, запази хладнокръвие — помисли си той. — Не се издавай в бесния унес на лова. Или твоите инстинкти са недосегаеми за въздействие дори от страна на тези, които преследваш?“

Слезе на земята и тръгна назад. Какво би направил Найенезгани? Не знаеше.

Слънцето се плъзга по небето, лъчите от прави пак стават коси, носят се към водата заедно с реещия се втрещен мисловен поглед на Били, времето разплита възли, сянка от облак помрачава небето, докато ръка със самостоятелно придобити познания загребва сред пясъците на

брега синьо, сиво, бяло, жълто, никакво червено, никакво истинско черно, няма значение птицата на клона над клекналата фигура на пеещ мъж, листата се поклащат от вятъра, риба в разтворима във водата содена бутилка се разнася от течението на реката.

Не мисли, загребва с шепи. Малко песъчинки в лявата длан под средния пръст. Обръща ръка. От показалеца се сипе пясък, палецът регулира падащия поток. Движение. Ръката не е забравила. Линиите. Ъглите. Има синьо, бяло и жълто. *Наа-це-елит*, Дъгата *йей* се оформя — пази юга, запада и севера, отворена е на изток. Вътре — тялото на Гръмотевицата *Икне'ецо*, прилеп пазител над главата *й*, посланик на Нощта на изток, стрела, *аш-тин* — на запад. Тук — огромна мощ. Един от непредсказуемите, опасни богове. Владетел на мълнията. Били си тананика откъси от Песента на планината, свършва, вира се. Взира се дълго.

Бавно осъзнаване. Да направи толкова странно нещо. Съзнателно или автоматично. От всички неща, които могат да се призоват, защо Гръмотевицата? Всъщност защо да се призовава каквото и да е? Както и да се стекат обстоятелствата, той ще бъде губещият. И все пак се устреми да докосне *икне'ека'а*, Мълнията, за да му предаде тя лек и сила, тъй като те бяха там, пред него.

А сега... Рисуваното с оцветен пясък през деня трябва да се изтрие, преди да залезе слънцето. Трябва да се изтрие със снопче свещени пера. Спомни си за черното перо в *чах*, извади го и го използва за тази цел, като хвърляше пясъка във водата.

*Слънцето слиза по небето, търкаля се на запад.
Времето разплита възли.
Няма истински цвят.
Икне'ецо и Наа-це-елит се въртят
в кръга на речното течение*

Сега пее. Били Блакхорс Сингър. В края на имението. Нощ. Пролетни съзвездия изпълват небето. Виенето на койотите заглъхна.

Откриха я отново вечерта, когато обикаляше, обикаляше на голямо разстояние, проучваше, внимателно напредваше. Бяха изчаквали.

Тя бе дошла бавно, маскирана под най-различни форми. Покрита с пяна, ровеща дупки, лееща се като поток. Те бяха изчаквали. Когато нощта напредна, тя нападна.

Котката беше зад гърба му — тъмна каменна подпора до самата стена. После огромна маса прелетя над главата му и закри звездите. Подпората се изтегли нагоре, сля се с кошмарно очертание на върха на стената. Сетне втора тъмна маса се понесе с въздушните течения, устреми се на по-голяма височина, заобиколи, проби нощта и се запромъква към къщата.

Изобщо не беше сигурен в кой момент се срещнаха и започна борбата, дали тя се водеше във въздуха, на земята, извън къщата или вътре. Но чу поредица от неземни крясъци приблизително по същото време, когато светнаха лампите в цялото имение. Остана неподвижен в сенчестия си ъгъл, заслушан в различните последвали звуци — трясъци, жужене, чупене на стъкла, няколко малки експлозии. Това продължи около минута, преди всички светлини да угаснат.

И той изчакваше. Не се сещаше за нищо, на което би могъл да се надява. Припомняше си различни неща и тихо запя песента.

После отново настъпи тишина. Той се вглеждаше в небето през разтегления миг. Думите му нито ускориха, нито забавиха преминаването си през нощта.

Дочу се единичен силен трясък, последван от няколко по-слаби. След това отново се възцари тишина. Малка светлинка се появи зад няколко от прозорците на горния етаж.

— *Котко?*

В предния край на къщата се появи огромна фигура, отпусна се на четири крака, бавно взе да се отдалечава от зданието. Нищо не се раздвижи, за да ѝ попречи. Нощта остана спокойна. Били следеше с поглед приближаването на съществото. Знаеше, че е настъпило времето за края на песента. Носеше нож и лазерен пистолет с компютърно насочване. Ако това беше стрейджианката, той се чувстваше задължен да опита да я унищожи. Извади оръжието и постави палец върху бутона на излъчвателя.

— *Така ли спазваш обещанието си, ловецо?*

— Котко!

— Да, аз съм. Тя се сражаваше добре, но вече е мъртва. Смазах я. Да видим ли дали ще успееш да задействаш оръжието, преди да стигна до тебе? Разделят ни десет метра и аз съм готова за скок. Оръжието е по-бързо от мен, но какво ще кажеш за твоя палец? Аз ще зная момента, когато решиш да го мръднеш. Давай. Моментът настъпи...

— Не.

Били хвърли оръжието в храстите от дясната си страна.

— Не знаех коя от вас се приближава насам.

Той долови чувство на объркване, под което се криеше лека болка.

— Ранена ли си?

— Дребна работа.

И двамата останаха неподвижни.

Накрая Били обяви:

— Както ти каза, моментът настъпи.

— Ти не ми предлагаш да се борим.

— Не.

— Защо не? Ти си хищник като мен.

— Сключили сме сделка.

— Какво значение има, щом се отнася за живота ти? Очаквах съпротива.

Котката усети нещо като недоумение насреща.

— Дадох ти обещание.

— Но за мене това означаваше, че ти ще чакаш моето нападение тук и ще се браниш, когато му дойде времето.

— Съжалявам. Не съм имал това предвид. Сега нямам и намерение да се бия символично с теб. Искаш живота ми. Вземи го.

Котката започна бавно да настъпва, фигурата ѝ все повече се снишаваше към земята. Когато отново вдигна глава, имаше огромно, рогато, озъбено, получовешко лице — брутална пародия на собственото лице на Били. В този момент Котката внезапно се изправи на задните си крака и вдигна глава на цели два и половина метра над земята. Гледаше свирепо отгоре.

Били потръпна, но не се отмести.

— Ти ми отнемаш голяма част от удоволствието, ловецо.

Били сви рамене.

— *Нищо не мога да направя.*

Котката започна да разперва огромни, ципести криле и да го обгръща с тях. След малко ги прибра и се превърна в тъмен, неподвижен стълб.

Най-сетне каза:

— *Ако успееш да прехвърлиш стената, преди да те достигна, няма да те закачам.*

Били не помръдна.

— *Не* — отвърна той. — *Зная, че не мога да го направя. Няма да се опитвам само за да ти доставя удоволствие.*

Стълбът разцъфна, разтвори се екзотичен цвят, сред който се показва тигрова глава. Тя се наклони към него.

— *Ти ме преследва повече от седмица* — най-после се обади Котката. — *Докато мечтаех за смъртта ти, мечтаех и да съм твой ловец. Смъртта ти би трябвало да е достатъчна, ала аз не искам всичко да свърши за миг. Тревожи ме също така, че не зная дали подобно желание произтича от онова, което познавам най-добре — лова — или дали дългото ми умствено общуване с твоята порода не ме е научило донякъде да изпитвам радост, когато удължавам страданието на противника.*

— *И двете са достатъчно първични* — отвърна Били. — *Не бих се безпокоил за подобни неща.*

— *Не се безпокоя. Но копнея за лов и сега виждам, че само едно нещо може да те накара да ми дадеш възможност да те преследвам.*

— *И какво е то?*

— *Животът ти. Шансът да си го върнеш.*

Били се изсмя.

— *Аз вече съм се примирил със смъртта. Смяташ ли, че ти си единственото същество на този свят, озовало се на чуждо, неподходящо място, Котко? Моят народ — моят истински народ — също е мъртъв. Всички до един. Светът, в който се намирам сега, ми е чужд. Динех не са такива, каквито ги познавах навремето. Твоето предложение само ме накара окончателно да осъзная положението си. И съм готов за смъртта.*

Котката се отдръпна.

— Преди години — каза тя. — виждах в съзнанието ти огромна гордост от способността на твоя народ да се приспособява. Сега казваш, че си загубил това чувство. Според мен това означава, че си станал страхливец, който търси смъртта като лесен изход.

Били се вцепени.

— Не е истина!

— Вгледай се в себе си. Аз ти дадох само извинение да се предадеш.

— Не!

— Тогава бори се с мене, Били. Насочи уменията си срещу мен още веднъж.

— Аз...

— Ти сега се страхуваш от неща, от които не се боеше преди. Страхуваш се да живееш.

— Не е така.

— Би ли го повторил четири пъти, човеко от племето?

— Дяволите да те вземат, Котко! Аз се бях приготвил, готов бях да се изправя пред теб! Но ти не се задоволяваш единствено с живота ми. Искаш да ме изпълниш с неувереност, преди да ме убиеш!

— Ако това ми е нужно, да. Сега разбирам, че не би било кой знае какво удоволствие да те убия като някакво безмозъчно парче месо, което чака да го заколят. Пълното ми отмъщение изисква лов. Затова ще ти направя предложение и държа да разбереш, че ще удържа на обещанието си точно както направи ти, Били Сингър, защото не мога да ти позволя да си по-силен от мене дори в това отношение. Тръгвай. Бягай. Скрый следите си, следотърсачо. Ще изчакам, докато според мен изтече един час — а аз съм доста добра в преценките си за времето, — и след това ще започна да те преследвам. Ти вървя по следите ми близо осем дни. Нека се споразумеем за една седмица. Остани жив през това време и аз ще се откажа от живота ти. Всеки ще тръгне по своя път, свободен от другия.

— И какви ще бъдат правилата? — попита Били.

— Правилата? Ако можеш да ме убиеш, преди да те убия аз, стори го на всяка цена. По който искаш начин. Върви, накъдето пожелаеш, използвай всичко, което избереш. Всичко е позволено. В

лова няма правила. Остани жив през тази седмица и ще се отървеш от мене. Но няма да успееш.

— Кой знае.

— Какъв е отговорът ти?

Били се обърна, направи няколко бързи крачки, скочи и се улови за горния край на стената. Изтегли тялото си отгоре ѝ с едно — единствено енергично движение.

— Започвай да броиш. — Той скочи от другата страна и се втурна да бяга.

Смехът на Котката го следваше в продължение на повече от минута.

---

[1] Blackhorse (англ.) — черен кон; Singer — певец. — Б.пр. ↑

[2] Хоган — индианско дървено жилище, измазано с пръст, характерно за племето навахо. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за т.нар. индианци от равнините — северноамериканските индиански племена, живели във великите равнини в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

[4] Местната американска църква (пейотизъм или религия на пейота) — широко разпространено религиозно движение сред индианците в Северна Америка, възниква в края на XIX в. (От „пейот“ — кактусово растение, от което се получава алкалоидно вещество, и халюциноген, лекарство. Смята се, че пейотът, приеман при религиозен обред, дава възможност за общуване с Бога и с духове на хора.) — Б.пр. ↑

[5] Mercy (англ.) — милост; spender — отдаваща. — Б.пр. ↑

[6] Ironbear (англ.) — желязна мечка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

*Тези, които бягат, и тези, които
преследват,*

*имат своя сезон. Всеки от нас ловува
и всеки от нас има своя ловец.*

*Ние всички сме плячка,
ние всички сме хищници.*

*Внимателният ловец знае това и
е предпазлив. Плячката също се научава
на смелост,*

*каквато обикновено е непостижима за
нея.*

*Освен това има късмет,
намесват се и боговете.*

Ловът винаги крие несигурност.

*Одрахме вълка,
а на сутринта
там висеше човешка кожа.*

*През нощта отново се превърна
в кожа на вълк.*

*Няма сигурност,
няма закони
в лова.*

*Говореция бог да е с мен,
Черния бог да е с мен,
късметът и смелостта —
и те да са с мене.*

ПЪРВИЯТ ДЕН

Без да забавя крачка, той освети циферблата на часовника си и погледна какво показва. Един час. Усмихна се, защото му се стори, че Котката е пропуснала да обърне внимание на очевидното. Той би могъл да стигне много надалеч за това време и всичко да е по правилата...

Продължи с онова равномерно темпо, което беше в състояние да поддържа почти цял ден. Да се поддаде на страха и да се впусне в бяг, сега би означавало да се изправи изтощен пред евентуалната необходимост по-късно да прояви физическа сила.

Вятърът плющеше наоколо му и потъмнелите разпокъсани сенки станаха зловещи — скриваха очи, животински зъби, движения...

Мъртва. Стрейджианката беше мъртва. Същество, способно да все страх сред най-висшите кръгове. Мъртва. И я беше убила Котката. Скоро Котката щеше да се понесе с огромни скокове по същия този път. Той беше убеден, че огромното ѝ фасетно око виждаше инфрачервените лъчи, разграничаваше поляризираната светлина. Засега не знаеше със сигурност какви още сетива притежава тя. В този момент си я представяше като огромно чинди, което върви по дирите му, без дори да забавя ход.

Капки пот избиха по челото на Били. Част от него разсъждаваше за способностите на звяра от чисто рационална гледна точка. Беше се сражавал с Котката, когато тя бе много по-наивна. Ала тя бе имала на разположение петдесет години, през които да усвои житейски опит, нужен за този свят. Котката изведнъж се превърна във фантом на друго равнище, вече не беше предишният звяр, а нещо завръщащо се сякаш от север...

Отново се пребори с възникналото желание да ускори крачка. Има достатъчно време, каза си, ще му стигне, за да успее да се измъкне. И защо трябваше да се страхува? Само преди броени минути беше готов да умре. Сега поне имаше някакъв шанс. Положи усилия да остане в настоящия момент. Миналото беше изчезнало. Притежаваше известни възможности да влияе на бъдещето, но те зависеха от сегашното му поведение. Всичко щеше да свърши благополучно. Дълго преди да изтече единият час, щеше да е в пълна безопасност. Наистина беше въпрос само на минути...

Продължи лекия си бяг, съсредоточил мисли върху целта. Най-накрая тя се появи: станцията с транспортните кабинки, откъдето щеше да се озове на недостижимо за Котката място, преди да успее да мигне. Видя светлините на малката сграда на кръстопътя от другата страна на полето, в което вече навлизаше. Нещо там обаче...

Приблужи и забеляза, че предното стъкло на станцията е счупено. Забави крачка. Наоколо не се виждаше никой.

Спря и погледна вътре. Имаше три транспортни кабини, наредени до отсрещната стена. Всичките бяха изпотрошени. Сякаш някаква загубила управление тежка машина бе преминала през тях, бе пречупила или изкривила блестящите стълбове, повредила уредите за управление. Направи му впечатление обаче, че енергийните банки са непокътнати.

Котката...

Онзи последен път, когато тя се бе отдалечила, за да разузнае района надлъж и нашир... Котката бе предвидила, че е възможно той да се спаси с бягство в тази посока, и бе взела мерки да отстрани това средство за измъкване.

Огледа се наоколо. Би трябвало повредата автоматично да е регистрирана в районния контролен център. Но беше късно. Трудно можеше да се каже кога ще пристигне ремонтният екип.

Карта. Вътре трябваше да има карта на линиите в района. Пристъпи към вратата и влезе.

Точно така. На стената вдясно. Проучи разположението на червените точки, с които бяха обозначени кабините в района, определи собственото си местоположение, огледа къде са следващите.

Най-близката беше на шест километра и половина.

Можеше ли Котката да знае къде се намира тя? Беше ли си направила труда да хвърли поглед към това нещо на стената, ако е разбрала, че е карта? Но дори и в този случай би ли положила усилия да унищожи още една кабина? Вярно, може да е искала да играе съвсем на сигурно...

Все пак не. Котката истински се бе изненадала от нежеланието му да се измъкне. Беше очаквала той да побегне. И макар да бе възможно той да се изплъзне от звяра и да стигне дотук, би изглеждало малко вероятно да успее да се добере до следващата кабина при тези обстоятелства. Така че дори Котката действително да знаеше за нея, сигурно я бе оставила непокътната.

Все пак картата и самата местност бяха две различни неща. Той не знаеше къде точно е разположена тази следваща червена точка. Дори отпуснатата му преднина можеше да не стигне.

Напусна опустошената станция, свери координатите си и отново пое с равната си крачка, като за по-кратко прекоси овощна градина с клони като скелети, които тракаха наоколо му, докато минаваше. Иззад туфа трева изскочи заек, пресече пътя му и изчезна сред сенките вляво. Стръковете трева бяха влажни и скоро долната част на крачолите му подгизна. Някъде залая куче. Изведнъж се почувства така, сякаш някой го следеше от неопределена посока. Прелитащите сенки пак започнаха да се сплитат в образи.

За миг се запита колко ли е часът, но после желанието да научи изчезна. Внезапно се почувства щастлив. Част от съзнанието му почти насърчаваше Котката и се надяваше, че още отсега звярът е по следите му. Прииска му се тя да върви съвсем близо и точно след него. Иначе какво оставаше от удоволствието на борбата? От години насам не се беше чувствал толкова жизнен. Сега вътре в него се разнасяше нова песен под съпровода на стъпките му, наподобяващи думкане на барабан.

Не се опита да анализира промяната в настроението си. Прекалено на гъсто се бяха струпали обстоятелствата, за да му позволят да се вгледа в себе си дори да имаше склонност към това. За момента му беше достатъчно да следва ритъма на бягството си.

В отделни мигове го обхващаше увереност, че Котката е непосредствено зад гърба му, но това сякаш нямаше значение. Друг път смяташе, че вече е победил, че е взел огромна преднина пред преследвачката си и че няма никаква възможност тя да го настигне. Всичките му сетива сега изглежда бяха придобили необичайна острота: мигновено разпознаваше и най-малкото движение в нощта по някое едва доловимо скърцане, тупване или пукот; много по-ясно се очертаваха предметите сред сенките; и дори миризмите придобиха ново значение. Някога всичко беше точно такова — да, преди много години...

В самото начало светът бе точно такъв, той самият бе точно такъв. Тичаше. На изток. Погледът му още не беше помрачен от покривалата, които по-късно животът хвърли върху му. Научи се да говори английски едва когато беше осем или деветгодишен...

Но се зачуди след всичко случило се какви следи беше оставило преминаването му от почти неолитната епоха в обществото на високите технологии? Беше живял много повече във втория свят, отколкото в първия, ако тези неща изобщо можеха да се измерват. Преходът се бе оказал успешен и той разполагаше със способностите и в двата края на обхвата, в който се бе развила личността му.

Но докато бягаше, властваше първичното. Точно така. А тази негова част предпочиташе деня пред нощта. И все пак радостта си оставаше. Не че не изпитваше страх. Но вместо това страхът с нещо допринасяше да се засили онзи особен вид въодушевление, което се бе родило в него.

Докато крачеше устремно, се питаше какво ли става в голямата къща. Как Уолфорд, Тедърс, защитниците и стрейджианците бяха разтълкували онова внезапно нападение, последвано от смъртта на адепта, без никой да им обясни какво се е случило? Естествено, щяха да заподозрат неговото участие, но трябва да са останали озадачени от отсъствието му. Дори сега навярно се опитваха да се свържат с него, макар че този път той дори не носеше пейджъра.

Дали някога щяха да научат? За първи път си зададе въпроса какво би могла да направи Котката по-късно, ако всичко свършеше и той, Били Сингър, прекрачеше в севера. Дали тя щеше да се оттегли в някоя пустинна местност и да прекара дните си като най-обикновен хищник? Не беше сигурен, макар да изглеждаше възможно. Не можеше да каже дали омразата на Котката е съсредоточена единствено върху него или тя държеше целия човешки род отговорен за своето пленничество. В съзнанието на Били се раздвижиха образи: свита в клетка, ден след ден, година след година, в нея се вторачват погледите на преминаващи тълпи от хора. Осъзна, че ако беше на мястото на Котката, щеше да мрази цялото човечество.

Раздразнението му започна да се засилва. Защо Котката не го приеме за жертвен агнец и с това да сложи край на всичко останало?

Поклати глава. Нямаше никаква реална причина да смята, че по-късно Котката ще се разбеснее. Не беше дала никакви подобни признаци. Защо изобщо му хрумваха такива мисли? За да си търси белята? Котката искаше него, а не него и всички останали. И след като го докопаше, всичко щеше да свърши...

Жертвен агнец... Отново си помисли за овцете, които бе пасъл като момче. Дълги, бавно точещи се дни под горещи и хладни небеса, огромни небеса... Лежи на склона на хълм. Дялка нещо. Пее. Надбягва се с другите деца. Първото момиче, което повали на земята — онова, което живееше зад билото. Как ѝ беше името? А по-късно сестра ѝ. Коравите гърди под ръцете му. Овцете наоколо, които не им обръщаха внимание. Облаците като овце на хоризонта. Овце. Божият агнец. Дора на небето с тюркоаза. Бяга...

Котката. Бяга. Как ще ме проследиш, Котко? Ще търсиш ли същите признаци, които бих избрал аз? Или пък твоето извънземно око вижда други следи от преминаване? И в двата случая няма време за прикриване на дирите. Избягай най-напред. После ще се криеш. Сега бързината е всичко. Бързината, късметът. Шансът. Колко близо би могла да бъдеш все пак? Или още чакаш времето да изтече?

Тюркоаз на небето с Дора и звуци от стъпки в барабанен ритъм долу. Далече напред, на хълма — светлини. Полъхва нощен вятър, после затихва. Крачката е равномерна. Завий наляво зад канарата с формата на смърт. Сега нагоре. Ела, Котко. В черния чувал. Пълната ентропия е всичко. Но не и най-първото.

Минутите се топят, сливат се една с друга. В далечината — шум от движеща се мощна кола над разчистения път, който някога е бил шосе; фаровете обгръщат дървесните стволоче. Може би се е отправила към станцията. Ай-а! Живи сме. Освен ако Котката още сега...

Приближаваше, затова забави крачка. Това би било мястото за засада. Защо да не провери колко е часът? Защото Котката може да е излъгала, за да си

спечели цялото това преследване. Щом веднъж влезеше в кабината, звярът нямаше да знае какво да прави. Дали?

Вече вървеше по-бавно и обмисляше друга възможност. Какво беше казала Котката за познанията си за кабините?

Не. Дори ако тя можеше да пътува гратис, нямаше да знае къде да отиде...

Котката е телепат.

Но от какъв тип? Беше преценил, че способностите на Котката са това, което служи на ловуващото животно да установи къде се намира преследваният дивеч, несъмнено усъвършенствани по време на дългото ѝ затворничество, но основно съсредоточени върху плячката и действащи на разстояние от около половин километър. И все пак той познаваше хора телепати, които бяха способни да предават и приемат мисли по целия свят и в космоса. Но и в този случай смяташе, че е в състояние да блокира до известна степен способностите на подобни надарени същества чрез връщане към момчешкия си начин на мислене. Ала Котката също беше първична. Това може би нямаше да му помогне да се скрие от звяра. Тогава...

— *Дяволите да те вземат, Котко!* — Той вече се промъкваше на ръце и колене и внимателно разчистваше пътя пред себе си от всичко, което би могло да предизвика и най-лек шум, скъпоценните му камъни бяха увити в кърпа и пхнати в джоба, ръцете му сръчно се движеха, коленете и пръстите го носеха напред през разчистеното пространство сред пълна тишина. — *Намери ме, ако можеш. Бий се с мен, ако успееш.*

Не последва отговор. И не забелязваше нищо между себе си и станцията, което би могло да се трансформира в неговия противник. Колата спря пред сградата и увисна във въздуха. Никой не слезе от нея.

Вече се беше изправил на крака и на бегот взе последните метри от полето, мина през редица от дървета, прескочи вдлъбнатината на пътя. Мълниеносен поглед през прозореца на станцията: кабините бяха непокътнати.

Почти със смях блъсна вратата, отвори я и прекоси прага. Празно помещение. Безопасно. Дишай свободно. Изправи полусвитото си тяло, свали ръката си от дръжката на ножа. Затвори вратата. Прекрасно. Пет крачки до свободата.

Кабината вляво бучеше — готвеше да прехвърли някого. Той се вгледа с любопитство. Необичайно за този час и тази доста отдалечена станция. Чудеше се кой ли би могъл да пристига. След миг започна да се очертава силует. Леко пълна жена с късо подстригана кестенява коса. Беше облечена в тъмен костюм и носеше в лявата си ръка касетофон с инициалите на голяма новинарска агенция. Погледът ѝ се впи в него, щом напълно се материализира.

— Добър вечер. — Тя изучаваше облеклото му.

Излезе от кабината.

— Добър вечер.

— Пристигате или заминавате? — попита жената.

— Тъкмо заминавам. Изчаках само да видя дали не идва някой познат.

— Вие сте истински индианец, нали? А не просто някой, облечен в индиански дрехи.

— Индианец съм. Ако сте повикали предварително кола, току-що видях една да спира пред сградата.

— Поръчах кола. Трябва да е за мене. — Тя тръгна напред, но после се поколеба. — В този район ли живеете? — попита.

— Не. Просто бях на гости.

Той се запъти към най-близката кабина.

— Само за момент — спря го жената. — Дошла съм тук по повод на едно събитие или нещо, което би могло да се окаже събитие. Може би вие знаете нещо.

Той се насили да се усмихне, докато правеше следващата крачка.

— Съмнявам се. Не съм забелязал нищо, което да заслужава да попадне в новините.

— Но получихме сведения — не отстъпваше жената, — че от известно време насам в резиденцията на Уолфорд се вземат специални мерки за сигурност. После изведнъж тази вечер очевидно някъде имаше повреда в електроснабдяването и известни смущения. В момента нямаме абсолютно никаква връзка с резиденцията. Знаете ли нещо по този въпрос?

Той поклати глава, пристъпи напред и влезе в кабината.

Тя го последва и улови ръката му точно в момента, когато пъхаше картата си в отвора, и така на практика блокира прехвърлянето му.

— Почакайте. Не е само това — изрече тя. — После научихме, че всички най-близки до резиденцията кабинати са били повредени. Знаете ли, че следващата станция на изток не работи?

— Може би вследствие на спирането на тока?

— Не, не. Те имат собствени генератори — всъщност също като резиденцията на Уолфорд.

Той сви рамене с надеждата тя да си махне ръката.

— Боя се, че не зная нищо по въпроса. Разберете, бързам...

— Не сте ли видели или чули нищо необичайно в този район?

Той забеляза, че касетофонът ѝ беше включен на запис.

— Не — отвърна. — А сега трябва да тръгвам...

— Имам някакво усещане — каза тя, — което ме кара да мисля, че ви е известно нещо по този въпрос.

— Госпожо — отговори той, — колата ви чака. Вървете и проверете сама, както подобава на добър репортер. Аз обаче не бих се навъртал наоколо.

— Защо?

— Нещо може да се случи и на тази станция.

— Това пък защо?

— Откъде да зная? Но ако става нещо опасно, бихте ли искали да ви застигне?

За първи път жената се усмихна.

— Ако от него ще излезе добър репортаж, да. Той набра координатите.

— Желая ви късмет.

— Не, не тръгвайте още. — Тя продължаваше да държи ръката му. — Съвсем нищо ли не се е случило с вас?

— Измъкнете се оттук с колата — посъветва я той — или използвайте някоя от другите кабинки. Побързайте! Това място не е безопасно. Не се навъртайте наоколо.

— Да пукна, ако сега вече ви пусна! — заяви репортерката и протегна ръка към подобно на писалка устройство, закачено на ревера ѝ.

— Съжалявам. — Били освободи ръката си с рязко движение и я блъсна назад. — Направете каквото ви казах! — извика той. — Изчезвайте оттук! — И процесът на размиване започна.

Когато излезе от кабина на гара Виктория в Лондон и прибра в джоба си картата, трябваше да си наложи да не побегне. Прекара ръка по челото си и тя се намокри.

Запъти се към най-близкия изход. Оттам проблясваше сива утринна светлина. За миг уханието на храна, идващо от денонощен ресторант, го завладя изцяло. Твърде близо е, реши той, и продължи навън.

Мина покрай редица от коли на въздушни възглавници, предназначени за разглеждане на забележителностите, покрай друга редица от таксите, чиито шофьори не се виждаха никакви. Продължи известно време по пътя, сви наслуки в приблизително северна посока и слезе от тротоара. Тръгна по пътека между дървета, която водеше надолу към някогашната широка магистрала. Сега имаше по-малко улици, отколкото преди сто или петдесет години, когато беше посещавал града. Някои от главните артерии се поддържаха във вид, удобен за използване от товарните автомобили и малкото частни коли на въздушна възглавница, други бяха превърнати в търговски центрове, трети просто бяха западнали, повечето се бяха превърнали в пустеещи райони в центъра или паркове, както ги наричаха едно време.

В продължение на половин час следваше криволичещите пътища и сред все по-ярката дневна светлина значително увеличи разстоянието между себе си и станцията. Звуците на събуждащия се град, заглушавани от дърветата, ставаха все по-силни. Стараеше се да се движи вдясно, след като навлезе в покрайнините.

Внимателно обхождаше с поглед фасадите на отворените или отварящите се учреждения по-нагоре, зад пътя. Още по-нататък, след прохода, под една арка близо до някакъв двор, съзря табела на кафене. Изкачи се по стъпалата на пешеходната алея и се отправи в тази посока. Прецени, че се намира някъде около Пикадили съркъс.

Точно когато се намираше под арката, се вледени: връхлетя го натрапчивото чувство, че някой го наблюдава. Огледа се. На пешеходната пътека и в двора имаше доста хора, облеклото на неколцина от тях ясно издаваше, че също като него идват от други краища на света, но никой не му обръщаше особено внимание и никой не изглеждаше достатъчно едър, за да съответства на цялата огромна маса на неговия противник.

Разбира се, би могло да е нещо зад него, в горите...

Били не беше склонен да отхвърли каквото и да е предупреждение, дори предчувствие. Затова тръгна отново и отмина арката. В една ниша до близкия ъгъл се виждаше транспортна кабина. Да се поддадеш на чувството на безпокойство, можеше да бъде признак и на слабост, и на предпазливост, но когато човек бяга, същевременно е много важно да запази възможно най-голямо хладнокръвие. Ускори крачка. Приблужи се и забеляза, че в нишата освен транспортна кабина имаше и устройство за повикване на полицията. Рязко дръпване на алармената ръчка би накарало някое ченге да пристигне след секунди с кабината — сега подобна организация на работа се използваше почти навсякъде. Не че това би му помогнало кой знае колко, ако изведнъж откриеше Котката зад гърба си. В най-добрия случай само щеше да забави нещата. Но с това повикване вероятно щеше да обрече полицаия на смърт. Закрачи малко по-бързо.

Видя глава на койот — не, беше само малко кученце — да се появява иззад ъгъла на нишата и да гледа към него. Чувството, че няма време за губене, се засили. Опита да се пребори с желанието да хвърли поглед назад, но не устоя.

И когато се обърна, изведнъж усети замайване. Огромен мъж с черно наметало и тъмни очила тъкмо се появяваше иззад дърветата. Били се спусна да бяга.

Докато тичаше, напипа и извади картата си. Обърна я така, че да може веднага да я пхне в отвора на кабината. Заля го вълна от страх, който бързо се превърна в отчаяние. Внезапно го обзе увереност, че няма да успее да стигне навреме. Усещаше мощен подтик да спре и да изчака преследвача си.

Ала вместо това се хвърли в кабината, трескаво пхна картата в отвора и набра поредица от координати. После се обърна и видя, че мъжът препуска към него на четири крака и формата му се променя, докато се приближава. Някъде горе летеше дирижабъл. Цялото табло стана двуизмерно и заизчезва. Сбогом, Пикадили...

— *Бягай, ловецо!* — прозвуча слабо сред собствените му мисли. — *Следващия път...*

Стоеше в кабина на гара Виктория и трепереше. Но сега това беше по-скоро реакция, а не страх. Страхът, отчаянието, увереността, че е обречен, бяха изчезнали в момента на транспортирането. Едва сега осъзна, че Котката трябва да му е внушавала тези чувства — малко по-усъвършенствана версия на нейния стар похват да парализира жертвата си, който той на няколко пъти бе изпитал върху себе си в по-очевидната му форма преди години. Били се стресна от степента, до която звярът бе подобрил метода си оттогава насам.

Извика на монитора карта и взе от нея нови координати. Преследвачът можеше да е доловил гара Виктория от мислите му и...

Докато тялото му изчезваше, забеляза как нещо започна да се очертава през две кабинни — нещо, наподобяващо загърнатата в наметало не съвсем човешка фигура, все още разширяваща раменете си и удължаваща предните си крайници.

— По дяволите!

Точно така!

В Мадрид... Ясно небе зад мръсния прозорец. Тълпа пътници. Няма време...

Извика указателя, набра нови координати. Огледа се, когато Мадрид започна да се отдалечава. Никаква следа от пристигащ торглиндски метаморф. Започна да си отдъхва. Напълно си отдъхна чак в кабинката на Северната гара в Париж. Извика градския указател и потегли пак.

Върви пеша. Дневната светлина е станала още по-ярка. Гара Тюйлери. Вече в безопасност. Няма начин Котката да го е проследила този път.

Отправя се нагоре по „Шан-з-Елизе“. Прекосява края на парка, преминава през алеята за велосипедисти, навлиза в пешеходната зона, долавя уханието на храна от близкото кафене на тротоара. Отминава няколко кафенета, докато се спира на едно със свободни маси близо до транспортна кабина и откъдето се вижда добре и в двете посоки. Сяда, поръчва си обилна закуска. След като свършва, не бърза да си ходи, изпива безброй чаши кафе. Не личи да има нещо заплашително и усеща как в него започва да мъждука чувство за сигурност. След време го обзема летаргия.

Нощ. Тук е късно утро, но на мястото, което е напуснал, е нощ. Отдавна не е спал.

Стана и тръгна отново. Дали да не отскочи до друг град, за да направи дирите си още по-недоловими? Или вече достатъчно бе прикрил следите си?

Избра компромиса и отпътува до левия бряг. Отново пое пеша. Знаеше, че мислите му са замъглени. Отърсен от първоначалната необходимост да бяга, сега мозъкът му се задоволяваше да работи бавно заради настъпилата след преумората реакция. Щеше да е лесно да се сдобие със стимулант, за да си

възвърне пълната бдителност — достатъчно беше да се свърже с компютъра, който се грижеше за здравословното му състояние, и да поиска да изпрати нареждане до местна аптека да изпълни рецептата. Но сега се чувстваше сравнително в безопасност и предпочиташе да си почине и да възвърне енергията си по естествен начин, вместо да прибегва до изкуствени средства на този етап от развитието на събитията. В крайна сметка тялото му можеше да се окаже по-важно от съзнанието, чувствата и рефлексите му — те бяха по-сигурни водачи от всеки сложен план. Не беше ли вече решил, че първичното предпазва най-добре от опасен телепат? Спи сега, ще плащаш по-късно, ако е необходимо.

Откри хотел, който носеше името „Сен Жак“ и се намираше близо до университета. В квартала имаше няколко транспортни кабини, една беше във фоайето. Взе си стая на третия етаж и се изпружи на леглото напълно облечен.

Дълго време остана вторачен в тавана, без да бъде в състояние да заспи. Явяваха му се и изчезваха образи от неотдавнашното бягство. Постепенно обаче се намесиха други картини и нито една — свързана със скорошни преживелици. Увлякоха го, дишането му се забави и накрая го отнесоха със себе си.

... Наблюдаваше застаналата пред видеопулта Дора да извиква на екрана купища уравнения, пръстите ѝ да се движат по клавиатурата по същия начин, както пръстите на майка му по стана, да въвеждат нови променливи, да вплитат нови шарки. Не разбираше. Но това нямаше значение. Косата ѝ беше дълга и руса, очите — съвсем бледи. Беше се запознал с нея след завръщането си от дълга експедиция, когато институтът го изпрати да учи отново, за да осъвремени познанията си по теория на астрофизиката и да усъвършенства навигационните си методи. Тя преподаваше математика... Уравненията се превръщат в рисунки върху сух пясък и накрая в черепи, животински и човешки. Дора се усмихва. Той смътно си спомня, че е мъртва. Дали щеше да е още жива, ако не го бе срещнала? Вероятно. Но... Екранът се превръща в машина с процеп и черепите постоянно се въртят и спират, придобиват нови цветове... Цветовете покриват стените на каньона, през който върви. Слоеви почва и скали образуват дълги ивици по грубата повърхност отляво и отдясно. В краката му са пръснати черепи и други кости, някои от тях — сиви и оглогзгани, напукани и повредени от времето, други — съвсем запазени, с цвят на слонова кост, част от тях — с вградени тюркоази, корали и черен кехлибар. Дочува шум зад гърба си, обръща се, но не вижда нищо. Шумът долита отново, той пак се обръща и пак нищо. Третия път му се струва, че се завърта и съзира пробягваща сянка. Четвъртия път тя е там, чака го. Край купчина кости стои койот.

— Ела — казва животното и поема назад. Той го следва и то го води сред сенките. — Побързай — подканва то и вече се отдалечава с големи скокове.

Струва му се, че дълго време се движат през тайни места. Тъмни места. Забравени места. Дора ги следва. Светлина на огньове и танцьори. Звуци от удряне на рогови пръстени от опашката на гърмяща змия и думкане на барабани. Нощен клуб пред замъгления от изпитото уиски поглед. Прашната повърхност на Водан IV; приличните на танкове зверове, които я населяват. Кости под краката, кости навсякъде наоколо. Пропадане, пропадане... Шумове зад гърба му. Сянката му върви пред него, докато той преследва пухкавата опашка на Палавника.

— Къде отиваме? — вика той.

— Навън и нагоре, навън и нагоре — долита отговорът. Сянката му изведнъж е обгърната от сянката на нещо по-голямо, дошло откъм гърба му. — Побързай! Навън! Нагоре! Побързай!

Събужда се с усещането, че трябва спешно да действа. Денят зад прозорците е притъмнял. Какъв беше този шум по стълбите?

Навън и нагоре? Прекалено настойчив призив, за да го пренебрегне. Почти чуваше койота зад прозореца.

Стана, прекоси стаята, погледна навън. Имаше аварийен изход. Дали го беше забелязал, когато се нанасяше? Не си спомняше.

Вдигна прозореца и пристъпи навън. Не поставяше под съмнение предупреждението. Струваше му се, че все още се движи сред видяното насън. Изглеждаше напълно разумно да продължи във вече поетата посока. Вечерният въздух беше хладен, уличните светлини осветяваха пътя отдолу. Този влажен, остър мирис, носен от бриза... Сена?

Нагоре!

Изкачи се по стълбата. С известна трудност успя да се прехвърли на наклонения покрив. По „Рю де-з-Екол“ се движеха хора, но никой не поглеждаше нагоре. Започна да се придвижва вдясно, като се опираше с пръстите на краката си във водосточния улей, плъзгаше ръце по покривната плоча. Усещането, че всичко става насън, не го напускаше. Мина покрай комини и сателитна антена. Забеляза пред себе си ъгъл. Долетя слаб, глух, тътенещ звук, сякаш някой блъскаше по някаква врата долу, вляво от него. Забърза.

Последвалият цепец трясък съвсем слабо раздвижи въображението му. Сега вече кабината беше доста близо, стига той да се озове на земята...

Движеше се, сякаш следваше магическа пътека, която го водеше към втори аварийен изход, изникнал пред погледа му. Дори шумът на преследването — огромно туловище се измъкна от прозореца му, застърга по металната стълба, а после се изправи на задните си крака и задраска по ръба на покрива — му изглеждаше като част от някаква пиеса, в която той не беше дори заинтригуван зрител, да не говорим за главен герой. Продължи да се движи механично, почти без да осъзнава, че преследвачът му се обръща към него —

не с думи, а с чувства, които при тези обстоятелства би било нормално да му се сторят обезпокоителни.

Хвърли бърз поглед назад, след това зави зад ъгъла — точно навреме, за да види как огромната, странно оформена фигура в черно се прехвърля на покрива. Дори когато водосточният улей не издържа тежестта и се счупи, а фигурата безуспешно размаха лапи, за да се улови за нещо по сградата, той не почувства прилив на адреналин. Когато започна падането надолу, чу как съществото вика:

— *Днес късметът е на твоя страна. Използвай го колкото можеш по-добре! Утре...*

Думите и движенията секнаха, когато създаването се строполи в храсталаците долу. И едва тогава му се стори, че внезапно се пробужда, осъзна, че светът реално съществува, че неговото положение преди малко беше опасно. Вдъхна дълбоко студения нощен въздух, прехвърли се на пожарната стълба и започна да слиза.

Когато се озова на земята, фигурата все още представляваше тъмна маса в растителността покрай платното на *la rue*. Правеше слаби движения и издаваше хрипове, но, изглежда, не беше в състояние да продължи преследването.

Чак когато бързешком влезе в кабината, извика новите координати и ги кодира, Били започна да се чуди.

ДИСК III

КОМПЮТЪР ЗАВЕЖДА ИСК ЗА НАРУШЕНО ПАТЕНТНО ПРАВО

БРГ–118, носител на Нобелова награда за медицина за 2128 г., заведе тази сутрин иск в окръжния съд на Лос Анджелис, според който фармацевтичната компания „Джей и Джей“

СПЪТНИКОВ КРАДЕЦ НАНАСЯ НОВ УДАР

Ценни експериментални елементи са задигнати от „Берга–12“ от неизвестно лице или лица при повреда в електрозахранването, която се смята, че е причинена от

СЛЪНЧЕВАТА РЕГАТА ПОТЕГЛЯ В ЧЕТВЪРТЪК

НАМЕРЕНА БРУТАЛНО УБИТА РЕПОРТЕРКА

В отдалечена станция за транспортни кабини в северната част на щата Ню Йорк разкъсаното тяло на репортерката Вирджиния Калкоф

Не знам какво ще правя по-нататък...

ПРОЛЕТНИ БУРИ ПОРАЗЯВАТ ЮГОЗАПАДА

СПРЯНО ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ИЗКУСТВЕНИ СЪРЦА ОТ СЕРИЯ 12

Като се извинява за неудобствата

Веднъж по време на своите странствания преди идването на Найенезгани пакостникът Койот се натъкнал на Пътешестващата скала. Скалата го заговорила и той ѝ отвърнал. Сторило му се забавно, че огромна каменна маса притежава разум, и той незабавно започнал да ѝ се подиграва.

Най-напред изрисувал уродливо лице от едната ѝ страна.

— Приятелко Скала, нещо си намръщена — подкачил я Койота.

— Не ми харесва лицето, което си ми дал — казала му тя.

— А освен това си и плешива — добавил Койота. — Сега ще оправим това.

Качил се на Скалата и се изходил.

— Отиват ти кафяви къдрици.

— Дразниш ме, Койоте — рекла Скалата.

— Отивам на лов и след малко ще се върна, за да наклада огън в основата ти и да си сготвя вечерята — заявил Койота.

— Може би аз също ще трябва да ида на лов — отбелязала Скалата.

Койота тръгнал и влязъл в гората. Не изминал голямо разстояние, когато чул зад себе си тътен. Обърнал се и видял, че камъкът бавно се търкаля и е започнал да го преследва.

— По дяволите! — изругал Койота и се втурнал да бяга.

Както тичал, той видял Планинския лъв да си почива на сянка.

— Планински лъве! — извикал Койота. — Нещо ме гони. Можеш ли да ми помогнеш, братко?

Планинския лъв се надигнал, изпружил се, хвърлил поглед назад и щом забелязал Пътешестващата скала, казал:

— Сигурно си правиш шеги с мен. Нямам никакво желание да се превърна в сплескана котка. Върви си по пътя.

Койота продължил да бяга и минал покрай Мечката, която тъкмо се подавала от бърлогата си.

— Хей! Мечко, стара дружке! — извикал той. — Преследват ме. Би ли ми помогнала?

— Разбира се — отвърнала Мечката. — Малко са нещата, от които се страхувам...

Но тогава се чул тътенът, Мечката погледнала зад Койота и видяла Пътешествачката скала.

— ... но това е едно от тях — казала тя. — Съжалявам.

— Какво да правя? — изкрещял Койота.

— Погледни философски на живота и бягай, колкото ти краката държат — отговорила Мечката и се прибрала в леговището си.

Койота стигнал тичешком чак до равнините, а Пътешествачката скала набирала скорост след него.

Накрая той забелязал Бизона, който пасял сред високата трева.

— Бизоне! Спаси ме! Преследват ме! — извикал Койота.

Бизона лениво извърнал глава и огледал задаващата се канара.

— Имаш пълната ми морална подкрепа — отговорил той. — Но сега се сещам, че е време да преместя стадото. Май сме изпасли цялата трева наоколо. Ще се видим по-късно, момче. Ей, разбойници! Хайде да влачим опашки по другия бряг на реката!

Койота продължил да бяга, вече се задъхвал и накрая пристигнал на мястото, където си почивали ястребите.

— Помогнете ми, прекрасни летящи същества и могъщи ловци! — извикал той. — Врагът ме застига!

— Скрий се в корубата на това дърво и остави Скалата на нас — отвърнал вождът на ястребите.

Тогава вождът на ястребите дал сигнал и цялото му племе се вдигнало във въздуха, направило кръг и се нахвърлило върху Пътешествачката скала. С човките си ястребите напълно разкъсали нейния неприлепнал плътно външен слой, после се заловили да дълбаят пукнатините, отваряли ги, разширявали ги, късали отломъци. За кратко време Скалата се превърнала в купчина дребни камъчета.

— Хайде — обърнал се вождът на ястребите към Койота, — всичко свърши. Сега вече можеш да излизаш.

Койота се измъкнал от дървото и огледал останките на противника си. После се разсмял.

— Беше само игра — заявил той. — Нищо повече. Изобщо не бях в истинска опасност. А вие, глупави птици, действително си помислихте, че съм в беда. Смешно. Наистина смешно. Не е чудно, че всички ви се подиграват. Наистина ли си помислихте, че се страхувам от тази стара скала?

Койота се отдалечил със смях, а вождът на ястребите дал втори сигнал.

Ястребите се спуснали върху каменните отломки, събрали ги и започнали да ги сглобяват отново като части от гигантски пъзел.

Когато Пътешестващата скала се видяла отново здрава, тя изпъшкала и се затъркаляла — отначало бавно — в посоката, в която се отдалечил Койота. Набрала скорост и след малко отново видяла пред себе си Койота.

— О, не! — изкрещял той, като я забелязал да идва.

Пак се втурнал да бяга. Стигнал до склона на един хълм и започнал да се спуска по него. Пътешестващата скала увеличила скоростта, съкратила разстоянието, което ги разделяло, преминала през него и го премазала.

Един кръжащ ястреб видял това и се върнал да съобщи на останалите какво е станало.

— Койота пак оплеска работата — казал той. — Няма да му дойде умът в главата.

ВТОРИЯТ ДЕН

Нощ. Мъгла на валма се спускаше по скалистите хълмове, звездите се носеха към центъра на небето, фосфоресциращата светлина на изгрялата луна обрамчваше краищата на всеки предмет. Колата на въздушна възглавница следваше високия път сред канарите, който се виеше между скалната стена и урвата, отсичаше каменните издатъци, въртеше се, потъваше, издигаше се. През пътя минаваха овце и се спираха да попасат пролетната трева. В тази селска местност нямаше светлини; не се забелязваше и друга кола. От време на време предното стъкло се замъгляваше, но едно автоматично движение на чистачката беше достатъчно да го почисти. Единственият звук, който се извисяваше над тихото бръмчене на двигателя, бе появяващият се понякога настойчив порив на вятъра, нахлуващ в някое кътче на автомобила.

Били навлезе в дъгата на десен завой, а високо вляво се издигаха скалите. С всеки изминат километър се чувстваше по-уверен. Когато се стигна до използване на транспортни кабинни и действия в големи градове, Котката се бе оказала по-опасен противник, отколкото бе очаквал. Все още не му беше ясно как звярът бе успявал да открива местоположението му с такава точност. Можеше да разбере триковете, с които задействаше кабините, но как бе разбирала къде да отиде, за да го намери... Цялата работа имаше привкус на магия, независимо от това, че Котката бе разполагала с дълго време, за да подготви своя план.

Все пак сегашната промяна на тактиката трябваше да му осигури свободата на действие, необходима, за да избяга окончателно. След като се бе отскубнал от зашеметената Котка на левия бряг на Сена, той се върна с кабината на Северната гара. Оттам се транспортира в Дъблин — град, който бе посещавал много пъти по време на излетите си в Ирландия. Консултира се с указателя и отпътува за Бантри, откъдето бе тръгнал навремето, за да прекара няколко седмици на яхта и в риболов. Там, в това приятно, тихо кътче на Западен Корк, вечеря и усети зараждането на лекото чувство на сигурност, което изпитваше. Прекоси града покрай залива, дишаше соления въздух и си припомняше времето, което можеше да бъде и по-щастливо, макар сега да гледаше на него като на един от многото си периоди на приспособяване към още по-големите промени. Спомни си яхтата, момиче на име Лин и рибите, раците и мидите, с които се хранеха — припомни си всичко плюс факта, че това беше малко, чуждо на всякаква забързаност градче, което му бе позволило постепенно да навлезе в новото десетилетие. Възможно ли беше сега повече от

всичко останало да му е необходимо подобно място, зачуди се той. Поклати глава. Улови по-здраво кормилото, докато се спускаше по криволичещия път.

Време е да помисли. Нужно му е да стигне до безопасно място, където да вникне в ставащото. Имаше нещо страшно погрешно в цялата работа. Пропускаше важни моменти. Котката се бе добрала ужасяващо близо до него. Трябваше да успее да се освободи от нея. Това все още беше неговият свят — въпреки всички промени в него. Не беше редно един извънземен звяр да може да го надхитри тук. Време. Необходимо му е време, за да размисли.

Беше решил да промени начина си на действие. Ако оставяше следи в кабините, нещо, от което да се разбира каква посока е избрал, този негов ход трябваше да спре това. Беше взел автомобила под наем в Бантри и бе потеглил на север по пътя, който си спомняше. Прекоси Гленгариф и продължи към Кенмар през селска местност, където нямаше транспортни кабинни. За момент се почувства свободен. Имаше само нощ, вятър и скалист пейзаж. Това, че Котката го остави да си отиде предната вечер, го бе изкарало от равновесие. Дотогава само импровизираше. Сега вече си бе изработил план, универсален начин за отбрана, който да му помогне да премине през това изпитание. План...

Светлина в далечината. Вече стават две. Три... Той надигна термоса и отпи глътка кафе. Първата му грешка, реши той, вероятно бе, че не пропътува достатъчно разстояние с кабините. Трябваше да продължи да се придвижва с тях, та следата действително да избледнее. Очевидно Котката беше прекалено близо и долавяше от съзнанието му местата, към които се отправяше. Дори когато бе правил по няколко смени, тя навярно е идвала с кабината, докато той е отпътувал, и по този начин е научавала следващата спирка.

Четири... До Кенмар оставаше сигурно още малко път, трябваше да се подминат първите разпръснати ферми и селски къщи. Тази нощ беше хладно. Спусна се по дълъг склон. Изведнъж дърветата край пътя станаха по-големи.

Следващия път наистина щеше да смеси дирите. Щеше да прави смени напред и назад на толкова много места, че да се получи напълно объркана следа. Да, точно това трябваше да направи от самото начало...

— Следващия път?

Той изкрещя. Менталното присъствие на Котката внезапно го връхлетя като смрад от изгоряла плът.

— Не... — Той се опитваше да овладее автомобила, който бе поднесъл при емоционалния му изблик.

Колата се носеше през полето на подскоци от шейсетина сантиметра, устремена към един все по-стръмен склон. Прекалено рязката смяна на посоката щеше да я обърне.

Извъртя кормилото и успя да се отклони от склона. След секунди вече се движеше към пътя. Макар да се взираше във всички посоки, не видя никаква

следа от преследващия го звяр.

Когато се върна на пътя, увеличи скоростта. Покрай него пробягваха сенки. Вятърът люлееше клоните на дърветата. Фаровете на колата моментално осветяваха малките кълба мъгла, които се носеха към него. Но това беше всичко, което се виждаше.

— Котко?... — изрече накрая той.

Не последва отговор. Дали нервите му не бяха опънати до такава степен, та си бе въобразил, че чува онази единствена фраза? Напрежението...

— Котко?

А изглеждаше толкова реална. Упорито се мъчеше да възстанови в паметта си умствената си нагласа такава, каквато беше в момента на станалото. Предполагаше, че сам я е предизвикал, но представата за състоянието на ума му, която това подсказваше, никак не му хареса.

Бързо премина през няколко двойни завоя, а очите му продължаваха да оглеждат двете страни на пътя.

Толкова бързо... Увереността му беше унищожена за миг. Щеше ли отсега нататък да вижда Котката зад всяка скала, зад всеки храст?

— *Защо не?*

— Котко!

— *Аз съм.*

— *Къде си? Какво правиш?*

— *Забавлявам се. Реших, че целта на тази гонитба трябва да бъде максималното удоволствие. Хубаво е, че ти толкова добре ми помагаш.*

— *Как ме откри?*

— *По-лесно, отколкото можеш да си представиш. Както казах, високо ценя твоята помощ.*

— *Не те разбирам.*

— *Естествено, че не ме разбираш. Склонен си да криеш истината от себе си.*

— *Какво искаш да кажеш?*

— *Сега зная, че мога да те унищожа всеки момент, но искам да удължа насладата. Продължавай да бягаши. Ще нанесе удара в най-подходящия момент.*

— *Говориш пълни глупости.*

— *Така ти се струва, защото не искаш да разбереш. Ти си мой, ловecto, когато пожелаеш.*

— *Защо?*

Беше стигнал до дълъг завой, ограден с дървета. Далеч напред сякаш се виждаха още светлини.

— *Ще ти кажа, но и това няма да те спаси. Ти си се променил, не си онзи, който беше. Виждам в тебе неща, които липсваха през онези далечни*

дни. Знаеш ли какво всъщност искаш?

— Да те победя — каза Били. — И ще го направя.

— Не. Най-голямото ти желание е да умреш.

— Не е така!

— Ти си се отказал от мисълта да се движиш в ритъма на своя свят. От дълго време си чакал и си желал да намериш подходящ начин да се измъкнеш. Аз ти осигурих такъв случай. Мислиш си, че бягаш. Всъщност ти си се втурнал към мен. Улеснявах те, ловецо.

— Не е вярно!

— А прекрасната ирония в цялата работа е, че не си го признаваш.

— Прониквала си в мозъците на прекалено много калифорнийци. А те са претърпани с популярна психология...

— И това отричане толкова много ме улеснява.

— Опитваш се да ме изтощиш умствено. Това е.

— Не е необходимо.

— Блъфираш. Ако можеш да нанесеш удара сега, искам да те видя как ще го направиш.

— Скоро. Скоро. Продължавай да бягаш.

Той трябваше да намали скоростта, защото последва поредица от завои. Продължи внимателно да се оглежда от двете страни. Котката трябваше да е наблизо, за да стигне до него. Но тя, разбира се, имаше предимството да се придвижва по права линия, докато пътят...

— Точно така.

Над главата му се откъсна отломък от нощта и полетя надолу от върха на висока канара, надвиснала вдясно. Той се опита едновременно да удари спирачките и да завие наляво.

Масивна фигура с едно-единствено блестящо око, която наподобяваше ягуар, се стовари върху купето на автомобила, после мина върху предния капак. Видя се само за миг и отскочи встрани.

Въздушната възглавница се изкриви, колата се наклони и започна да се преобръща още преди да излезе от пътя. Той се опитваше да овладее кормилото и да си върне контрола над колата с мисълта, че вече е прекалено късно. Тогава дойде силният удар, придружен от скърцащ звук. Усети как нещо го изхвърля напред.

Смъртоносно, смъртоносно, смъртоносно... Калейдоскопът се върти... Променящи се изображения във все същото нещо... Беше ли грешка? Силата носи болка... Триенето на времето по ръбовете... Центърът се разпада, оформя се отново някъде другаде... Оставаш си все същият? Но... Погледни навън. Тук песни за твоето „аз“ ерозират волята, докато действията легнат мъртвородени върху юргана на нощта... Но... Отново това движение... Ще се задържи ли след уловения момент? Да се разпадне... Не е калейдоскоп. Няма

център. Но отново... формата да създаде воля. Волята да създаде форма. Предмет... Болка... Смъртоносно, смъртоносно... И прекрасно. Като гладко малко кученце... Пластична статуя... Звучите на орган, първата глътка уиски на празен стомах... Ние се установяваме отново — по-далеч отпреди... Център. Светлината!... Трудно е да бъдеш бог. Болката. Красотата. Ужасът на лишаването от „аза“... Действай! Добре. Център, център, център... Тук? Смърт...

относно пак отново от моста на дъгата ойоткгарван вторачени спир на далечна земя необходимост времето из редупрежденията прати за последен път и теченията обърнато все пак паданеназвяр нито мозъчна буря нито в тяхното отменяне спаси прекъсна въжето което свързва еобходимостта задапредупреди и намерипът щеотвори машината напандора желание земя амин аминокиселини отвори мовешкия чозък добавя болката на дуртвуршт фернихтунг желание дазапали и мъртоносно та еобходимостта съсъщи

Ние сме ключът.

Когато дойде на себе си, наоколо цареше безмълвие. Усещаше се влага. Дясната страна на челото му пулсираше. Раменете го боляха и той осъзна, че тялото му е извито под неестествен ъгъл. Почувства дясната си ръка мокра. Отвори очи и видя, че нощта все още покрива земята. Протегна дясната си ръка и запали светлината в колата. При движението от ръкава му изпадна кърсчета стъкло.

Сега забеляза, че по предното стъкло нямаше дори пукнатина, а ръката му бе измокрена от разлялото се останало кафе. С върховете на пръстите си докосна челото си — кожата не беше разкъсана, но на удареното място напипа вече оформила се подутина.

Колата беше извън пътя, полегнала на дясната си страна. Предната част се бе посмачкала от удара в едно дърво. Наоколо имаше още дървета и храсти, така че тя не се забелязваше особено откъм пътя. Погледна нагоре, после вляво, но не успя да открие причината за слученото ляво стъкло.

След това втораченият му взор попадна върху облегалката за глава. По тапицерията точно до главата му имаше четири успоредни резки, сякаш оставени от остри като бръснач животински нокти. Отново прехвърли погледа си към слученото странично стъкло. Ясно...

— *Котко?*

Мълчание.

— *Какво чакаш?*

Прехвърли крака, внимателно ги опря в другата врата и някак си се поизправи. Веднага му се зави свят и той се вкопчи във волана. Когато пристъпът премина, опита се да отвори вратата. Тя поддаде на четвъртия път със скърцащ, режещ звук. Улови се за рамката, изтегли се нагоре и внезапно си

спомни, че бе правил нещо подобно и по-рано в стар син пикап, с който се бе върнал вкъщи от града една съботна нощ преди цял век.

Имаше следа. Успяваше да я различи дори в мрака. Котката беше идвала тук и си беше отишла. Попипа счупените клони, проследи с върховете на пръстите си отпечатъците по земята. Може би в продължение на двайсет метра вървя по дирите, които го отведоха встрани към пустошта. После се изправи и се извърна.

— *Какво си си наумила, Котко? Какво искаш сега?* — попита той.

Чуваше се само вятърът. Бавно се върна на пътя и продължи по него. Беше сигурен, че от града го делят само няколко километра.

Изминаха може би десетина минути. Друга кола не се появи, но той подозираше, че не е сам. Струваше му се, че огромно тяло се движи в далечината между дърветата вляво със скоростта на собствената му крачка.

— *Прекрасно, Котко* — каза той. — *Сега няма смисъл да се опитвам да избягам. Ако искаш да нападаш, нападай. Ако не, наслаждавай се на разходката.*

Отговор не последва и той се затича леко.

Не беше изминал голямо разстояние, когато почувства, че започва да му се гади. Не обърна внимание и продължи да бяга. Реши, че може би това е реакция от удара по главата.

Но докато тичаше, към усещанията му се прибави страх, че Котката се готви да скочи отгоре му. Опита се да отхвърли това чувство, но то се засилваше и тогава той осъзна ирационалните му корени.

— *Усещам го, Котко. Ала зная какво е* — рече той. — *Какъв смисъл има? Така или иначе продължавам към Кенмар, ако не ме убиеш. Или просто си играеш с мен?*

Тези чувства се изостряха все повече. Той задиша учестено. Внезапно го обхвана настойчива потребност да се изпикае. По целия път пред него, докъдето стигаше погледът му, сякаш беше надвиснала непосредствена обреченост.

Нещо като малко куче мина пред него. В този момент страховете му изчезнаха.

„Дали това не беше сянката, която видях в гората? — зачуди се той. — Може би Котката отдавна си е отишла? Страхът ми истински ли беше?“

— *Или всичко това е твое дело, Котко? Намислила си да ме накараш да се съмнявам в себе си, да ме сломиш, преди да ме унищожииш?*

След като тича километър и половина, зад него се приближи кола на въздушна възглавница и спря. Шофьорът му предложи да го закара до града.

Когато потеглиха, изведнъж Били долови вътре в себе си далечния смях на своя преследвач.

Да се измъкне, да се отдалечи, да помисли. Тези желания изцяло изпълваха съзнанието му, когато пристигна в града. Необходимо му беше дори за кратко време да избяга някъде, където Котката не може да следи мислите му. Трябваше да продължи бягството, да опита още веднъж да заличи добре следите си, да намери покой, за да анализира положението, да си състави план.

Помоли шофьора да го остави до транспортната станция. Предполагаше, че Котката чете мислите му отнякъде и научава посоката, в която се отправя. Започна тихичко да си пее на езика на навахо откъс от Пътя на благословията. Влезе в станцията и се запъти към една кабина. В помещението имаше само някакъв старец, седнал на дървена пейка край стената вдясно. Възрастният човек вдигна поглед от разпечатката с новините, кимна му и каза:

— До'ър вечер.

Били влезе в кабината и набра координатите на гара Виктория.

... сред красотата.

Сега към Мюнхен...

... всичко наоколо.

Изми се в тамошната тоалетна и се отправи към Рим.

... вдясно от мен.

Изяде сандвич и изпи чаша вино.

... вляво от мен.

Пренесе се в Анкара. Известно време стоя пред терминала и наблюдаваше как изгрява слънцето в началото на горещ, пращен ден.

... пред мен.

Отпътува за Ал Хилах в Саудитска Арабия и оттам — за поредицата от кабинни в Националната петролна гора в Раб ал Хали.

Да. Тук, реши той, след като пристъпи сред извисилите се дървета с огромни листа и люспеста, кафява, звънтяща от вятъра кора. Пое по ясно очертана пътечка под сенките им.

Тук, сред старата мечта на Фрийман Дейсън, помисли си той, може би ще съумее да налучка пътя към нещо, което му е необходимо да знае; тук, в наричания някога Празен кът, а сега — грамадна гора от създадени с обработен генетичен материал дървета, по-големи от секвоя, чиито сокове се изкачват нагоре, а програмираният метаболизъм синтезира петрол. Той се стича надолу по специални артерии към корените, образували жива мрежа от петролопроводи, които се вливат от различни места в изкуствена тръба, отвеждаща течността към огромните хранилища. Това беше един от най-големите нефтени запаси в света, който осигуряваше извършването на онези дейности, за които петролът все още беше необходим. Дърветата запълваха

някогашната пустиня и използваша изобилната тук слънчева светлина. Саморемонтиращи се и неподвластни на времето на фона на небесната синева, те бяха едновременно и природни, и технологични продукти. На онази технология, която захранваше с познания цивилизацията на тази планета със същата сигурност, с която дърветата в уличните паркове дават своите плодове или пък мрежата от данни (стига да не е прекъснал връзката с нея) може още в този момент да му предостави почти всяка необходима информация.

Почти всяка. Някои неща трябваше да проумее сам. Но тук, сред това съчетание на старото и новото, на първичното и съвременното, той за първи път, откакто беше започнала цялата история, се почувства по-спокоен. Имаше дори птици, които пееха сред клоните...

Дълго време вървя през гората. Когато стигна до малък незалесен участък с няколко маси за пикник, контейнер за отпадъци и барака, спря. Разгледа постройката отвътре. Имаше лесничейски инструменти за поддържане на гората — автоматични лопати, кирки, триони, вериги и кабели, ръкавици и котки за катерене. Мястото беше прашно и паяжини се съединяваха една с друга като ефирни мостове.

Затвори вратата и продължи по-нататък, подуши въздуха и се огледа. Седна, облегал гръб на ствола на голямо дърво. Туфа груб жълт минзухар и лимонена трева ограждаше малкото хълмче сред корените. Натъпка лулата си и я запали.

Котката искаше смъртта му и се бе опитала да го убеди, че това е и неговото желание. Идеята изглеждаше абсурдна, но той се зае да вникне в нея по-обстойно. Голяма част от вселената беше противник на човека. Беше научил това още като момче. Човек вземаше предпазни мерки и се надяваше късметът да му помага. Времето беше като течаща вода: нито добро, нито лошо; нещо, което не може да се улови. Възможно беше да свиеш шепа и да го поддържиш за малко, но нищо повече. Времето обаче се бе превърнало в порой през последното десетилетие от собствения му живот, равняващо се на около трийсет реални години, и той не бе в състояние да задържи и капка от него. През този период големият свят се бе променял с шеметна скорост. Танцьорите бяха разменили маските си; той вече не беше в състояние да различава враговете.

С изключение на Котката.

Ала осъзнаваше, че е несправедлив в разсъжденията си дори по отношение на Котката. Нея можеше да я разбере. Котката се държеше естествено въпреки неистово обладаната я страст да постигне единственото си желание. Останалият свят беше опасен с промените и усложненията си, макар и да не действаше злобно и с умисъл. Беше противник, не враг. Врагът беше Котката. Вселената беше онова, което се сгромолясва върху човека и го смазва. Но сега...

Темпото се беше ускорило. През целия си живот, още от първите си ученически дни, бе чувствал как то се учестява като думкане на барабани. Вярно, имаше затишия — периоди, когато се бе примирявал с новите ритми. Но сега... Чувстваше се уморен. Последните му реакции вече бяха станали неуместни дори сред собствения му народ. Щом погледнеше назад, осъзнаваше, че се е чувствал най-добре тогава, когато заминаваше да ловува надалече в безвремието сред звездите. Шокът винаги бе настъпвал при завръщането. Сега... сега просто искаше да си почине. Или да замине отново някъде много надалече, въпреки че следващото завръщане...

Дора. С Дора също беше в покой. Но сега тези спомени не му помагаша. Мислите за Дора в момента го караха само да отмества поглед от реалните проблеми. Наистина ли искаше да умре? Беше ли права Котката?

Почти чуваше пеене вътре в неестественото дърво, което се издигаше успоредно с гръбначния му стълб, вибрациите мелодично почукваха по нервите му.

Да иска да избяга, да иска да си почива и повече да не се променя... Може би...

Здраво захапа мундщука на лулата. Изобщо не му харесваше това мислене на *беликано*, това търсене на скрити мотиви. Но...

Може би тук се криеше нещо. Мускулите на челюстта му се отпуснаха отново.

Ако казаното от Котката наистина разкриваше скритите източници на чувствата му, той беше препускал към смъртта от момента, когато Дора падна и...

Дора? Как се вписваше тя в ставащото с него? Не, да остави мъртвите да почиват в мир и да не тревожат живите. Достатъчно беше да си признае, че всички промени в обществото — обществото, в което не се бе родил, но към което се бе опитал да се приобщи — го бяха довели до това състояние със съкрушителното си въздействие. Да тръгне оттам. А после какво? Какво искаше всъщност? И какво следваше да направи?

Внезапно просветление озари паметта му и той стреснато осъзна онова, което знаеше от самото начало. Най-напред беше зашеметен от откритието, след това се почувства смазан, защото вече разбираше, че думите на Котката са верни.

Всеки път бе побягвал с транспортните кабинни, като дълбоко в съзнанието си предварително набелязваше крайната спирка на пътуването. Съвсем напразни бяха всички онези прехвърляния, преди да поеме към целта си. На Котката ѝ трябваше единствено да разчете мястото, към което в последна сметка се е запътил, да отиде там и да започне да претърсва града първо за съзнанието му, после — и за тялото. Струваше му се, че това е нещо повече от небрежност от негова страна. Сякаш нарочно се бе разкривал пред

Котката, без да допусне разумът му да разсъждава над фактите. Как би могъл след всичко това да си има доверие за каквото и да било?

От друга страна, пълното бездействие би могло да се окаже не по-малко фатално. Внезапната му готовност да си признае, че скрито желае смъртта, го изненада. Беше решен обаче да не се поддава на този порив — не и в схватката с Котката. Вдъхна дима от лулата си и се заслуша в пеенето на птиците.

Беше ли предварително решил да дойде тук, когато напусна Кенмар при първото от тази последна серия от прехвърляния? Изглежда, че да...

Така да бъде. Изправи се. Трябваше да допусне, че Котката знае къде се намира и всеки миг може да се появи. Колкото по-дълго остане на това място, толкова повече нараства възможността звярът да го хване неподготвен. Изтупа панталоните си и промърмори: „По дяволите!“ Трябваше му още време, за да си състави план.

Удари по ствола на дървото и през отреденото за пикник пространство тръгна към пътя. Огромна врана стремително прелетя покрай него. Той спря. През съзнанието му преминаха объркани мисли за Черния бог и за ловните похвати.

Единствената транспортна станция в околността беше онази, която бе използвал. Котката можеше да се появи там всеки момент, може би дори в мига, когато той се приближаваше. Не, не трябва да се поддава на такива мисли. След като е беззащитен, разумно е да продължи бягството си. Ала рискът, който криеше опитът да го направи точно сега, изглеждаше прекалено голям.

Спусна се откъм Юта и Колорадо — огромна и черна, и зловеща. Хората се втурнаха да се крият и зачакаха. Тя удряше, плискаше се, изпълваше клисурите. От езерото Пауъл през Коризите носеше кипеж и грохот. Лижеше Скалата кораб с огнени езици. Белите петна по височините се топяха под слюнките ѝ. Дъхът ѝ беше ускорен и пронизващ, чупеше клоните на боровите дървета, извиваше пиниите. Сухите дерета се превърнаха в кални змии. Имаше мъгли, а някъде — дъги. Гръмотевицата вече не спеше. Беше станало невъзможно да се разказват легенди.

Пазителят на облаците пусна от кошарата стадото си.

Пазителят на ветровете отключи вратите си.

Пазителят на водите отвори небето.

Пазителят на светкавиците размахна пиките си.

Пазителят на Спътниците отбеляза:

— Вероятността да паднат валежи е сто процента.

Тя излезе от транспортната кабина и се огледа. Известно време постоя неподвижна, сякаш се заслушваше. После се отпусна на четири крака и влезе в гората. Докато се придвижваше напред, промени формата си. Беше открила съзнанието, което търсеше. Отново я изпълни усещане за онова пееие и за всички смътни образи, свързани с него. Ала макар то да прикриваше дълбоко лежащите мисли, не ѝ пречеше да установи посоката и мястото, където се намира човекът, в чиято глава се криеха те. Нямаше да е трудно да открие и тялото.

Движенията ѝ ставаха все по-грациозни, докато очертанията на тялото ѝ плавно се променяха, за да приемат онази коткоподобна форма, която толкова ѝ допадаше. Очите ѝ искряха като течност. Предните зъби изскочиха с няколко сантиметра над долната ѝ устна и заблестяха. Почти безшумно премина между огромните петролни дървета. Щом замръзваше неподвижно и търсеше дири, ставаше направо невидима сред петнистата смесица от светлини и сенки.

В един такъв момент се отрони листо. Котката, жива мъглявина, скочи върху му. После се изпъна и поклати глава. Вторачи се в листото. Сетне отново пое напред.

Може би моментът беше настъпил. Играта не се оказа толкова сложна, колкото се надяваше. Ако липсваше интересна борба или бягство, ако и този път нямаше нищо вълнуващо, навярно щеше да бъде най-добре всичко да приключи тук. Ловецът бе загубил настървението си, изглеждаше уморен, прекалено угрижен, за да се впусне в нужната битка.

За миг тя се вторачи свирепо в черната птица, която изкрещя над главата ѝ, направи един кръг и се устреми в далечината.

— *Върни се, миличка. Само за секунда. Ела да погледнеш отново.*

Ала птицата беше отлетяла.

Котката тръсна широката си опашка и продължи да се придвижва бързо по нисък порест участък в подножието на дърветата. Оставаше още малко... Запристъпва по-стремително, забави крачка чак когато се приближи до района за пикник. После огледа всичко внимателно, обиколи навсякъде и пак започна да наблюдава.

Мъжът просто си седеше, опрял гръб на една туристическа пейка, пушеше лулата си, а съзнанието му бе изпълнено с онази безсмислена песен. Беше просто прекалено лесно, но той продължаваше да има същата нагласа, която бе доловила у него и преди: умишлено безгрижен, готов да умре. И все пак...

В това нямаше никакво удоволствие. Няколко предизвикателни забележки може би щяха да накарат мъжа да хукне като стрела.

— *Сам разбираш. Вярно е онова, което казах. Когато бягаш от мен, ти се приближаваш. Защо не ме освободи по друго време, когато още ти се искаше да живееш?*

Ловецът не отговори. Песента продължи.

— *Значи признаваш истината. Съгласен си с думите ми. Предсмъртната си песен ли пееш?*

Отново не последва отговор.

— *Прекрасно. Не виждам причина да протакам нещата, ловецо.*

Котката мина между дърветата и навлезе в незалесения район.

— *Последен шанс. Няма ли поне да извадиш, ножа си?*

Били се изправи и бавно се извърна с лице към нея.

— *Най-сетне. Дойде на себе си. Смяташ ли да бягаш?*

Били не помръдна. Котката скочи. Последва грохот.

Щом земята под звяра пропадна, моментът замръзна в съзнанието на Били. Докато копаеше с автоматичната лопата заобикалящия го трап, не беше съвсем сигурен каква ширина ще е най-подходяща. Сега, когато покритието рухна и Котката изчезна долу, усети задоволство, че преценката му се е оказала вярна. Незабавно се зае да си направи мост от туристическата маса.

— *Няма да ме задържиш тук дълго, ловецо* — каза отдолу Котката.

— *Надявам се да е достатъчно дълго.*

Били прекоси трапа и изпразни контейнера с отпадъци до дънера на едно близко дърво. После щракна запалка и подпали купчината хартии.

— *Какво правиш?*

— *Ако едно от тези дървета избухне, ще изгори целият район* — отвърна той. — *Те всички са свързани под земята и са пълни с леснозапалими материали. Ако оставиш, това дърво да пламне, няма да успееш да стигнеш обратно до транспортната кабина.*

Били се извърна и побягна.

— *Моите поздравления* — каза Котката. — *Ти отново ме заинтригува.*

— *Сбогом* — изрече Били.

— *Не съвсем. Имаме уговорена среща.*

Били тича, докато не се показва транспортната кабина. Втурна се в нея, вмъкна картата, задейства контролното устройство и наслуки, без да поглежда, набра някакви координати.

— *Ти си купи покой* — осведоми го Котката. — *Ала на друго равнище отново се издаде.*

— *Така ли?* — отвърна Били, докато гората се размиваше пред погледа му.

Върви по сумрачна земя сред забулени от джунгли градове. През трептящия въздух до него долитат крясъци на невидими птици. Приятно топло е. Мирише на влага и гнилот. Пътеката, по която крачи, прилича на блестяща лента сред руините. Долавя дъх на горящ копал и водачът му

подава да отпие странно питие. Под краката му припламват цветове и пътят му става яркочервен. Накрая стигат до пирамида — на върха и четирима души държат син мъж, проснат върху камък. Били наблюдава как човек с висока шапка разпаря гръдния кош на синия мъж и изважда сърцето му. Изпива на глътки напитката и продължава да гледа как сърцето преминава в ръцете на друг мъж, който помазва с него лицата на статуите. После тялото е хвърлено надолу по стълбите, където чака тълпа от хора. Там друг мъж одира много внимателно кожата, чието синьо сега е набраздено с червени ивици, намята я като мантия и започва да танцува. Тълпата се нахвърля върху останките и започва да ги яде, като не докосва единствено дланите и ходилата, отделени и положени встрани. Водачът на Били се отдалечава за момент, присъединява се към множеството, връща се съвсем скоро, носи нещо и му дава знаци, че трябва да го изяде. Били дъвче механично и преглъща с помощта на обилни количества от своето балче. Поглежда нагоре, внезапно осъзнал, че негов водач е Дора.

— На петия ден на Уаеб моята истинска любов ми даде...

Тя не се усмихва. Всъщност лицето и е безизразно, когато се извързва и му махва с ръка да я последва. Накрая кърваво червеният път извежда до зееща като паст пещера. Спират пред нея и покрай двете стени вътре той съглежда статуи — с животински зъби, спиралки по челата, тъмни кръгове около очите. Като се взира в тях, осъзнава, че в пещерата бавно се движат хора. Поставят на нисък олтар купи с копал, тютюн и царевица. Меко напаяват някакви думи, които той не разбира. Дора го превежда през прага и сега той забелязва, че мястото е осветено от пламъка на свещи. Докато стои и слуша молитвите, долавя мирис на тамян. При всяка пауза между обредите му дават да пие напитка, приготвена от царевична каша и мед. Седи, опрял гръб на скалата, слуша и чертае кръгове по земята с върха на пръста си. Подават му да изпие още една кратунка с балче. Докато я поднася към устните си, вдига поглед и застива. Питието му донася не Дора, а як младеж, облечен по стария обичай на Динех. Зад гърба на юношата се е изправил друг, по-едър мъж, от когото се излъчва още по-голяма сила. Той носи същото облекло и приликата помежду им е поразителна.

— Изглеждате ми познати — казва им Били. Първият мъж се усмихва.

— Ние сме убийците на гигантите Седем Ара, Сипакна и Кабракан — отвръща той.

— Ние сме онези — допълва другият, — които слязоха долу по стълбите в Шибалба, след като прекосиха Реката на разложението и Реката на кръвта. Следвахме Черния път до Дома на Господарите на смъртта.

Първият кима.

— Имахме странни схватки с тях. И печелехме, и губехме — изрича той. После двамата произнасят в един глас: — Убихме господарите Пришълеца Хун и Пришълеца Вукуб и се изкачихме към светлината.

Били сръбва от своето балче.

— Приличаш ми — обръща се той към по-младия — на Тобадзичини, а ти — казва на другия — на Найенезгани, воините близнаци на моето племе. Винаги съм си мислел, че трябва да изглеждат като вас.

Двамата се усмихват.

— Истина е — изричат те, — тъй като ние много пътуваме. Тук сме известни като Хунахпу и Шбаланке. Сега се изправи на крака и хвърли поглед ей там, към по-тъмните места.

Той става и се вглежда в дъното на пещерата. Там забелязва пътека, която води надолу. На нея е стъпила Дора, вторачила взор в него.

— Върви след нея — изрича Хунахпу.

— Върви след нея — произнася Шбаланке. Дора започва да се отдалечава. Той се обръща, тръгва след нея и в този миг дочува кръсък на птица...

Били излезе от транспортната кабина и се огледа. Беше тъмно, звездите блестяха с тропическа яркост. Въздухът беше прохладен и влажен, напоен с миризми, които той открай време свързваше с растителността в джунглата. Хладината сякаш подсказваше, че нощта приближава към своя край.

Били излезе от станцията и прочете табелата. Точно така. Правилно го бе почувствал. Беше пристигнал в огромния археологически парк Чичен-Ица.

Стоеше на нисък хълм. Тесни пътеки отвеждаха в многобройни посоки. Бяха слабо осветени и по тях се забелязваха бавно движещи се хора. Били различаваше масивните тъмни силуети на самите древни постройки, поплътни и наситени от отслабващия нощен мрак. Ту една, ту друга част от руините периодично се осветяваше ярко няколко минути, за да могат да я разгледат нощните посетители. Били си спомни прочетеното някъде, че това се прави редовно през установени интервали. Графикът им е посочен на определени места по пътя, където са инсталирани и компютърни устройства, предлагащи коментар и отговори на въпроси за съответното място.

Тръгна. Руините бяха огромни, тъмни, индиански. Преминаването по пътеките между тях го успокояваше. Тук Котката не можеше да го намери. Знаеше го със сигурност. Разбираше и прощалните й думи. В известен смисъл се беше издал, тъй като крайната му цел присъстваше в съзнанието му дори когато набираше наслуки координатите, довели го тук. Щом стигне най-сетне до онова последно място, там ще се изправи лице в лице с врага си.

Сега тихо се изсмя. Нищо не можеше да му попречи да остане тук, докато не изтече определеното от Котката време.

Някои от по-податливите на разрушение руини, покрай които минаваше, бяха защитени от силови полета. В други влизането, катеренето, броденето нямаше да навреди и беше разрешено. Спомни си за това, когато леко докосна един силов екран — мек, по-твърд, още по-твърд, непроницаем. Напомни му за клетката на Котката в института. Тя обаче беше и електрифицирана — генерираше ударна сила, която нарастваше право пропорционално на интензивността на натиска отвътре. Все пак Котката рядко се докосваше до клетката си, понеже беше особено чувствителна към електрически ток. Всъщност точно по тази причина Били я бе уловил: случайно, когато се бе блъснала в електрифицирания силов екран, който ограждаше един от базовите лагери. Тогава тя се опита да го проследи обратно по дирите му и да му устрои засада. Този спомен внезапно събуди у Били други мисли.

Далече вдясно от него проблесна светлина. Той спря и се вторачи в гледката. Никога преди не беше идвал тук, но бе виждал снимки, бе чел за това място. В момента съзерцаваше Храма на воините с множество колони отпред, чиито сенки падаха като черни наклонени ивици върху предната му стена. Запъти се натам.

Светлината изгасна, преди той да пристигне, но в съзнанието му се бяха запечатали както местоположението, така и образът на храма. Продължи напред, дойде съвсем близо и след като установи, че няма силов поле, което да прегражда пътя му, премина между заострените колони и се заизкачва по стръмните стълби на фасадата.

Когато стигна до равния покрив, обърна се натам, където според него беше изток, и седна, облегнал гръб на стената на по-малката издатина в центъра. Мислеше си за Котката и за желанието си да умре, което вземаше надмощие, защото не беше способен да се приспособи, защото вече не беше навахо. Но истина ли беше това? Разсъждаваше над последните си години на отчуждение. Сега му приличаха на изпълнени с пепел. Племето му много пъти бе вкусвало пепелта на страха и страданието, на мъката и подчинението и все пак никога не беше губило достойнството си или цялата си гордост. Понякога цинични, често дръзки, но тези хора бяха оцелели. Сигурно все още носеше в себе си нещо от това качество и то трябваше да се противопостави на молитвата му за смърт. Задряма и сънува странен сън, който по-късно не можа да си спомни напълно.

Когато се събуди, слънцето изгриваше. Наблюдаваше как вълни от цветове предшестват изгрева и заливат света. Истина беше, че нищо не може да му попречи да остане тук, докато не изтече определеното от Котката време. Ала знаеше, че няма да го направи. Щеше да продължи напред, за да се изправи лице в лице със своето чинди.

... След закуска, реши той. След закуска.

— Хич не ме е грижа! — заяви Мърси Спендър, докато с едната ръка надигаше бутилката, а в другата държеше чаша. — Трябва да ударя още едно!

Елизабет Брук сложи ръка на рамото ѝ.

— Наистина мисля, че не бива, мила. Поне не точно сега. Ти си развълнувана и...

— Зная! Точно затова искам да пийна!

Чу се звън и дъното се отдели от бутилката. Потокът от джин отнесе към пода късове стъкло. Аромат на хвойна се издигна нагоре.

— Това пък какво...?

Уолтър Сандс се усмихна.

— Подло от моя страна — отбеляза той. — Но ние все още се нуждаем от теб. Зная, че би искала да се върнеш отново в санаториума и да си починеш. Но на нас ще ни е по-трудно, ако точно сега се оттеглиш. Почакай мъничко.

Мърси се вторачи в пода. На лицето ѝ се появи гневен израз, очите ѝ плувнаха във влага, заискриха.

— Глупости — след малко произнесе тя. — Щом иска да умре, негова работа.

— Не е толкова просто. Този човек не е съвсем обикновен — заяви Айрънбеър. — А и ние сме му длъжници.

— Аз не му дължа нищо — каза Мърси. — Освен това дори не знаем какво да направим всъщност. Аз... — Ала след това продължи: — Мисля, че всички ние носим по някаква болка. Може би... Така да е. Ще пийна малко чай.

— Чудя се каква ли е болката на онова нещо, което го преследва? — запита Фишър.

— Данните за екологията на мястото, където е родено, са непълни — отвърна Мансин.

— В такъв случай има само един начин да разберем, нали? — зададе въпроса си Айрънбеър. — Да отидем при източника.

— Невъзможно — заяви Фишър. — Достатъчно трудно е да се докоснем до съзнанието на човек, върнал се към първичното. Звярът, изглежда, е способен да го постигне от малки разстояния, защото между тях съществува някаква връзка. Но да се доберем до самата твар и после... Аз не бих могъл.

— Нито пък аз — каза Елизабет. — Никой от нас не би могъл. Ала може би *заедно* ще успеем.

— Ние? Ние? Заедно? Отново? Навярно ще е опасно. След онзи последен път...

— Отново.

— Но ние дори не знаем какво представлява това коткоподобно същество.

— Хората на Уолфорд могат да наредят да се провери още един път компютърната мрежа на Транспортната компания. Отново да открият къде се намира Сингър, а звярът скоро ще се появи там.

— И каква полза бихме имали от това?

— Ще разберем едва след като получим сведенията и опитае.

— Това не ми харесва — рече Фишър. — Може да пострадаме. Мястото, за което говориш, е дяволски чуждоземно. Вчера се докоснах до съзнанието на един стрейджианец и после половин час имах главоболие. Дори погледът ми се раздвояваше. А стрейджианците в много отношения приличат на нас.

— Винаги можем да се оттеглим, ако положението стане много сериозно.

— Имам някакво лошо предчувствие — обади се Мърси, — но смятам, че така наистина би било по християнски.

— По дяволите тези разсъждения! Ще има ли полза?

— Може би си прав — каза Мансин. — Ако анализираме този подход, той не дава кой знае какви надежди за успех. Хайде да уведомим Уолфорд по какъв начин се е справил Сингър, да му разкажем за звяра и за сделката, която са сключили. После да проверят по компютърен път и да очертаят в по-тесни граници полето на действие. Могат да изпратят и въоръжено формирование да преследва тази твар.

— Да го изпратят да преследва нещото, убило създанието, което въоръжено формирование не успя да спре?

— Да разберем къде се намират — предложи Айрънбеър, — да установим каквото можем и после да решим.

— Това поне има смисъл — заяви Сандс. — Съгласен съм.

— Аз също — каза Елизабет.

Мансин хвърли поглед към Фишър.

— Май оставаме малцинство — с въздишка произнесе той. — Да бъде, както искате.

Фишър кимна.

— Свържете се с Тедърс. Проверете Транспортната компания. С вас съм.

Били слезе в своя хоган, без да измъква транспортната си карта от процепа. Включи охранителната система и изключи телефона. Точно сега не му трябваха никакви обаждания.

От телефонния секретар научи, че Едуин Тедърс го е търсил няколко пъти. Би ли бил така любезен да му позвъни? Някой друг не бе посочил името си, само беше оставил съобщение: „Научих, че ги отглеждат в изолация. Знаеше го, нали?“

Той включи кафеварката, съблече се и влезе в банята. Докато вибрациите го миеха, през съскането на дюзите дочу тътена на гръмотевица.

След като приключи с банята и облече по-топли дрехи, излезе да пие кафето си на верандата. Небето на север беше сиво, там бяха надвиснали

дъждовни завеси. Силен вятър премина покрай него. На юг и на изток беше ясно. На запад се рееха леки облаци. Известно време наблюдаваше диплеците се на вълни треви и се вслушваше във вятъра, после изпи кафето и се прибра вътре.

Взе оръжието и внимателно го огледа. Старомодно. Наричаха го тейзър. Изстрелваше раздвоен кабел, чийто край излъчваше силен електрически импулс. Сега имаше къде по-фантастични неща: йонизираха ивица във въздуха, по която минаваше изхвърленият заряд. Ала и тейзърът щеше да свърши работа. Навремето Били бе използвал подобно устройство срещу Котката, след като бе узнал слабото ѝ място.

После наточи трийсетсантиметровото острие на ловджийския нож и промуши колана си в отворите на калъфа. Внимателно огледа стара, отлично запазена пушка, калибър 7,62. Знаеше, че ако успее да зашемети Котката, оръжието може да изстреля достатъчно патрони, с които да пробие дебелата ѝ кожа и да поразии жизненоважни органи. Но, от друга страна, то пък беше доста тежко. Накрая избра половинметрова лазерна пушка със скосена цев, не толкова точна, но със същото смъртоносно действие. Така или иначе възнамеряваше да стреля от малко разстояние. След като реши този въпрос, зае се да сложи в лека раница минимума необходими неща за пътуването, което бе замислил. Щом всичко беше готово, той нави будилника, изтегна се на спалния си чувал и спа два часа.

Когато звънът го събуди, дъждът барабанеше по покрива. Облече непромокаемо, подплатено с овча вълна яке, нарами раницата и оръжията и си сложи шапка. После отиде до комуникатора си, намери един номер и го набра.

Скоро екранът оживя и широкото лице на Сюзан Йелоуклауд^[1] се появи пред него.

— Азаетлин! — Тя отметна кичур коса и се усмихна. — Не сме се виждали от години.

— Така е — отвърна той, после си размениха поздравии и няколко любезни фрази. Накрая попита: — При вас вали ли?

— Като че ли се кани.

— Трябва да стигна до северния ръб — съобщи ѝ той. — От всичките ми познати ти живееш най-близо до мястото, където съм си наумил да стигна. Удобно ли е да дойда?

— Разбира се. Качвай се в кабината си, а аз ще настройа нашата.

Той влезе в кабината, прибра картата си в джоба и натисна бутона ТРАНС.

Пристигна в ъгъла на задръстена с мебели гостна. Джими Йелоуклауд се надигна от креслото си пред видеоекрана, за да се ръкуват. Той беше нисък, широкоплещест, с оформено коремче.

— Хостийн Сингър — рече той, — изпий с нас чаша кафе.

— Става — отвърна Били.
 Докато пиеха кафето, Джими отбеляза:
 — Казал си, че отиваш към каньона?
 — Да.
 — Но не и да се спуснеш в него, надявам се.
 — Смятам да се спусна.
 — Пролетното наводнение започна.
 — Досетих се.
 — Тази пушка изглежда отвратително. Може ли да я разгледам?
 — Заповядай.
 — Гледай ти, лазерна! Можеш да пробиеш още една дупка в
 Прозоречната скала с това нещо. Стара е, нали?
 — На около осемдесет години. Не мисля, че още произвеждат точно
 такива.
 Джими му върна пушката.
 — Ще ловуваш ли?
 — Нещо подобно.
 Известно време седяха мълчаливо, после Джими се обади:
 — Ще те закарам докъдето искаш на ръба.
 — Благодаря.
 Джими отпи още една глътка от кафето.
 — Дълго ли смяташ да останеш долу? — попита той.
 — Трудно е да се каже.
 — Напоследък не те виждаме често.
 — Не се събирам с хора.
 Джими се изсмя.
 — Трябва да се ожениш за сестрата на жена ми и да дойдеш да живееш
 тук.
 — Хубава ли е? — попита Били.
 — И още как. При това е и добра готвачка.
 — Познавам ли я?
 — Не мисля. Ще трябва да устроим Танц на индианките. Дъждът
 внезапно започна да барабани в северния край на къщата.
 — Ето че започна — рече Джими. — Предполагам, че не ти се иска да
 чакаш, докато спре.
 Били се изсмя:
 — Може да продължи с дни. Ще се разориш, ако ме храниш.
 — Бихме могли да играем на карти. По това време на годината един
 горски пазач няма кой знае каква друга работа.
 Били допи кафето си.

— Би могъл да се научиш да правиш накити — колани от раковини, гривни, пръстени.

— Ръцете ми просто отказват да се заемат с това.

Джими остави чашата си.

— Няма какво друго да правя. Спокойно бих могъл да се преоблека и да дойда с теб. Имам мощна ловджийска пушка с радарен мерник. Може да повали слон.

Били прокара пръст по една шарка на покривката.

— Друг път — каза той.

— Добре. Мисля, че в такъв случай е по-добре да тръгваме.

— И аз.

* * *

Накара Джими да го остави на северната издтина над мястото, където се намираха развалините на Къщата на антилопите. След като пристигна с кола, реши да стигне на изток чак дотук. Ако беше вървял пеша, щеше да започне спускането на няколко километра по на запад. Джими можеше да го откара още по-далече на изток, но от това щеше да има по-малка полза, защото отправната му точка беше зад мястото, където Каньонът на черната скала се отклоняваше от същинския Каньон дел муерто. Искаше да мине този участък пеша и там да заплете следата. Ако направеше нещата прекалено лесни, това щеше да се стори съмнително на Котката.

Втречен надолу към просторния, извит като змия каньон, забеляза как в центъра, точно както бе подозирал, минава широка ивица слабо проблясваща вода. Още не беше толкова дълбока, колкото я бе виждал понякога в миналото: придошла от топенето на снеговете между оранжевите, жълто-розовите и сивите стени, блискаща се в основите на приличащите на обелиски канари, с малки водопади на неравните места и вълнички около големите камъни, понесла тиня и детрит към плитчината Чинли, докато по цялото дъно на каньона се образуваха островчета от плаващи пясъци. Неколкостотин души от племето живееха тук през по-топлите месеци, но всички си отиваха през зимата. Сега мястото щеше да е безлюдно.

Ръмеше лек дъжд, от който скалистите стени ставаха хлъзгави. Огледа се да види кой е най-безопасният път надолу. Ето там, вляво.

Стигна до избраното място и го разгледа по-внимателно. Да. Подходящо беше. Намести раницата си и започна да се спуска. Пътят водеше надолу към високия, покрит с чакъл скат, който следваше основата на стената.

Измина известно разстояние, спря, за да оправи раницата, изтри влагата от челото си и се загледа встрани и малко назад в скалната рисунка,

изобразяваща антилопа в естествена големина. Наоколо имаше още много такива издълбани рисунки: антилопи, други четириноги, пуйки, човешки фигури, концентрични кръгове; някои от тях продължаваха до четвъртия етаж на огромна руина, построена в основата на скалата. Нито една от рисунките не беше направена от неговото племе. Те датираха от периода на великите пuebло между XII и XIV век, дело на древните, Анасази. Продължи с мъка надолу, направи завой и изведнъж му стана по-леко да върви. Тук наклонът и козирката на стената предпазваха от дъжда.

Когато стигна дъното, той се обърна на изток. Плискащите се води останаха вдясно, избелелите треви и ниските дървета — горе на склона. Не направи усилие да прикрие следите по пътя си, а вървеше напред с широка, решителна крачка. Отвъд водата, до основата на отсрещната скала, се намираше Руината на бойната пещера — малка каменна постройка с оцветени в бяло, червено, жълто и зелено рисунки. Тя също датираше от времето на великите пuebло. Като момче навярно би се пазил от такива места — би се страхувал да не разбуди отмъстителните духове на Древните. От друга страна, реши той, вероятно щеше да се хване на бас и да мине през тях.

Назъбена мълния, *икне'ека'а*, танцуваше някъде на изток. Последва бавен гръмотевичен екот. Почувства, че Котката сега вече е някъде в Аризона, след като е видяла в съзнанието му монумента в Каньон де Чели, по-точно в разклонението му Каньон дел муерто. Все пак откриването на транспортната кабина в хотел „Гръмотевична птица“ би било в известен смисъл езотеричен акт. Несъмнено Котката щеше да пристигне през Чинли, което означаваше, че ѝ остава да извърви още дълъг път дори да е стигнала там преди няколко часа.

Чудесно. Каньонът на черната скала не бе толкова далеч.

* * *

*Следата на вятъра по върховете на пръстите ми —
знак за моята тленност.*

*Следата на дъжда по ръката ми —
знак за чакация свят.*

*Песен, която се надига неканена в мен —
знак за моя дух.*

*Светлината на това полумясто,
където жребецът му е танцувал обряда на Лудия кон —
знак за онзи друг свят,
където силите все още бродят, камъните говорят
и нищо не е такова, каквото изглежда.*

Ще се срещнем на старо място.
Земята ще потрепери. Камъните ще пият.
Забравените неща са сенки.
Сенките ще бъдат истински като
вятъра и дъжда, песента и светлината
там, на старото място.
Жена паяк на върха на твоята скала —
бих те поздравил,
но отивам в обратна посока.
Само глупак би преследвал навахо
в Каньона на мъртвеца.
И само глупак би отишъл там,
когато водите текат.
Тръгнал съм към старо място.
И който ме следва, трябва да отиде там.
Вятър, дъжд, песен, светлина —
с мен, върху мен, вътре в мен, около мен.
Добре е да си глупав в подходящ момент.
Аз съм син на Слънцето
и на Изменящата се жена.
Отивам на старо място.
На-я!

* * *

Котката излезе от транспортната кабина в Чинли, дегизирана с черно наметало, тъмни очила и нахлупена шапка. В момента станцията беше празна, но с инфрачервеното си зрение тя умееше донякъде да усеща станалото през последните няколко минути и по топлинните следи разбра, че неотдавна двама души са били вътре известно време. Точно така. Мъж и жена се отдалечаваха. Сигурно се бяха срещнали в станцията и си бяха поговорили, преди да тръгнат по пътя си. Котката видя как пресякоха улицата и влязоха в едно кафене вдясно. Мислите им я накараха да си спомни за собствения си глад, засилващ се от много часове насам. Без да мърда, окото ѝ обходи безбройните изображения върху картата на близката стена. Вече разбираше повече от карти и щеше да се постарее да запомни цялата маркировка. Когато видеше на място някоя от характерните особености на района, щеше да узнае в каква посока да поеме, макар да усещаше, че тя ѝ е известна още отсега. Дотогава щеше да следва собствените си чувства и да насити глада си, докато откриваше следи.

Котката напусна станцията. Половината небе беше мрачно, а като че ли прииждаха и нови облаци, за да го закрийт още повече. Котката почувства влажността и отрицателната йонизация на въздуха.

Тръгна по улицата. Трима мъже се появиха иззад ъгъла и продължително се взираха в нея. „Чужденец. Странен. Много странен — прочете мислите им тя. — Има нещо необичайно в този тип, в начина, по който се движи...“ Последваха образи. Страхове от детството. Стари предания. Донякъде подобни на потока на съзнанието при Били.

Отзад се приближаваха още хора. Нямаха намерение да се движат в нейната посока. Ала от тях струеше същото любопитство.

Тя избра как да действа. Започна да излъчва страхове и лоши предчувствия:

— *Бягайте! Аз съм човек вълк, който променя формата си! Онзи, който гризе трупове! Ще изпратя разложение в телата ви, ще вдъхна пепелта на трупове в дробовете ви. Аз съм вълк, навлякъл човешка кожа. Ще ви проследя и ще ви разкъсам!*

Мъжете зад гърба ѝ бързо се скриха в един отворен магазин. Тези отпред спряха, после с ускорена крачка минаха от другата страна на улицата. Почти развеселена, Котката продължи да излъчва подобни чувства и след като минувачите се отдалечиха. Така разчисти пътя си. От сградите понечваха да излязат хора, но спираха, после се прибираха обратно, сякаш внезапно си спомняха, че вътре са оставили недовършена някаква работа, а в душите им се надигаха отново страховете от детските години. Предпочитаха да отстъпят пред обхваналия ги порив и да се отдадат на рационални размишления по-късно, вместо излишно да се правят на храбри.

„Само че тези опасения са реални — помисли си Котката. — Аз наистина променям формата си и бих могла да ви смажа без никакво усилие. Все едно че съм излязла от кошмарните ви легенди...“

Долови посоката към плитчината в Чинли от един отдалечаващ се мозък, свърна зад първия ъгъл, после — зад следващия...

Глупаци. Вече не се забелязва жива душа. Няма да има усложнения, реши Котката.

Протегна се, сви се и се наведе напред. След малко вече се носеше с големи скокове по улицата. Не беше далече, не беше твърде далече. Този път наистина водеше на север. Сградите се разрешиха, градът остана назад. Котката напусна шосето, известно време бяга покрай него, после тръгна направо през полето. Сега е по-добре, по-добре. Остана още малко. Точно така. Спускане по хълма. Дървета и изсъхнали треви. Слаб проблясък на светлина. Много по-късно — приглушен тътен в небето на изток.

Надолу, надолу към пустошта от пясък и влажна пръст, откършени клони и полузаровени в земята камъни. Достатъчно е твърдо под краката ѝ,

достатъчно твърдо, за да може да бяга и...

Спря. Пред нея бродеше примитивно съзнание. Автоматично продължи дебнешком. На това място — почти великолепно, ако не беше влагата — си спомни, че е гладна. Сега бавно, зад следващия завой...

Котката отново спря веднага щом забеляза животното — мършаво черно куче, което душеше около купчина отпадъци. Части от него можеха да свършат работа, ако ги преглъща с нещо...

Котката се втурна напред. Кучето вдигна глава едва след третия ѝ скок, когато вече беше твърде късно. Успя да изквичи тъничко само веднъж, преди излъчените усещания да го поразят. После лявата лапа на Котката пречупи гръбнака му.

Разкъсваше трупа, когато надигна муцуна и завъртя глава така, че многофасетният ѝ поглед да обхване всички посоки, включително право нагоре. Нищо. Нищо не се движеше освен вятъра, който разлюляваше предметите наоколо. И все пак... Котката имаше чувството, че нещо я наблюдава. Не, само ѝ се беше сторило.

Зае се да отделя костите, да ги троши и да ги поглъща с много пясък. Не бяха толкова вкусни като хрупкавите пълзящи тръби там, у дома, но по-хубави от синтетичната храна, която ѝ даваха в института. Много по-добри. Мислено бродеше отново сред безводните долини, без да изпитва страх от нищо освен...

Какво беше това? Отново се появи. Котката се сепна и обходи с поглед целия хоризонт. Нямахте нищо, но въпреки това се чувстваше така, сякаш нещо я дебне.

Сниши се, изплю парчета месо, оголи зъби, послушваше се, взираше се. Какво би могло да ѝ вдъхва страх? На тази планета нямаше нищо, което да е в състояние да я уплаши. И все пак се чувстваше застрашена от нещо, което не разбираше. Дори когато много отдавна бе срещнала *крел*, знаеше къде се намира той. Докато сега...

Изпрати парализираща вълна от усещания и зачака. Нищо. Никакъв признак, че нещо ги е доловило. Възможно ли беше това да прилича на сън?

Времето я оплиташе в мрежите си. За миг небето припламна зад дясното ѝ рамо.

Постепенно напрежението я напускаше. Вече изчезна. Странно. Много странно. Би ли могло да е свързано с това място?

Котката довърши яденето си отново с мисли за дните, когато ловуваше из равнините на своя собствен свят, когато само едно нещо можеше да я разтревожи...

Ударът дойде.

Какъвто и да беше, падна върху ѝ като огромен камък, долетял от нищото. Тя подви крака под себе си и скочи право нагоре в момента, когато

онова я порази — с отметната назад глава и с остро фучене, излетяло от гърлото ѝ. За миг погледът ѝ се замъгли и светът изгуби очертанията си. Ала мозъкът ѝ вече работеше трескаво. В известен смисъл това ѝ беше познато.

При нейния вид борбата за самката винаги се предшествахше от психическо нападение на другия мъжкар. Някаква подобна битка се водеше и сега и тъй като Котката беше самец в своя свят, разполагаше с необходимите умения да се сражава в такива случаи.

Не разбираше какво точно прави нещото в главата ѝ, но го удари с цялата си омраза, с желанието да го разкъса. И тогава то изчезна.

Котката се нахвърли върху трупа на кучето с все още оголени зъби, върнала се към предишния си начин на съществуване. Къде беше другият? Кога щеше да нападне? Обхождаше със сетивата си целия район наоколо в очакване. Ала там нямаше нищо.

Така измина много време, после напрежението я напусна. Нищо не се задаваше. Каквото и да я беше нападнало, то не беше от нейната порода, нито пък битката щеше да бъде някакво състезание, както ѝ се бе сторило. Тревожеше я, че на това място има нещо, което не разбира. Обърна се и пое на север.

* * *

Мърси Спендър и Чарлс Фишър, седнали от двете страни на Уолтър Сандс, протегнаха ръце да го задържат за раменете, когато той политна напред.

— Пренесете го на масата. Бързо! — нареди Елизабет.

— Той просто припадна — каза Фишър. — Мисля, че главата му трябва да е на по-ниско.

— Проверете му пулса! Аз бях все още с него. Почувствах как сърцето му спира.

— О, Боже! Някой да ни помогне!

Настаниха го на масата и се опитаха да доловят биенето на сърцето му, но не чуха нищо. Мърси започна да натиска гърдите на Сандс.

— Ясно ли ти е какво правиш? — запита я Айрънбеър.

— Да. Навремето започнах да уча за медицинска сестра — пъхтеше тя. — Спомням си тази процедура. Някой да повика помощ.

Елизабет отиде до интеркома.

— Не знаех, че страда от сърце — рече Фишър.

— Мисля, че и той самият не го е знаел — отвърна Мансин, — защото вероятно бихме го разбрали, когато взаимно се огледахме. Сигурно е от шока от ответния удар на съществото. Не биваше да се поддаваме на уговорките на Айрънбеър.

— Грешката не е негова. — Мърси продължаваше да натиска гърдите на Сандс.

— Пък и ние всички се съгласихме — отбеляза Фишър. — Моментът изглеждаше идеално подбран, съществото тъкмо се беше отдало на спомени. Освен това научихме нещо...

Елизабет се свърза с Тедърс. Всички млъкнаха, докато тя разказваше какво се е случило.

— Само преди секунда, само преди секунда — изрече Фишър — той беше сред нас.

— Струва ми се, че продължава да бъде — каза Мансин.

— Ще се наложи да опитаме да се свържем със Сингър — заяви Елизабет, след като прекоси стаята и отново седна на мястото си.

— Трудно ще бъде. Пък и какво всъщност имаме да му кажем? — попита Фишър.

— Всичко, което знаем — отговори Айрънбеър.

— А кой може да предвиди при тази негова странна умствена нагласа каква форма ще приеме съобщението ни? — попита Мърси. — Навярно би било по-сигурно да поискаме изпращането на въоръжено формирование, както предложи Мансин.

— Може би е редно да направим и двете — каза Елизабет. — Но ако не опитаме да му помогнем, ще означава, че ударът на Уолтър е отишъл напразно.

— И аз ще ви помогна — обади се Мърси, — но сега някой трябва бързо да ме замести, докато пристигнат лекарите. Силите ми вече са на привършване.

— Аз ще опитам — каза Фишър. — Само да погледам как го правиш.

— Добре ще бъде и аз да се науча — приближи се и Мансин. — Все още действително ми се струва, че усещам присъствието му, макар и слабо. Може би това е добър знак.

От долния етаж продължаваха да се чуват удари — там възстановяваха една разрушена стена.

* * *

Той прегazi потока над малък водопад — знаеше, че дъното е сравнително устойчиво. После тръгна по южния чакълест скат, като оставяше ясни следи. Навлезе в Каньона на черната скала и продължи около километър навътре. Дъждът безспирно се лееше върху него, а високо горе вятърът сякаш пееше. Забеляза как далеч напред няколко къса се отцепиха от северната скала, сгромолясаха се на дъното на каньона и разплискаха водите.

Дълго се визира в изхвърлените на брега дървета, преди да открие пръта, който му бе необходим. Известно време повървя покрай водата, след това се качи на дълга скална козирка, където отпечатъците от стъпките му скоро изчезнаха. Незабавно пое назад по собствените си следи, докато стигна отново до водата. Нагази в нея, като проверяваше с пръта за подвижни пясъци, и се добра обратно до устието на каньона.

Излезе от разклонението, отново прекоси главния поток, премина на северния му бряг, зави надясно и продължи по Каньон дел муерто към Руината на изправената крава. После в продължение на километър прикриваше дирите си. Установи, че му е приятно да е сам сред гигантския пролом. Тук потокът беше по-широк, по-дълбок. Мислите му го отнесоха далече назад към историята, чута от него като момче, когато целият свят се страхувал от наводнение. Кой беше онзи стар певец? Горе в Кайента през двайсетте години на отдавнашния XX век... Старецът бил поразен от мълния и го сметнали за мъртъв. Ала след няколко дена дошъл на себе си, надарен, както твърдял, с послание от боговете — послание, че светът скоро ще бъде злят от потоп. И понеже обичайните закони и табута не важели вече за човек, ударен от гръм, към него се отнесли с особено внимание. Хората му повярвали и побегнали заедно със стадата си към Черната планина. Но водата не дошла и царевичните поля на бегълците изсъхнали и загинали под лятното слънце. Шаман с видение, което не се сбъдва.

Били се изкиска. Как го бяха нарекли семейство Йелоуклауд? „Азаетлин“ — „Лечителя“. „Невинаги може да се разчита на нас — помисли си той, — след като сме обзети от същите страсти и заблуждения като останалите. Лечителю, излекувай себе си.“

Закрачи покрай „купчина на желанията“ от скални отломъци и хвойнови клонки, спря, върна се и прибави още един камък към нея. Защо пък не? Така или иначе тя беше тук.

След време стигна до Руината на изправената крава, една от най-големите в каньона. Намираше се до северната стена под огромна козирка. Останките от зидовете ѝ се простираха на повече от сто и двайсет метра, като някои от тях бяха построени около огромни камъни. Тази развалина също датираше от дните на великите публо, в нея имаше три *киви*^[2] и множество стаи. Ала тук се намираха и складови постройки от дърво и пръст на навахите, а до оставените от Анасази изображения се виждаха и навахски рисунки. Приблужи се, за да разгледа отново оцветените в бяло, жълто и черно образи на хора с вдигнати ръце, гърбавия стрелец, кръгове, кръгове и още кръгове, животните... А вляво от него, високо над козирката, имаше една изцяло навахска рисунка и тя му беше най-интересна. На нея беше изобразена върволица от испанци на коне с наметала, широкополи шапки и пушки, двама от които стреляха по индианец. Смяташе се, че това са войниците на

лейтенант Антонио Нарбона, сражавал се с навахите в Пещерата на клането през 1805 г. А под тях, в основата на скалата, се виждаха други конници и американски кавалеристи от 60-те години на XIX в. Докато се взираше в тях, те сякаш се раздвижиха.

Разтърка очи. Наистина се движеха. Стори му, че дочу проехтелите преди миг изстрели. Фигурите вече бяха станали триизмерни, реални, язدهа през пясъчна пустиня...

— Винаги сте ни преследвали, не е ли така? — обърна се той към тях конкретно и към света като цяло.

Дочу ругатни, изречени на испански. Когато сведе поглед към следващата фигура, до слуха му долетя звукът на тръба — сигнал за кавалерийска атака. Огромните скални стени около него сякаш се стопиха, а водите притихнаха окончателно. Сега пред взора му се разкри съвсем друг пейзаж: потискащ, безжизнен и ужасяващо ярък. Вдигна очи и забеляза почти бяло слънце, пламтящо във висините. Част от него гледаше отстрани и се чудеше как е възможно всичко това.

Ала останалото му същество беше изцяло погълнато от видението.

Докато наблюдаваше как конниците яздат през тази чуждоземна пустиня, до слуха му като че ли достигна думкане на барабан. Ритъмът постоянно се ускоряваше. И когато ударите зазвучаха почти неистово, пясъците пред челния конник изригнаха и пред него изведнъж се изправи огромна полупрозрачна триъгълна фигура, която се наклони напред, за да обгърне коня и ездача с хлъзгави ципести криле. Още такива фигури изникнаха стремително покрай колоната, отърсваха пясъка от себе си, от което въздухът пожълтя, спускаха се върху останалите ездачи и конете им, обвиваха ги и ги смъкваха на земята, превръщаха ги в треперещи, блестящи, каменовидни купчини сред пустинния пейзаж. Дори кавалеристът, размахал вече сабя, беше споходен от същата съдба под звуците на тръбата и на барабана.

Съвсем естествено.

Каква друга участ би могла да сполети човек, срещнал *крел*, да не говорим за цяла тълпа? Бързо се бе отказал от всякакво намерение да доведе подобно същество в института. Две оглеждания по-отблизо и реши, че *креловите* са прекалено, дяволски опасни. Този свят на Котката бе породил някои много зловещи създания.

Котката. Достатъчно е да се заговори за вълка... Ето, Котката пресича равнината, олицетворение на самата гъвкава сила...

Крелът пак се издигна сред дъжд от пясък. Котката се отдръпна, изправи се на задните си крака, предните ѝ лапи се удължиха, заудря с тях. Двете същества врхлетяха едно върху друго и Котката започна да се бори, за да се измъкне...

Прозвуча единичен удар на барабан и гледката изчезна. Беше се вторачил в човекоподобните фигури, в животните и в огромната Изправена крава. Зад гърба си чуваше шума на водата.

Странно, но през годините се бе натъквал на още по-необичайни неща и винаги знаеше, че някаква сила обитава старите места. Нещо в тази нейна проява му се струваше насърчително и той я прие за добра поличба. Изпя кратка благодарствена песен за видението и се обърна, за да продължи пътя си. Сенките видимо бяха потъмнели, сега скалните стени изглеждаха още по-високи и за известно време като че ли ги наблюдаваше през мъгла от дъги.

Завръщаше се. Част от него си оставаше все така отстранена, но сега тя изглеждаше още по-малка и по-далечна. Периоди от живота му между детството и сегашния момент бяха заприличали на сън, обгърнала ги бе трептяща светлина, а той не бе забелязал как се е случило. Започна да си припомня рядко използвани названия на заобикалящите го неща, които смяташе за отдавна забравени. Дъждът вдясно се усили, макар пътят му да оставаше все така защитен от стената на каньона. Слаба светкавица като че ли за момент очерта червеникава пътека, простряла се пред него.

„*Крел, крел* — напяваше си той, докато вървеше, без да знае защо, — освободи котка да убие стрейджианка, намери *крел* да убие котка... И после какво?“ Изсмя се тихо. Нямаше отговор за странното видение. Съзнанието му си играеше с формите на скалите наоколо. Култът към Скалните хора бе посилен сред индианците от равнините, отколкото в неговото племе. Ала сега му се струваше, че за кратко почти успява да съзре скритото в канарите присъствие. Кой беше онзи философ *беликано*, когото харесваше най-много? Спиноза. Точно така. Всичко е живо, свързано помежду си, вътрешно и външно, навсякъде. Съвсем по индиански.

— Хах ла тзе кис! — извика и ехото му отвърна.

Зигзаговидната мълния потанцува над края на високата скала и когато оставеното след нея сияние избледня, той осъзна, че нощта наближава. Ускори крачка. Усещаше, че ще е добре да отмине Каньона на многото череша, преди да падне пълен мрак.

Почвата рязко омекна и той си проправи път през едно блато, като с пръта опипваше земята пред себе си. Преди да продължи, почисти ботушите си. Прокара длан по повърхността на една скала, усети мократа ѝ гладкост. После облиза палец и отново се вторачи в изпълнените със сенки места.

Миговете прииждаха и отминаваха като тъмни приливи сред канарите, докато крачеше напред, а смътно мяркащите се образи будеха произволни асоциации — племенни и лични.

Тя сякаш плаваше към него през прииждащия мрак и кърмата ѝ очертаваше V на хоризонта. Онази издатина отпред беше Скалата кораб в

умален вид. Той вървеше устремно и неуморно напред и тя ставаше все по-голяма, изпълваше съзнанието му...

Нещо непреодолимо го захвърли в миналото. Небето над него пак се беше превърнало в синьо стъкло. Вятърът беше остър и студен, скалите — ръбести и все по-стръмни. След малко трябваше да се завържат с въжето. Приближаваха се към почти вертикални височини.

Извърна се и я погледна. Тя се изкачваше равномерно, лицето ѝ пламтеше. Беше добра алпинистка, покорила бе много върхове. Ала този случай беше особен, забранено изпитание...

Той стисна зъби и процеди:

— Глупак!

Изкачваха се по *Тзе би дахи*, Скалата с криле. Белите я наричаха Скалата кораб. Височината ѝ от 2200 метра беше покорявана само веднъж преди около двеста години, а много хора бяха загинали при опитите си да я изкачат. Това беше свещено място и катеренето по него бе вече забранено.

А Дора обичаше алпинизма. Вярно, на нея и през ум не ѝ бе минало да предложи това изкачване, но тръгна с него. Да, идеята беше негова, не нейна.

В мислите си той виждаше миниатюрните им фигурки по лицето на скалата — достигат определено място, изкачват се още по-високо, устремяват се отново нагоре. Негова идея. Да го питат защо. Да пита Хастехоган, бога на нощта, защо, та той да се изсмее и да прати черен вятър да го задуха от север.

Защо?

Искаше да покаже на Дора, че не го е страх от табуто на племето му, че той е по-добър, по-мъдър, по-изтънчен от своя народ. Искаше да ѝ докаже, че по дух всъщност не му принадлежи, че е свободен като нея, че стои над подобни неща, че им се надсмива. Чак по-късно осъзна, че това за нея нямаше никакво значение, че той бе играл танца на страховете само заради себе си, че тя никога не го бе смятала за по-низш, че постъпката му беше излишна, неоправдана, жалка. Ала той се нуждаеше от Дора. Тя беше нов живот в ново, плашещо време и...

Когато чу вика ѝ, обърна се възможно най-бързо и протегна ръка към нея. Може би двайсетина сантиметра разделяха върховете на пръстите им. И после Дора вече я нямаше там, тя падаше. Видя как на няколко пъти се удари.

Полузаслепен от сълзи прокле планините, прокле боговете, прокле себе си. Всичко свърши. Той вече нямаше нищо. Самият той се бе превърнал в нищо...

Отново изрече проклятие, а погледът му светкавично обходи района до мястото, където — беше готов да се закълне — за момент бе застанал койот, размахваше опашка и се смееше, преди да изчезне сред сенките зад височината. Дойдоха му на ум откъси от песните, които се изпълняваха около огъня по време на стария обред Пътя на Койота:

*Ще вървя из места, където черните облаци ме застигат.
Ще вървя из места, където дъждът пада върху мен.
Ще вървя из места, където мълния блесва над мен.
Ще вървя из места, където тъмните мъгли се движат
около мен.
Ще вървя там, където дъгите се реят и гръмотевиците
ехтят.
Сред роса и цветен пращец ще вървя.
Те са под стъпалата ми. Те са по краката ми...*

Щом стигна до мястото, където му се бе сторило да вижда койота, бързо затърси в сумрачната светлина и като че ли откри отпечатък от лапа. Съвсем слаб. Това означаваше нещо. Какво, не можеше да каже.

*Той върви през водата...
по следата, която отвежда отвъд планините.
Лекът е готов.
... това е неговата вода,
водата на белия койот.
Лекът е готов.*

Когато отмина Каньона на многото череши, беше уверен, че Котката вече е поела насам. Така да е. Съдбата му като че ли беше предрешена: ако не преследващата го Котка, нещо друго щеше да го довърши. Така да е. Сега всичко изглеждаше различно. Преди светът сякаш леко се размиваше пред погледа му.

Мрак, мрак. Но очите му се бяха адаптирали и виждаха необичайно ясно. Щеше да мине покрай Пещерата на синия бик. Нямах да спира. Щеше да хапне, докато върви. Нямах да почива. Щеше да остави още една лъжлива следа при Каньона на двойната пътека. После щеше пак да прикрие дирите си. Щеше да продължи напред. Щеше да върви през водата.

„Следвай ме, Котко. Лесното почти свърши.“

Слаб проблясък. Дъждът и водата поглъщат гръмотевицата. Той се смее и лицето му е мокро.

Черният лек ме повдига на дланта му...

ТРЕТИЯТ ДЕН

След като се обадиха, че лечението не е дало резултати и Уолтър Сандс е мъртъв, Мърси Спендър прочете молитва, Фишър изглеждаше угнетен, а Мансин се вторачи през прозореца. Айрънбеър си наля чаша кафе и дълго време никой не произнесе нито дума.

Най-сетне Фишър се обади:

— Искам само да си ида у дома.

— Но ние се свързахме със Сингър — отбеляза Елизабет.

— Щом желаш, наречи го така — отвърна Фишър. — Той вече не е на себе си. Той е... някъде другаде. Мозъкът му прекарва всичко през филтъра на примитивна символика. Аз не мога да го разбера и съм сигурен, че той пък не е в състояние да разбере мен. Смята, че се намира дълбоко под земята, стъпил на някаква древна пътека.

— Така е — обади се Айрънбеър. — Той върви по пътя на шамана.

Фишър изсумтя.

— Какво пък знаеш ти за това?

— Достатъчно, за да разбера нещичко — отговори Айрънбеър. — Когато баща ми почина, отново започнах да се интересувам от индианските обичаи. Дори си припомних някои отдавна забравени неща. Въпреки образованието си и многото си пътувания Сингър не мисли точно с понятията на днешния ден. Всъщност дори не разсъждава като съвременен индианец. Израснал е в края на периода, когато още са съществували места, даващи възможност на човека да живее в среда, близка до условията през неолитната епоха. После е заминал да обикаля звездите. Ала част от него никога не се е отделяла от онези дивашки каньони. Освен това е бил шаман — истински. Преди няколко дена е решил умишлено да се върне към тази част от същността си, понеже е мислел, че тя би могла да му помогне. Независимо от всичките години, когато е била потискана, сега тя му оказва силно влияние и отмъстително го завладява отново. Така мисля. Откакто научих за Сингър, чета дискети за навахите през всяка свободна минута тук. Те доста се отличават от останалите индианци, дори от съседите си. Но имат някои общи неща с останалите от нас... а пътуването на шамана често преминава под земята, когато работата стане съвсем напечена.

— „От нас“? — с усмивка попита Мансин.

— Грешка на езика — отвърна Айрънбеър.

— Значи казваш, че този зловещ извънземен звяр преследва един побъркан индианец — заяви Мърси. — А ние току-що научихме, че властите

не желаят да тръгнат из каньоните след тях, тъй като мястото е твърде коварно при тези атмосферни условия. Струва ми се, че не можем да направим нищо. Дори да координираме усилията си като групов мозък, звярът май е в състояние да отвърне на удара с ужасяваща сила, а Сингър не може да ни разбере. Може би наистина *трябва* да се прибираме по домовете си и да ги оставим да се оправят сами.

— Щеше да е по-различно, ако можехме да направим нещо. — Фишър се премести така, че да застане до Айрънбеър. — Започвам да разбирам какво изпитваш към този човек, но какъв смисъл има, дявол да го вземе? Когато си безсилен, се примиряваш.

— Бихме могли да нападнем звяра — меко изрече Айрънбеър.

— Той е адски извънземен — каза Мансин. — Липсва ни ключ към съзнанието му. Просто ще ни прасне и ще ни отхвърли, както направи последния път. Освен това тази работа с груповия мозък изглежда твърде рискована. Всъщност чрез нея не е постигнато много, а кой знае в каква каша може да се забъркаме. По какъвто и начин да анализираме съотношението между цената и ефективността на този метод, излиза, че ползата е незначителна, а рисковете — неизвестни.

Айрънбеър се изправи и се запъти към вратата.

— Да ти пикая на анализа за съотношението между цената и ефективността. — И напусна стаята.

Фишър понечи да го последва, но погледът му срещна Елизабет.

— Остави го — спря го тя. — Прекалено е ядосан. Нали не искаш да се биеш с приятел? В този момент няма какво да му кажеш.

Фишър застина близо до вратата.

— Не успях да установя контакт с него преди, не мога и сега — каза той. — Зная, че е бесен, но... Нещо ме гложди. Имам чувството, че е способен да извърши някоя глупост.

— Като например? — запита Мансин.

— Не зная. Там е работата. Може би по-добре да...

— Ще се поцупи малко — каза Мансин, — а после ще се върне и ще се опита да ни уговори да извършим неизвестно какво. Може би е редно да се съгласим и да направим опит да се свържем със Сингър, като го накараме да се отправи към някое безопасно място, откъдето е възможно да го приберат. Това би могло да даде резултат.

— Имам чувството, че нищо няма да се получи, но това е най-доброто предложение досега. Как ще разберем къде има безопасно място?

Мансин помисли малко, после каза:

— Онзи приятел на Сингър, горският пазач Йелоуклауд, може и да знае. Къде е разпечатката с номера му?

— Айрънбеър я прибра — съобщи Елизабет.

— Няма я на стола му. Нито пък на масата.

— Да не би да мислиш...?

— *Айрънбеър, почакай!* — мислено излъчи Елизабет. — *Готови сме да помогнем! Върни се!*

Ала нямаше отговор.

Запътиха се към стълбите.

Никъде в сградата не успяха да намерят Айрънбеър и се досетиха, че е отпътувал с една от транспортните кабинички на долния етаж. От „Информация“ научиха номера на Йелоуклауд, но в дома му никой не отговаряше. Чак след половин час, докато се хранеха, някой забеляза, че от стаята на охраната липсва скорострелен автомат.

КАМЕННИ НАДПИСИ

КОЙТО КРАДЕ ГЛАСОВЕТЕ НА ВСИЧКИ ЖИВИ СЪЩЕСТВА

Нищо не било в състояние да се движи след извършената от Койота кражба на звуците по света. Не и преди да го убедят да вдъхне живот на Слънцето и на Земята, като нададе силен крясък и върне шума на земята.

НАЙЕНЕЗГАНИ ПРОДЪЛЖАВА ПО ПЛАНА СИ ЗА ПОДОБРЯВАНЕ НА ПЪТНОТО СТРОИТЕЛСТВО

В Тзе'а хайлдехе', където къс скала, донесен от подземния свят, имал навика да се разделя и да оформя две канари, които се затваряли при всяко преминаване на пътници, Найенезгани вече решил проблема чрез хитроумно използване на парче от рог на лос.

ПЕЧЕЛИ МЕСТНИЯТ ТИМ ОТ ДВА ЗАЕКА И СЕДЕМ ВЯТЪРА

Кецалкоатъл, пристигнал тази сутрин в Тула, бил чут да отбелязва: „всеки човек си има свой заек.“ Това било възприето като добър знак от местното население, което в отговор поднесло мексикански царевични питки, цветя, тамян, пеперуди и змии.

Търговски пътник, минаващ оттам

КИТ КАРСЪН^[3], ВЪРВИ СИ У ДОМА

УБИХ ТРИ ЕЛЕНА, ДОКАТО ПРЕСИЧАХА ПЪТЯ

ОБЗАЛАГАМ СЕ, ЧЕ СА БИЛИ КУЦИ

ЗА ТАЗИ ЦЕЛ ПЕВЦИТЕ ИЗПОЛЗВАТ ЦВЕТЕН ПЯСЪК

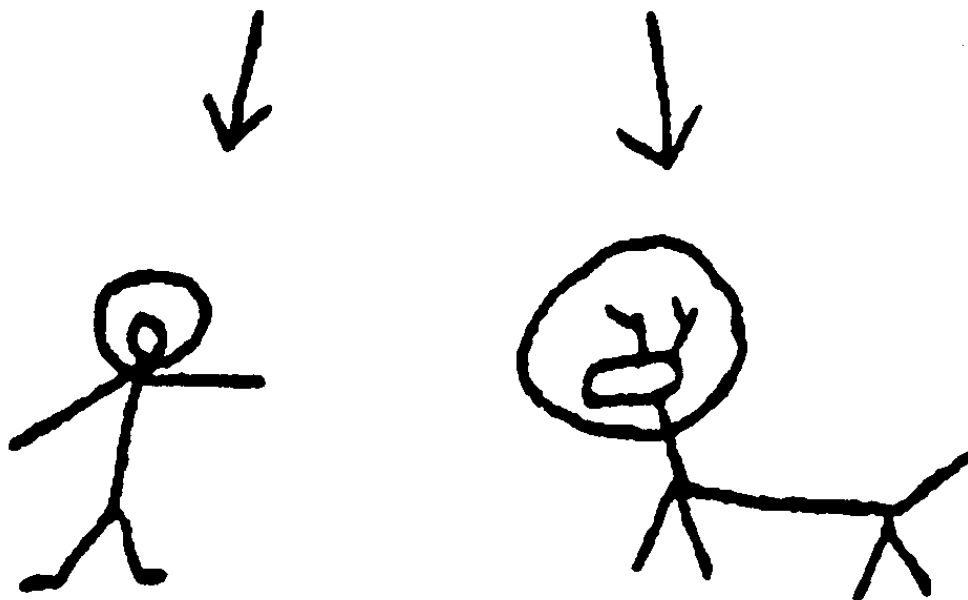
ЧЕТИРИМА АПАЧИ УБИХА НАБЛИЗО ЕДИН НАВАХО

ЕТО КОЛКО МНОГО ХОРА СА НУЖНИ ЗА ТАКАВА РАБОТА

ЖЕНАТА ПАЯК ДЕМОНСТРИРА НОВО ИЗКУСТВО

„Смятам да го нарека текстил“ — каза тя в отговор

ЕДИН ДЕН ФОН ДЕНИКЕН ЩЕ КАЖЕ, ЧЕ ТОВА Е АСТРОНАВТ

ФОРТ СЪМНЪР ПОГЛЪЩА ПОТОЦИ ОТ ХОРА

ИЗМЕНЯЩАТА СЕ ЖЕНА Е ОЗАДАЧЕНА ОТ ПОВЕДЕНИЕТО НА СИНОВЕТЕ СИ

„Предполагам, че са наследили това от баща си“ — била чута да казва, когато ѝ съобщили за последното

БИЛИ БЛАКХОРС СИНГЪР И НЕГОВОТО ЧИНДИ МИНАХА ПО ТОЗИ ПЪТ

СИНГЪР — ЧИНДИ 0:0 СЛЕД ПЪРВОТО ПОЛУВРЕМЕ

ЧЕРНИЯ БОГ НАБЛЮДАВА

Когато Айрънбеър се озова с транспортната кабина в дома на Йелоуклауд, първото нещо, което привлече и прикова вниманието му, беше пушката в ръцете на другия, насочена към гърдите му от горе-долу два метра.

— Хвърли оръжието, което носиш — нареди Йелоуклауд.

— Готово. Недей да нервничиш. — Айрънбеър пусна автомата на земята.

— Защо си насочил това чудо срещу мен?

— Индианец ли си?

— Да.

— Ха'ат'иш биниинаа йиния?

Айрънбеър поклати глава.

— Не разбирам.

— Не си навахо.

— Никога не съм казвал такова нещо. Всъщност съм сиукс. Но и сиукски не зная. Освен може би няколко думи.

— Ще ти го повторя на английски: защо си дошъл тук?

— Казах ти по телефона. Трябва да намеря Сингър или съществото, което го преследва.

„Мисля си, че може би ти си онзи, който го преследва. По тия краища лесно се крият трупове — особено по това време на годината.“

Айрънбеър почувства как по челото му избива пот, когато прочете мислите на другия.

— Чакай малко — каза той. — Искам да му помогна. Само че историята е дълга, а аз не зная с колко време разполагаме.

Йелоуклауд посочи едно кресло с дулото на пушката си.

— Сядай. Но първо навий килима и го отмести. Мразя да ми цапат нещо, изработено на Двата сиви хълма.

Докато Айрънбеър покорно изпълняваше заповедта, беше насочил всичките си усилия да проучи мозъка на домакина, да проникне отвъд потока на съзнанието. Когато откри онова, което му трябваше, не знаеше дали езикът му няма да се заплете, докато произнася сричките, но все пак опита.

— Какво каза? — попита Йелоуклауд, а цевта на пушката му леко се залюля.

Айрънбеър повтори тайното име на Йелоуклауд.

— Откъде го знаеш? — попита другият.

— Прочетох го в ума ти. Аз съм паранормален. Това е първата причина, поради която ме въвлякоха в тази история.

— Да не си лечител?

— Предполагам, че навремето щях да бъда точно такъв.

Така или иначе събраха група от такива като мен и започнахме да следим съществото, което преследва Сингър. Сега останалите искат да се откажат, но не и аз. Ето защо се нуждая от помощта ти.

Дъждът не спираше. Когато телефонът иззвъня, Йелоуклауд го изключи. След това си приготвиха кафе.

* * *

Сега тичаше, устремен сякаш към недрата на земята. Все по-тъмно и по-тъмно. Скоро ще трябва да забави крачка. Светът наоколо бе изчезнал почти напълно, останали бяха само звуците — на вятъра, на водата, на тупащите му като барабан стъпала. Сега бавно. Точно така. Моментът настъпи.

Напред. Имаше нещо сред онези няколко дървета. Не се движеше. Светлина.

Напредваше предпазливо.

Оказа се, че е... Не, грешеше. Невъзможно беше. И все пак тя беше там. Транспортна кабина. Беше сигурен, че правилникът не позволява да се монтират транспортни кабинни в каньона.

Приближи се още повече. Несъмнено приличаше на транспортна кабина — там, сред дърветата. Пристъпи и погледна вътре.

Все пак беше странна. Нямаше процеп за карта. Не беше предвидена възможност за набиране на координати. Влезе и я разгледа по-внимателно. Имаше само едно-единствено странно копче на червени и бели петънца. Без да се замисля, протегна показалец и го натисна.

Наметало от дъги се завъртя пред очите му и изчезна. Огледа се. Нищо не се бе променило. Не се беше пренесъл никъде. И все пак...

Бледа светлина заливаше каньона сега, сякаш отгоре светеше пълна луна. Само че луна нямаше.

Отново погледна към кабината и за първи път забеляза табелката отстрани. На нея пишеше „СВЯТ НА ДУХОВЕТЕ“. Сви рамене и се отдалечи. Не личеше да се е променило друго освен светлината.

След около два-сет крачки се извърна и погледна назад. Кабината беше изчезнала. Зад него се извисяваше горичката, лишена от всякакво неестествено присъствие. Вдясно водата блестеше, течението я къдреше на малки вълнички. Падащият върху нея дъжд сякаш се спускаше със забавено движение и приличаше повече на плътна мъгла, отколкото на порой. А следващата проблеснала светкавица изглеждаше като стилизирана фигура, гравирана върху небесната твърд.

Сега пред него ясно се очертаваше пътеката, която трябваше да следва. Стъпи върху нея и докато крачеше, вятърът на пресекулки пееше напътствена песен.

Движеше се бързо и приближаваше завой на каньона. После тръгна по-бавно, тъй като склонът стана по-стръмен и тесен. При една извивка на пътя се спусна към широка козирка, след това отново забърза по своята пътека.

Когато сви зад завоя, забеляза отпред и вдясно от себе си очертанията на човешка фигура, застанала на отсрещния бряг на потока, съвсем в края на издигната ивица земя, която продължаваше под водата. Беше мъж, изглеждаше някак познат и обгърнат от светлина, в която Били забеляза нещо смуцаващо.

Приближи се по-бавно, защото мъжът се взираше право в него. За момент не беше сигурен как да се обърне към него, понеже не успяваше да си спомни обстоятелствата, при които се бяха запознали, а и срещата му се струваше странна. После паметта му внезапно се пробуди, но мъжът вече го бе поздравил.

Той спря и отвърна на поздрава.

— Далеч си от дома си — каза сетне, — от мястото, където те срещнах едва завчера — да пасеш овце в планините.

— Вярно е — отвърна мъжът, — защото същата вечер умрях.

Студени тръпки полазиха по гърба на Били.

— Нищо не съм ти сторил — изрече той. — Защо се връщаш да ме тревожиш?

— Не съм се върнал, за да те тревожа. Всъщност изобщо не съм се връщал. Ти сам намери пътя насам. Това променя нещата. Аз няма да ти навредя.

— Не разбирам.

— Казах ти да следваш криволичеща пътека — каза старият певец — и виждам, че си го направил. Много криволичещ е бил пътят ти. Това е добре.

— Не съвсем — отвърна му Били. — Моето *чинди* продължава да ме следва по петите.

— Твоето *чинди* свърна надясно вместо наляво — тръгна по лъжливата следа в Каньона на черната скала. За известно време си в безопасност.

— Това все пак е нещо — каза Били. — Може би ще успея да го постигна отново.

— Може би. Но какво точно правиш?

— Следвам диря.

— И тя те доведе до тук. Мислиш ли, че се срещнахме случайно?

— Досещам се, че не. Ти знаеш ли защо се срещнахме?

— Зная само, че бих искал да те науча на една стара песен, даваща сила.

— Чудесно. Ще приема всякаква помощ, която мога да получа. — Били хвърли поглед назад към пътя. — Макар да се надявам все пак, че тя не е

прекалено дълга.

— Не е — отговори старият певец. — Сега слушай внимателно, защото мога да ти я изпея само три пъти. След четвъртото изпяване започва да действа.

— Разбирам.

— Много добре. Ето я и песента...

Старецът започна да пее песен за викане на Икне'ецо, която Били чу, разбра и научи до третото изпяване. След като певецът свърши, той му благодари, а после попита:

— Кога трябва да използвам тази песен?

— Ще разбереш — отвърна старецът. — Следвай своя криволичещ път.

Били се сбогува с него и продължи по северния склон. Помисли дали да не погледне назад, но този път се въздържа. Вървеше през искрящия каньон, образи от други светове и преживявания в различни градове изплуваха и се сливаха с картините наоколо, докато на това място сякаш целият му живот започна да се разтапя и да се смесва в едно цяло. Но и всички натрупани чувства също се завъртяха в обща вихрушка и емоционален бял шум обгради Били.

Мина покрай множество изправени камъни, всеки от които като че ли имаше собствено лице с отворена уста, пееща песните на вятъра. Всички бяха неподвижни, но от далечния край на групата нещо се отдели, излезе от тълпата и се приближи.

Беше мъж, много познат мъж, който с усмивка се облегна на последния вятърен певец. Беше облечен по последна мода, имаше стилно подстригана коса и ръце с добре поддържан маникюр.

— Здравей, Били. — Каза го на английски. Гласът беше неговият.

Тогава осъзна, че това е самият той — такъв, какъвто щеше да стане, ако не се бе върнал на това място.

— Прав си. Аз съм твоята сянка — каза другият. — Аз съм онази твоя част, която ти реши да пренебрегнеш, да отхвърлиш, когато избра да се върнеш към индианското наметало, защото се страхуваше да бъдеш мен.

— Щеше ли да ми харесва, ако бях теб?

Мъжът сви рамене.

— Така мисля. Време и случайност — това е всичко. С Дора в крайна сметка щяхте да се преместите в някой голям град, след като за собствено удовлетворение ти докажеше колко свободен си станал. Пое риска на случайността и се провали. Ако беше успял, щеше да тръгнеш в моята посока. Време и случайност. Разстояние от двайсет сантиметра. Животът се определя от подобни неща.

— Значи според теб излиза, че дори да бях доказал колко съм освободен, пак нямаше да съм истински свободен?

— Какво означава да си свободен? — Около главата на другия заигра слаба зелена светлинка. — Предполагам, да пребродиш всички верни пътеки. А ти сам се ограничи. Аз съм път, важен път, по който ти не тръгна. Можех да бъда част от тебе, спасителна част, но ти ме отблъсна, защото се гордееше, че винаги си прав.

Усмихна се отново и Били забеляза, че зъбите му са станали животински.

— Познах те — каза тогава Били. — Ти си моето чинди, моето истинско чинди, нали така?

— Дори да съм — отвърна другият — и ти да ме смяташ за зло, правиш го по съвсем погрешни причини. Аз съм твоята отхвърлена същност. Нито по-добра, нито по-лоша, просто неосъществена. Ти ме призова много отдавна, като избяга от част от себе си. Не можеш да унищожиш нищото.

— Хайде да видим. — И Били вдигна лазерната пушка със скосената цев и натисна спусъка.

Припламналата светлина премина през двойника му без никакво видимо въздействие.

— Не е този начинът да се справиш с мен — отбеляза другият.

— Тогава върви по дяволите! Защо изобщо трябва да се справям с тебе?

— Защото мога да те унищожа.

— Тогава какво чакаш?

— Все още не съм достатъчно силен. Така че продължавай да бягаш, продължавай да затъваш в първичното — колкото по-назад се връщаш, толкова повече ще нараства силата ми. После, когато се срещнем отново... — Другият изведнъж се отпусна на ръце и крака и заприлича на Котката. Единственото му око блестеше. — Независимо от името ми винаги ще бъда твой противник.

Били извади тейзъра и стреля. Устройството потъна в тялото на другия и той отново се превърна в неговия двойник, изправи се и се нахвърли върху него. Метателното устройство и кабелът паднаха на земята и автоматично се пренавиха.

Били замахна с левия си юмрук и като че ли докосна нещо. Двойникът му се строполи. Били се обърна и се затича.

— Точно така, бягай. Дай ми сила! — извика съществото подире му.

Когато се обърна, Били забеляза само слабо зеленикаво сияние близо до мястото, където се намираха вятърните певци. Продължи да се движи все така бързо, докато на следващия завой бледата светлина не изчезна. Гласовете на вятърните певци заглъхнаха. Той пак забави крачка.

Каньонът отново стана по-просторен, потокът се разстилаше по-широк, лееше се по-бавно. На Били му се струваше, че вижда във водите лица — човешки и животински.

От известно време насам усещаше, че го наблюдават внимателно. Това чувство се засилваше и той обхождаше с поглед околността, за да открие

източника сред мимолетно мяркащите се фигури в сянката и във водата.

— *Котко?*

Никакъв отговор, което можеше да означава всичко. Но липсваше и излъчване на тревожни предчувствия. Освен ако не се губеха сред кипежа от емоции.

— *Котко? Ако това си ти, да се бием открито. Когато поискаш. Аз съм готов, където и да се намираш.*

Мина покрай остра издатина в стената на каньона и разбра, че онова, което долавя, не е присъствието на Котката. Сега вече съзираше странното нещо, което го гледаше, и видът му напълно съответстваше на предизвиканите чувства.

Приличаше на гигантски тотемен стълб. Неговото племе никога не бе издигало тотемни стълбове. Това беше обичайно за народите от северозапада. И все пак този стълб по някакъв странен начин се вписваше в общата картина, макар да не подходеше на мястото. Извисяваше се внушително, по него бяха издълбани четири лица, а на самия връх имаше като че ли и пето, но неясно. Бяха образите на две жени, едната с груби черти, другата — с фини, и на двама мъже, чернокож и бял. Като изваяно от дим над тях беше надвиснало усмихнато мъжествено лице. Очите на всички бяха вперени в Били и той съзнаваше, че вижда не покрит с резби стълб, а живо същество.

— Били Блэкхорс Сингър — обърна се към него глас, който не беше нито мъжки, нито женски.

— Чувам те — отвърна той.

— Трябва да спреш пътуването си тук — рече то.

— Защо? — запита Били.

— Ти изпълни своята мисия. Няма да постигнеш нищо повече, ако продължаваш да бягаш.

— Кои сте вие?

— Ние сме твоите духове пазители. Искаме да те спасим от преследвача ти. Изкатери стената оттук. Чакай на върха. Там след време ще дойдат да те вземат и да те отнесат на безопасно място.

Били отмести поглед от кулата на духовете и се вторачи в земята под краката си и в пътя пред себе си.

— Но аз продължавам да виждам как следата ме води по-нататък в този каньон — изрече накрая той. — Не бива да я изоставям тук.

— Това е лъжлива следа.

— Не е — каза той. — В едно съм сигурен: трябва да вървя по нея докрай.

— В тази посока се намира смъртта.

Той отново помълча известно време. После каза:

— И все пак трябва да вървя натам. Някои неща са по-важни от останалите. Дори от смъртта.

— Кой са тези неща? Защо трябва да вървиш по тази диря?

Той си пое дълбоко въздух — и пак, и пак — и продължи да се взира в земята, сякаш за първи път се замисляше над това.

— Очаквам себе си в края й — най-сетне отговори той, — както е редно. Ако не вървя по тази следа, ще ме застигне друг вид смърт. — И добави: — Според мен по-лош.

— Ако продължиш, вероятно няма да сме в състояние да ти помогнем.

— В такъв случай така е било отредено — каза Били. — Благодаря ви, че направихте опит.

— Чуваме те — произнесе тотемът, докато потъваше в земята и лицата едно след друго се плъзгаха под камъка и се губеха от поглед, докато остана само последното, замъгленото, което се задържа за миг и сякаш му се усмихваше.

— Рискувай тогава — като че ли прошепна то и после също изчезна.

Били потърка очи, но нищо не се промени. И продължи нататък.

*... Вървя по невидима дъга,
краката са готови да ме отнесат навсякъде.*

* * *

отпътуваме фра тплаца км водите нсеци се нататъ дървот с глава отгоре ипристигаме сега до всеки където петима вече четирима отделноотделно кон върху планина призрчни успяхме да се прнесем към телесенстълб като дълготеча вода да посетим няколко залива и места в нашитесобствени глави където да разберем сестри на небето стари мъже под земята докато напред следите на който отгоре сянка на черна птица и първият брат в потира на мозъците част от отделноотделнокапкакапан

— Господи! — въздъхна Елизабет, докато отново се отпускате в креслото.

Алекс Мансин наля чаша вода и я пресуши на един дъх.

— Да-а-а. — Фишър масажираше слепоочията си.

Мърси Спендър се закашля така, че успя да спре едва след близо половин минута.

— Сега какво? — меко попита Фишър.

Мансин поклати глава.

— Не зная.

— Айрънбеър се оказа прав. Той смята, че се намира в друг свят — каза Елизабет. — Не сме в състояние да го стреснем.

— Плюя на това — отвърна Фишър. — Опитяхме и успяхме да го достигнем, макар той да ни възприе като тотем. Друго ме тормози и вие го знаете.

— Той беше там — каза Мърси — духом.

— Хайде някой да се обади в болницата и да провери дали Сандс действително е мъртъв — предложи Фишър.

— Според мен просто е невъзможно да са сгресли, Чарлс — отговори Елизабет. — Но Мърси е права. По някакъв начин той беше с нас и ми се струва, че сякаш все още е някъде наблизо.

— Точно така — потвърди Мърси. — Той е тук.

— Не е необходима хипотезата за духовете, за да си обясним онова, което според мен се случи — заяви накрая Мансин.

— Какво искаш да кажеш? — попита Елизабет.

— Всичко опира до спомена за това, как умря той. Ние всички бяхме заедно и действахме като единната общност, която твърде малко разбираме. Мисля, че травмата, причинена от смъртта му, е послужила за създаване на нещо като холозапис на мозъка му в нашето по-широко съзнание. Ако сме отделени един от друг както сега, тя отслабва, но всеки от нас носи някакъв неин по-блед вариант и може би поради тази причина сега изпитваме това усещане за неговото присъствие. Когато преди малко възстановихме общността, повторното комбиниране на запечатаните в паметта ни следи се оказа достатъчно, за да се изгради завършено функциониращо копие на мозъка му такъв, какъвто беше.

— Смяташ, че Сандс е особен вид спомен, който се появява, когато сме в онова състояние? — поиска да уточни Елизабет. — Как мислиш, ще избледнее ли с времето?

— Кой би могъл да каже?

— И какво ще правим сега? — запита Фишър.

— Постоянно ще проверяваме къде е Сингър, предполагам — отговори Мансин, — и ще го приканим отново да се изкатери на някое удобно място, откъдето да го приберат.

— Той просто ще продължи да отказва. Видяхте колко непоклатима е тази негова умствена настройка.

— Вероятно. Освен ако не се случи нещо, което да я промени. Но аз си мисля за някои от нещата, които Айрънбеър каза. Сингър трябва да има шанс и май ние сме единствените, които можем да му го предоставим.

— Съгласен съм. Струва ми се достатъчно безопасно. Само не искайте от мене отново да се впусна след онзи извънземен звяр. Веднъж ми стига.

— Аз самият не изгарям от желание да се докосна втори път до него.

— Ами Айрънбеър?

— Какво Айрънбеър?

— Не е ли редно да опитаме да установим връзка с него и да го известим какво правим?

— Каква полза? Той е луд. Просто ще прекъсне контакта. Да ни се обади, когато е готов.

— Никак не ми се иска да извърши някоя глупост.

— Като например?

— Например да тръгне да преследва онова чудовище и да го открие.

Мансин кимна.

— Може би си прав. Продължавам да мисля, че няма да ни послуша, но...

— Възможно е да послуша мен — каза Фишър, — ала не съм сигурен, че ще успея да се свържа с него от такова разстояние.

— Защо не проверим къде е най-близката до онзи каньон транспортна кабина и не отидем там? — обади се Елизабет.

— Навярно това ще улесни нещата.

— В индианските резервати не избягваха ли алкохола? — попита Мърси.

— Да се обадим на Тедърс и да си събираме багажа. Ще се срещнем тук след петнайсет минути — предложи Фишър. — Уолтър също смята, че идеята е добра — каза Мърси.

* * *

*Опасност дебне там, където аз вървя
с мокасини, гамаши и риза
от черен обсидиан.
Коланът ми е черна тънка змия,
черни змии се вият и се издигат около главата ми.
Зигзаговидна мълния проблясва от краката ми,
от коленете ми, от говорещия ми език.
На главата си нося цвят, пълен с пращец.
Змиите се хранят с него.
Опасност дебне там, където аз вървя.
Ужасно е това, в което се превърнах.
Вихрушка съм и сива мечка.*

*Мълнията танцува наоколо ми.
Опасност дебне там, където аз вървя.*

* * *

— Оставих го тук, долу. — Йелоуклауд сочеше с пръст по картата и Айрънбеър кимна, взрян в очертанията на дългите, разпрострени в различни посоки каньони.

Поройният дъжд премина в суграшица и барабанеше по спрялата близо до ръба на каньона кола на въздушна възглавница, в която седяха. Айрънбеър инстинктивно вдигна яката на взетото на заем яке. Съвсем по мярка му беше. „Имам късмет, че носим еднакъв размер“ — помисли си той.

— Наблюдавах го известно време — продължи Йелоуклауд, — за да се уверя, че ще стигне долу без проблеми. Успя и видях как се отправи на изток. — Пръстът му се плъзна по картата и спря. — Тук, на това място — добави той, — би могъл да свие надясно в Каньона на черната скала или да продължи в самия Каньон дел муерто. Ти как мислиш?

— Аз ли? Откъде да знам?

— Ти си магьосник. Не можеш ли да подържиш една пръчка над картата или нещо подобно и така да разбереш?

Айрънбеър проучи картата по-внимателно.

— Не съвсем — отвърна той. — Чувствам, че е някъде там, долу. Но за мен скалната стена си е само скална стена, независимо дали я виждам с неговите или със собствените си очи. Все пак... — той прокара показалеца си по картата — смятам, че е продължил по Дел муерто. Нужно му е било огромно пространство, а ми се струва, че от Черната скала няма изход.

— Добре, добре. И аз мисля, че е тръгнал по този път. Бих казал, че нарочно реши да слезе на това място. Обзалагам се, че останените на разклонението следи подвеждат. — Йелоуклауд сгъна картата, изключи светлината в купето и запали двигателя. — След като и двамата сме на едно мнение — завъртя волана той, — на бас, че ще успее да спестя малко време. На бас, че ако се отправим право нагоре по ръба, покрай онова разклонение и се спуснем в Дел муерто, ще открием следите му покрай една от стените.

— Май ще стане тъмничко.

— Имам очила за нощно виждане и мощен прожектор. И двете покриват целия спектър.

— Можеш ли да определиш на какво разстояние евентуално се намира от мястото, където си го оставил, и с каква скорост се движи?

— Обзалагам се, че преценката ми ще е доста точна. Само че сега не искам да налетим точно на него.

— Защо?

— Ако нещо го преследва, той ще е склонен да стреля по всичко, което забележи да се приближава.

— Тук си прав.

— Така че ще заобиколим надолу покрай Пещерата на многото пуйки и Пещерата на синия бик — точно преди каньонът да се разшири. По-лесно ще открием следата в по-тясно пространство. После няма да обръщаме внимание на всякаквите там лъжливи дири, които водят към Каньона на двойната пътека, и ще тръгнем след Били.

Ветровете брулеха малката кола, която с мъка се движеше почти без път през обширната открита местност, като непрекъснато правеше завои, за да избягва големите камъни и прекалено стръмните падинки.

— ... и тогава смятам просто да му осигурим допълнителна огнева мощ.

— Бих искал да се опитам да го убедя да се откаже от това начинание.

Йелоуклауд се изсмя.

— Как ли пък не. Да те видя как ще го направиш.

Айрънбеър проучи мислите му и разбра какво е мнението му за Сингър.

— Е, добре тогава — предаде се той. — В Периферния патрул поне се научих да стрелям.

— Ти си служил в п-п-патрула? За малко и аз да постъпя там.

— И защо не го направи?

— Боях се, че на небето ще ме хване клаустрофобия в тия бирени кутии. Обичам да гледам широки пространства.

Докато пътуваха в мрака, известно време мълчаха, а наоколо им се мяркаха смътни очертания, в светлините на предните фарове се въртяха снежинки, превръщаха се в дъждовни капки, после — отново в снежинки.

След известно време Йелоуклауд заговори:

— Та ти казваш, че онова нещо, което го преследва, е умно като човек, а?

— В известен смисъл да. Може би по-умно.

— Но въпреки това предимството пак може да е на страната на Били. Навярно ще побеснее, като ни види.

— Този звяр го е преследвал по целия свят. Той е създаден да убива и мрази Сингър.

— Дори Кит Карсън се е страхувал да ходи в тези каньони, за да преследва навахите. Трябвало е да чака до средата на зимата, за да ни изтощи от глад и да ни принуди да излезем.

— Защо се е страхувал?

— Това място е идеално за устройване на засади. Всеки, който познава пътищата долу, би могъл да спре превъзхождащи го войски, дори да ги

унищожи.

— Звярът умее да чете мисли.

— Значи е разбрал, че някъде пред него има човек, който чака да го убие. Не е необходимо да притежаваш способност да четеш мисли, за да ти е ясно това. И ако продължи преследването, точно така ще стане.

— Той може да променя формата си.

— Въпреки това трябва да се движи, за да върви напред. И по този начин се превръща в мишена. Сега Били е въоръжен. На звяра няма да му е толкова лесно, колкото май си мислиш.

— В такъв случай защо реши да дойдеш?

— Не обичам чужди твари да преследват навахо в собствените ни земи. Освен това не можех да позволя на сиукс да изпрати първия изстрел срещу онова нещо.

„Без Йелоуклауд тук от мен нямаше да има голяма полза — каза си Айрънбеър. — Дори местните дечица навярно знаят по-добре как да се оправят из тази местност, да проследяват дири, да ловуват, да оцеляват. Аз съм пълен глупак, след като физически се забърках в цялата тая история. Единствените ми познания за живота на индианците идват от Аляска, пък се и отнасят за време отпреди много години. Какво тогава правя тук? Непрекъснато си повтарям, че Сингър ми харесва, но защо? Защото е бил един вид герой? Не мисля, че това е истинската причина. Според мен ми допада, защото е старомоден индианец и защото баща ми може би е бил като него. Поне аз си го представям така. Дали тук не се опитвам да изкупя вината си? Може и да е така. А и в цялата ми музика звучат индиански ритми...“

Колата забави ход, провря се под една надвиснала скала и спря. Снегът отново се бе превърнал в дъжд, който тук само ръмеше — бавно падащи студени капки.

— Стигнахме ли? — попита Айрънбеър.

— Почти — отвърна Йелоуклауд. — Оттук надолу е лесно. Е, сравнително лесно. Чакай да взема очилата и прожектора и ще те вода.

Слязоха от колата, взеха малки раници и праметнаха през рамо оръжието си. Йелоуклауд насочи светлината на прожектора си към каньона.

— Следвай ме — обърна се той към Айрънбеър. — Преди няколко години тук скалите се свлякоха. Получи се нещо като пътека. Щом стигнем на дъното, ще се окажем по на завет.

Айрънбеър закрачи след него и двамата се приближиха до ръба на каньона. Долната му част не се виждаше, а скалите отпред изглеждаха назъбени и хлъзгави. Магът не каза нищо и скоро започнаха спускането. Йелоуклауд местеше прожектора си, за да осветява пътя пред тях.

Докато се спускаха, дъждът намаля, а приблизително на половината разстояние се озоваха изцяло под укритието на стената и той вече не стигаше

до тях. Скалите станаха по-сухи и те ускори темпото. Айрънбеър се вслушваше във воя на вятъра и в шума на дъжда.

Придвижваше се от скала на скала и след известно време започна да се пита дали наистина има дъно. Взе да му се струва, че вървят надолу цяла вечности че цялото останало време ще бъде запълнено единствено с безкрайно повтарящи се движения на вкопчване в канарите и навеждане. Тогава чу Йелоуклауд да се провиква:

— Ето че стигнахме!

Скоро след това установи, че се намира на дъното на каньона сред изкривени и плуващи под светлината на прожектора скални форми.

— Не мърдай за минутка — нареди Йелоуклауд. — Не искам да объркаме следите. — После попита: — Можеш ли да използваш онзи свой номер и да разбереш дали наблизо има някой?

— Като че ли няма — отвърна след няколко секунди Айрънбеър.

— Чудесно. Смятам тук за известно време да си служа с нормална светлина. Ти се настани удобно, докато видя какво мога да открия.

През следващите минути Айрънбеър наблюдаваше как Йелоуклауд мести бавно прожектора, изследва земята, като се отдалечава все повече, движи се отляво надясно и обратно. Най-сетне спря. Изправи се. Махна на Айрънбеър да се приближи и индианецът закричи напред.

— Откри ли нещо? — попита той, когато стигна до Йелоуклауд.

— Минал е оттук — отвърна Йелоуклауд. — Виждаш ли?

Айрънбеър разгледа земята и кимна. Не забеляза нищо, но прочете в мозъка на другия, че той е разпознал следите.

— Преди колко време е бил тук?

— Не мога да кажа със сигурност. Всъщност няма голямо значение. Да тръгваме.

Вървяха почти четвърт час в мълчание, преди Айрънбеър да реши да попита:

— Забеляза ли някакви следи от преследвача му?

— Никакви. Тук-там се виждат само няколко кучешки дири. От разказа ти за звяра излиза, че не би могъл да има подобни размери.

— Не. Много по-едър е.

Йелоуклауд не се подведе по лъжливите следи в Каньона на двойната пътека и продължи на североизток към основния пролом.

Имаше нещо хипнотизиращо в равномерния вървеж, в изникващата от мрака пътека сред скали, локви, кал и храсти. Студът не беше толкова режещ, колкото можеше да се очаква, тъй като вятърът бе отслабнал, но Айрънбеър започна да усеща как се вкочавява — по-скоро по психологически причини. Водите покрай тях се плискаха и бълбукаха. Ръцете му се движеха, а краката пристъпваха почти автоматично.

— ... Да, да, да, да, да, да, да...

Вятърът сякаш му говореше, сякаш от дълго време го унасяше с думи, изпълнени с покой сред монотонните движения.

— ... Унеси се, унеси се, унеси се, унеси се. Да, почини, да, почини, нинини, нинини, нинини...

Изведнъж осъзна, че това не е само от вятъра и от ритъма на движението. Имаше някой...

— Да. Да.

Сила. Мрак. Смърт. Беше зад гърба му. Нещото. Звярът. Приближаваше.

— Да. Да.

И вече не можеше да направи нищо. Дори не можеше да забави крачка, камо ли да се отклони от пътя. Съществото го беше завладяло изцяло и така умело го контролираше, че той не бе почувствал дори намек за присъствието му. Чак досега, когато беше вече твърде късно.

— Да. Да, сине на градовете. Изглеждаш различен от другия, но и двамата препречвате пътя ми. Продължавайте да вървите. Скоро ще ви хвана. И тогава няма да има значение.

Айрънбеър отново се опита да свърне встрани, но мускулите отказваха да му се подчиняват. Готвеше се да проникне в мозъка на Йелоуклауд, за да разбере дали той вече е разбрал състоянието му. Някъде отзад създанието осъществяваше някакъв телепатичен контрол над нервната му система. Не можеше да каже дали чете и мислите му. Може би. А може би не. Айрънбеър искаше да запази в тайна от тази твар собствените си телепатични способности, ако изобщо бе възможно. Не, не знаеше със сигурност. Ала чувстваше...

Зад гърба си чу шум. Приличаше на грохота на отронен търкалящ се камък. Айрънбеър беше наясно, че ако в следващите няколко минути не се освободи, нищо от онова, което чувства, вече нямаше да има значение. За него всичко щеше да свърши. Без остатък. Звярът, който Сингър наричаше Котка, почти го застигаше...

Краката му продължиха да извършват забавени, равномерни движения. Опита да си представи Котката, но не успя. Злобна сянка с гъвкави движения... огромно око, което се носи плавно като луна... Образите се появяваха и изчезваха. Нито един като че ли не съответстваше напълно на приближаващия звяр — могъщ, безстрашен...

Безстрашен?

Един образ изскочи в съзнанието му, съпроводен с въпрос: колко силно е впечатлението, което той може да проектира в мозъка? Фишър с лекота беше в състояние да създава илюзии, които трудно се различаваха от действителността. Би ли могъл той, Айрънбеър, да успее да се спаси с част от

тази правдоподобност, ако я подкрепи с всичко, което притежава? Вероятно само колкото да обърка звяра, не повече.

Всъщност възникването на идеята и усилието за приложението ѝ се извършиха едновременно. Размишлението протече заедно с действието — рефлекторен навик на част от същността му.

Пясъчната ивица, през която току-що бе минал... Проектира нейното изригване и блестящата триъгълна фигура, която внезапно се извиси и се хвърли напред в стремежа си да обгърне своя преследвач...

— *Крел! Крел!* — изпрати той мисълта, съсредоточен върху постигането на съвършено изображение.

Остана на място, почувствал вълните на паника откъм гърба си, осъзнал, че пак контролира собствените си движения; осъзна и че Йелоуклауд е спрял.

— *Крел!* — Но дори когато укрепваше образа с всички чувства на заплахата и ужас, с които току-що се бе запознал, дори когато сваляше скорострелния автомат от рамото си и го хващаше здраво в ръце, беше наясно, че макар вече напълно да владее движенията си, изпитва страх да се обърне и да се изправи лице в лице със съществото, което стоеше зад него.

Гърмежът от оръжието на Йелоуклауд разсея обхваналата го парализа. Той се извъртя стремително с готов за стрелба автомат.

В светлината на прожектора на Йелоуклауд Котката вече не беше изправена, отпускате се на земята, а онова ужасно око сякаш го фиксираше, гореше, пронизваше.

Натисна спусъка, започна да движи оръжието и от очертаната линия на земята пред звяра излетяха кал и чакъл.

Йелоуклауд стреля отново, Котката подскочи и се хвърли напред. Айрънбейър вдигна дулото на своето оръжие и даде нова серия изстрели. Тя нашари с разкривена ивица шията и плешката на Котката.

И после настъпи пълна тишина и мрак, сред които почувства как тялото на Котката се удря в неговото.

* * *

Седяха или лежаха в хотел „Гръмотевична птица“ недалеч от устията на каньоните. Но все едно всички бяха в една стая, тъй като стените не пречеха на разговора им.

— *Е?* — попита Елизабет. — *Какво научи?*

— *Смятам да опитам отново* — отвърна Фишър. — *Почакай няколко минути.*

— *Доста време ти отне* — обади се Мансин.

— Нали знаеш, че понякога стават засечки — мозъкът е в необичайно състояние и в него се прониква трудно.

— Нещо не е наред — отсъди Мансин. — И аз се опитвам от известно време.

— Може би сме твърде закъснели — намеси се Мърси.

— Не ставай смешна!

— Просто се опитвам да бъда реалистка.

— Свързах се с дома на Йелоуклауд, докато се мъчехте да установите контакт — обади се Елизабет. — Жена му ми съобщи, че преди известно време той и Айрънбеър са тръгнали заедно. Отишли са към каньоните, каза тя.

— По следите на Сингър ли? — попита Мансин.

— Не пожела да каже нищо повече. Но каква друга причина би могло да има?

— Наистина.

— Ще опитам отново — каза Фишър.

— Почакай — спря го Елизабет.

— Защо?

— Сам не успяваш да постигнеш нищо.

— Искаш да кажеш, че трябва отново да се обединим и тогава да опитаме, така ли?

— Защо не? Нали затова сме тук. Да работим заедно.

— Мислиш ли, че Сандс?... — започна Мансин.

— Вероятно — отвърна Елизабет.

— Така е — каза Мърси. — Но той няма да ни навреди.

— Е, права си да изтъкваш защо сме тук — обърна се Мансин към Елизабет.

— А ако не успеем да открием Джими? — попита Фишър. — Какво ще правим тогава?

— Ще опитаме отново със Сингър — отговори Елизабет. — Може би този път ще ни послуша.

* * *

Сега ти крачиш сам по собствената си следа.

В какво си се превърнал, ние не знаем.

Какво е станало с племето ти, ние не знаем.

Сега, отсега, сега ти не принадлежиш на този свят.

Вървиш. Сред сребристочерния пейзаж. Сега забави стъпки. Остави подвеждащи следи. Сякаш очакваш засада иззад тези скали. Заличи дирите от следващите трийсетина метра с клонка от храст. Добре. Продължавай. Пътят е чист. Обсипан е със смътно различни червени и бели петънца. Вървиш. Отражението на небесната мълния се изкривява в огледалото на водите. Отново слабо думкане на барабани. Вятърът непрестанно бучи между скосените стени.

Тук дребните капчици дъжд покриват лицето като със стъклена маска, миглите са призми, които разлагат светлините — те изпълняват геометричните фигури на своя танц в цветовете на спектъра, слети в дъги. Избърши лице. Сенките отскачат назад. Усмивката на Койота чезне зад светлината и мрака. Тук прекоси сред летящите пръски. Следвай краката си, все едно някъде води следата. Заобиколи. Още веднъж. Безмълвни маскирани танцьори сред сенките. Далеч-далеч назад — слаба зелена светлинка. Защо поглеждаш назад? Обръщането обвързва. Сега се изкачи. Спусни се отново. След малко каньонът става по-тесен, после отново се разширява. Многооко създание е седнало на висока скална козирка, но не помръдва. Може би е замръзнало или просто наблюдава. По-високо зазвучават ударите на барабана. Движиш се в ритъм с тях. Огън в издълбан камък. *Йей* от дъжд се вие като мост от висините до долу. Птичи следи зад луноподобна стена. Конска бедрена кост. Празен хоган. Полуизгорял дънер. Докосни слюдата, която блести като цветен прашец. Спомни си песента, която старецът...

— ... *Сингър*.

Слабо, слабо. Вятърът или ехото му. Уморена дума на уморен дъх.

— *Били Блахорс...*

Сега пак от онова скалистото място.

— *Усещам те, следотърсачо — там някъде горе...*

Има нещо. Нещо, което той трябва да помни. Това пътуване. За да върви по своята пътека. Въпреки всичко.

— *Приятелите ти не ме спряха. Аз все пак ще дойда, ловецо.*

Призрачното ехо на вятъра. Думи в главата му. Може би стари приятели. Познати.

— *Защо не ми отговаряш? Думите не издават нищо.*

Котка призрак, подобие на чинди. Тя е. Котката.

— *Тук съм, Котко.*

— *И аз те следвам.*

— *Знам.*

— *Добро място си избрал.*

— То ме избра.

— Няма значение. По-добро е от градовете.

Били спря, за да остави повече следи в калта, да създаде впечатление, че на това място може би е устроена още една засада.

— Идвам. Не можеш да бягаш вечно.

— Само дотам, докъдето трябва. Ти си ранена...

— Да. Но раната не е достатъчно сериозна, за да ме спре. Ще се срещнем.

— Разбира се.

— Усещам, че си станал по-силен отпреди.

— Може би.

— Който и от нас да победи, това е най-добрият изход. И двамата сме последните от своята порода. Какво друго ни остава?

— Не знам.

— Тази страна е особена. Не разбирам всичко, което става в нея.

— Нито пък аз.

— Скоро ще се срещнем, стари противнико. Доволен ли си, че побягна?

Били вложи всички сили в опита си да обмисли този въпрос.

— Да — отговори най-сетне.

Помисли си за песента, но осъзна, че още не е дошло времето да я запее. В каньона изтрещя гръмотевица.

— Променил си се, ловецо, от последния път, когато си говорихме така откровено.

— Сега знам къде отивам, Котко.

— Побързай тогава. Може би съм по-близо, отколкото си мислиш.

— Внимавай със сенките. Може би разстоянието между нас е още по-малко, отколкото си представяш.

Мълчание. Пред него се разкрива голямото разширение и ясна гледка към далечината. Той спря, изведнъж объркан от възможността да вижда на огромно разстояние. Следата му приличаше на панделка, водеше напред и още напред, после завиваше нагоре. Не му беше ясно какъв е смисълът на всичко това, но нямаше значение. Побягна с бързи равномерни крачки. Високо горе в тъмнината се чу крясък на птица.

*После с мен се връща Найенезгани,
размахал тъмен жезъл, за да ме защити.
Светкавици проблясват зад него и пред него.
Към първото стъпало на стълбата,*

към Мястото на изхода,
се връща с мене той;
и дъгата се връща с мен,
и говорещият кетан ме поучава.
Изкачваме дванайсетте стъпала на стълбата.
Малки сини птички пеят над мен,
царевичният бръмбар жужи зад мен,
хашье-алтъе се връща с мен.
Ще изкача Планината на изхода,
Главната планина, Планината на дъжда,
Планината на царицата, Планината
на цветния пращец...
Завръщам се. За да седя върху фигура от цветен пращец.
За да притежавам дом, огън, храна,
място за отдих, стъпала, крака, тяло,
да владее ума и гласа си, способността
да се движа. Речта — тя е благословена.
Връщат се с мен. Събирам тези неща.
Изкачвам се. През мъглите и облаците,
мъховете и тревите,
дърветата и скалите, земята
на четирите цвята. Завръщам се.
„Внуче, ние стоим върху дъгата.“

Тича. Вятърът и шумът на водите сега са част от биенето на барабаните. Пътеката става все по-ясна и по-ясна. Вече е кървавочервена и сякаш посипана с ледени снежинки.

Земята като че ли се разтресе и някакво подобие на кула от дим се извиси пред него встрани от следата. Стълбът промени цветовете си, сгъсти се в плетеница, докато се издигаше, и в него се появиха пет подвижни лица. Той разпозна своите духове пазители.

— Били, дойдохме да те помолим отново — казаха те в един глас. — Опасността нараства. Трябва да изоставиш следата, да напуснеш каньона. Бързо. Трябва да отидеш там, където ще те посрещнат и ще те отведат на безопасно място.

— Не мога да изоставя следата сега — отвърна той. — Прекалено е късно. Моят враг приближава. Пътят пред мен е ясен. Благодаря ви още веднъж. Но вече нямам избор.

— Човек винаги има избор.

— В такъв случай аз съм направил своя.

Димното творение се разнесе, докато той минаваше покрай него.

Сега видя къде, изглежда, свършваше следата и когато осъзна към какво ще го отведе, усети, че го обзема смътен атавистичен страх. Дирята навлизаше в Пещерата на мумиите, древен дом на мъртвите високо горе в стената на каньона.

Докато вървеше напред, руината във високо разположената ниша сякаш растеше пред очите му. За малко повече от миг зелена светлина заигра зад един от прозорците. И после вятърът притихна, за да забушува отново. Това се повтори пак, после пак.

Долиташе шум, сякаш високо в небето плющеше огромно платно. Той не откъсваше очи от мястото, към което бе тръгнал, и все така не се отклоняваше от следата към подножието на стената. А докато тичаше, шумът се усилваше, приближаваше. Накрая като че ли загърмя точно над главата му и той усещаше как всеки такт се забива в тялото му. И тогава горе във въздуха го изпревари тъмна фигура.

Когато вдигна очи, съзря спускаща се огромна птица, устремена към върха на скалната стена високо над Пещерата на мумиите. Той забави крачка, когато наближи подножието на стената, и стигна до чакълестия склон. И докато съзерцаваше черното създание, вече кацнало и вторачило поглед надолу, разбра, че пред него е Хааш'еешджини, Черния бог, Господаря на лова. Бързо отклони поглед, но преди това срещна безжалостния взор на едно жълто око, фиксирано в него.

„Трябва ли да сложа край на всичко това под твоя втрънен поглед, Мрачни? — зачуди се той. — Та аз съм едновременно ловецът и плячката. На чия страна заставаши при това положение?“

Изкачи се по склона, а погледът му следеше дирята, която вървеше вертикално нагоре към скритата в нишата руина. Да, това наистина изглеждаше най-лекият маршрут...

Стигна до стената, стъпи върху първата издатинка, улови се за горната скала и започна да се катери.

Катереше се. По-бавно там, където беше по-хлъзгаво. Странно пощипване в дланите, когато се изкачва по-нагоре. Както онзи път...

Не. Спря. Самият той беше част от лова. Но това означаваше и част от миналото. Да не мисли. Да се изкачва. Да ловува. Важна е позицията. Този урок идва с паметта. Сега да намери удобната позиция. Катереше се, без да поглежда към тъмната сянка високо горе, без да навежда глава. Още малко.

Още малко и щеше да влезе в дома на смъртта и да чака своя преследвач. Бягството отиваше към своя край. Да побърза. Важно е да бъде там горе, скрит, когато Котката пристигне. Влажна скала. Да се вкопчи здраво в нея.

Поглед нагоре. Да. Вече се вижда. Още малко. Внимателно. Да се изтегли. Готово.

След няколко минути се добра до една козирка, придвижи се вляво. Хвана се отново за скалата. Пак нагоре.

Почти лазеше. Сега е добре. Да се изправи отново. Да се доближи до стената. Да влезе. Няма зелена светлина. Над стената...

Мина по задната част на стената, като надничаше през пролуките към дъното на каньона. Нищо. Още не се виждаше нищо. Да продължава да върви. Онази голяма дупка...

Добре. Да спре. Да свали оръжието от рамото си. Да го провери. Да го постави върху козирката. Да чака.

Нищо. Все още нищо. Мястото беше влажно и пълно с каменни отломки. Погледът му обходи откритите пространства отпред, целият простор беше слабо осветен от лъчите, проникнали през завесите фосфоресцираща мъгла. Но чакането е работа, за която много го бива. Настани се, опрял гръб о каменен блок, вперил поглед в каньона, с ръка върху оръжието.

Измина почти час, без нещо да се промени в картината пред него.

И тогава далече вляво и напред се появи сянка, която съвсем бавно се промъкваше покрай стената. Пълзенето ѝ беше едва доловимо и той изведнъж разбра, че няма кой да я хвърля.

Вдигна автомата — мерникът беше прост — и се прицели право в сянката. После се замисли за точността на изстрела и отново свали оръжието. Твърде далече. Ако сянката действително беше Котката, не искаше да рискува и да не я улучи, а само да издаде позицията си.

Сянката спря. Разля се във формата на скала и дълго време остана неподвижна. Той беше почти готов да повярва, че всичко е просто игра на светлосенки. Почти. Прицели се в скалата и задържа мерника така.

— Някъде тук си, Били. Усещам те.

Той не отговори.

— Където и да си, скоро ще съм при теб.

Дали да рискува и в крайна сметка да стреля, зачуди се той. На Котката щеше да ѝ трябва известно време, за да приеме по-подвижна форма. Несъмнено дотогава щеше да има поне няколко благоприятни възможности...

Отново движение. Скалата помръдна, удължи се, отново промени формата си, докато се плъзгаше покрай стената.

— Страдай, следотърсача. Съдено ти е да умреш. Първият ти изстрел ще те издаде и аз ще се изплъзна от всички следващи. Ще ме видиш тогава, когато съм готова да се появя пред погледа ти, и чак тогава ще стреляш.

Движението се поднови с плъзгане към истинска скала под надвиснала грамадна издатина. Сред аморфната структура се провидя блясъкът на окото на Котката, започнаха да се оформят лапите ѝ.

Били прехапа устна, когато си спомни как беше видял един торглиндски метаморф да тича по почти вертикална стена на родната си планета. Тогава

беше натиснал спусъка и не беше улучил.

Котката замръзна за част от секундата, когато високо над главата ѝ проблесна изстрелът, после започна да се движи по-бавно, отколкото Били бе очаквал, което го заблуди, че звярът наистина е ранен. Котката отскочи назад към редица от камъни по-близо до стената. След това погледна нагоре, осъзна грешката си, събра лапи под себе и се хвърли напред. Но късно.

Отцепилата се при изстрела огромна канара се изтърколи по стената и срути издатината, под която се готвеше за скок Котката. Лапите ѝ вече се бяха отгласнали от земята, но въпреки това скалата се сгромоляса върху нея.

— *Ловецо! Мисля... че ти победи...*

Били стреля отново. Този път засипа с огън земята на десет метра вдясно от падналата скала. Премести дулото леко вляво и отново натисна спусъка. Сега експлозията разтърси върха на купчината камъни.

Стори му се, че видя широка предна лапа да се протяга в горния край на каменната грамада. Но от това разстояние не можеше да е сигурен.

Потрепване ли беше това?

Стреля отново и взриви центъра на купчината скални отломъци.

Из целия каньон се разнесе мощен грак. Отново се чу онова плющене — този път бавно. Били вдигна поглед нагоре и зърна черната сянка да отлита надясно.

— Свърши се — запя той, опрял глава на ръката си — и моята благодарност се издига като дим...

Думите се носеха бавно, докато погледът му обхождаше дъното на каньона. После челото му се набърчи. Стана. Наведе се напред, взря се внимателно.

— Защо? — попита на глас.

Но никой не отговори.

Следата, по която бе вървял, не свършваше на това място. Неизвестно защо бе пропуснал да я забележи преди. Тя продължаваше надясно, извиваше и се губеше от погледа зад стената на каньона, като вероятно продължаваше към по-далечния край на местността.

Били метна оръжието си на рамо и оправи раницата. Не му беше ясно какво означава това, но щеше да продължи.

Върна се на мястото, откъдето се бе изкачил, и започна да се спуска.

* * *

Рамото го болеше. Освен това дъждът се сипеше върху лицето му, един камък го бодеше в гърба. Известно време не чувстваше нищо друго и чак после осъзна, че тези усещания означават едно: жив е.

Айрънбеър отвори очи. Проекторът на Йелоуклауд лежеше наблизно и осветяваше един сипей.

Извърна глава и видя самия Йелоуклауд. Той седеше, облегнал гръб на един камък, изпружил крака пред себе си. С двете си ръце се държеше за лявото бедро.

Айрънбеър вдигна глава, протегна ръка, облегна се на лакът.

— Жив съм. — И седна. — Ти как си?

— Кракът ми е счупен — отвърна Йелоуклауд. — Над коляното.

Айрънбеър стана, отиде до проектора, вдигна го и пак се обърна към Йелоуклауд.

— Лошо — приближи се той. — Не можеш да се движиш дори на куц крак.

Клекна до него.

— Не знам точно как е най-добре да постъпим — рече той.

— Имаш ли някакво предложение?

— Вече се обадох за помощ. Портателефонът ми не е повреден. Ще пристигнат и ще доведат лекар. Ще ме измъкнат оттук на носилка, ако се наложи. Не се тревожи. Ще се оправя.

— Защо все още сме живи?

— Според мен звярът не сметна, че си заслужава да ни убива. За него бяхме просто досадници, от които трябва да се отърве.

— Това показва колко сме важни в действителност, не мислиш ли?

— Не се оплаквам. Слушай, край стената има сухи клонки. Би ли донесъл няколко наръча? Искам да запала огън.

— Разбира се. — Айрънбеър тръгна да изпълни поръчката. — Чудя се докъде е стигнала онази твар.

— Не можеш ли да разбереш?

— Засега не искам да се доближавам до нея. Тя може да вреди и само с мозъка си.

— Смяташ да тръгнеш след нея ли?

— Стига да измисля начин да я проследя.

Йелоуклауд се усмихна, обърна глава и посочи с брадичка:

— Отправи се натам.

— Аз не съм следотърсач като теб.

— Че не ти и трябва. Онзи звяр е достатъчно тежък и бяга съвсем открито. Нищо работа. Пък и ни най-малко не го е грижа дали някой от нас знае накъде се е запътил. Вземи проектора. Ще можеш да виждаш отпечатъците.

Айрънбеър донесе наръч съчки и се върна да потърси още. Когато дойде и с втория куп, Йелоуклауд вече беше стъкнал огъня.

— Мога ли да направя още нещо за теб? — попита Айрънбеър.

— Не. Тръгвай спокойно.

Айрънбеър метна оръжието си на рамо и взе прожектора. Когато обходи с лъча каньона, лесно забеляза следите.

— Вземи и това — подаде му Йелоуклауд портафона.

— Добре. Отивам да се опитам още веднъж.

— Може би трябва да се целиш в окото.

— Може би. Довиждане.

— Успех.

Айрънбеър се обърна и тръгна. Водата беше тъмна, говореше на език, който той не разбираше. Пътят беше чист. Следите — огромни.

* * *

*Вятърът заплита тревите.
Снегът се плъзга по земята.
Вихрушката шества из планината и
вдига прах.
Скалите звънтят*

*високо в планината, зад мъглата.
Слънчевата светлина изтича
като вода от пукната стомна.
Още сме живи.*

*Заснежената земя
се изплъзва от вихрения вятър.
Още сме живи.*

Върви покрай виещата се стена на каньона. Вятърът пее, поривите му връхлитат като побеснели над ширналия се тук поток и издигат вихрушки от блеснали капки. Другата страна е по-закътана, но червеният път минава близо до тази стена и сега тръгва нагоре. Вълничките сякаш носят скални рисунки. Отпечатыци от лапата на коварната твар. Покрити със скреж кости край следата. Заек. Изгорял хоган, вътре — зелена светлина. Място на смъртта. Да отмести очи. Да побърза напред. Сияние на кристал. Стената е покрита с ивица сняг, пухкав като перце. Следата продължава да криволичи. Дотам, докъдето стига погледът. Кой сега е плячката?

Спира да пийне вода там, където в потока се влива ручей. Изгарящоледена вода с вкус на скала и на пръст. Към него се движи пелена от мъгла, а в

нея, край южносин пламък, се виждат маскирани танцьори. Земни ритми. Превърнал се е в дим, понесъл се по своя път, безмълвен и безлик, устремен да се слее с мястото, откъдето избликват и пулсират вибрациите на земния танц. И да се изгуби в него.

Бели и меки, поглъщащи всичко звуци — както оттам, където бе тръгнал на лов за онзи гарлет някога, много отдавна...

Танцьори вляво, танцьори вдясно, танцьори, пресичащи пътя му. Дали изобщо го забелязват, така невидим и приличен на дух, когато минава покрай тях по все тъй ярката, все тъй червена пътека, начертана на земята като че с огън и кръв?

Един танцьор се приближава, понесъл нещо, покрито с тъкана кърпа на старинни шарки. Той спира, защото танцьорът с едно движение препречва пътя му и протяга предмета право към него. Свалят покривалото и под него се показват две ръце. Вглежда се в тях. Този белег близо до основата на левия палец... Неговите собствени ръце.

Когато ги разпознава, те се издигат и започват да кръжат пред него, сякаш Били прикрива лицето си с тях. Усеща ги като ръкавици в периферията на аурата си. С тях е одирал кожи на дивеч, сражавал се е, галил е косите на Дора...

Оставя ги да паднат от двете му страни. Хубаво е да си ги върне. Танцьорът се отдалечава. Били се завърта като снежна вихрушка и продължава по своята следа.

Няма време. Сноп сиви клонки изникват изпод земята на склона вдясно, до следата... Спира и наблюдава как цветът им се променя в зелен, как по повърхността им се появяват издатинки, които се превръщат в пъпки. Пъпките се разпукват, листата се разтварят, изправят се, растат. Появяват се бели цветове.

Отминава, поклаща ръце. Отляво приближава друг танцьор с нов предмет.

Били спира, колебае се и поема в ръцете си като дар собствените си стъпала, които поставя под себе си — на мястото им на земята. „Толкова много километри сме извървели заедно...“

Крачи, отново крачи по следата. С ходилата си усеща пулса на земята. Няма време. Нагоре пред него се издигат снежинки. Потокът е сменил посоката на течението си. Кръвта се влива отново в ранената сърна, която лежи неподвижно на пътя му. Тя скача, изправя се на копитата си, обръща се и бяга.

Сега мъглата се отдръпва като завеси от двете му страни. Към него пристъпват четирима маскирани танцьори, които носят собственото му тяло. Той го облича отново, благодари им, но те се оттеглят мълчаливо.

Продължава по следата. Мъглата се мести. Всичко се мести освен следата.

Били долавя звук, който не е чувал от безброй години. Той се ражда някъде в далечината зад него и при приближаването си се превръща в пронизителен писък: локомотивна свирка.

После чува пухтенето. Подобни локомотиви вече не се произвеждат. Тук няма нищо, по което да минат. Има...

Забелязва релсите, които вървят успоредно на следата. А онази козирка отпред сега прилича на перон...

Свирката се чува отново. По-близо. Той усеща пулса на машината, наслаждава се върху ритмите на земята. Пристига влак, какъвто не е виждал от години. Пристига по немислим начин на това немислимо място. Били продължава да върви, докато шумът изпълва света. Всеки момент влакът може да изникне до него.

Писъкът на свирката го оглушава. Той обръща глава.

Да, влакът е пристигнал. Старинен, черен, бълващ пушек, драконовиден локомотив, а зад него — няколко пътнически вагона. Чува как спирачките засвистяват.

Поглежда назад към перона, където сега стои една-единствена приведена фигура и чака. Почти позната...

Сред грохот и скърцане на метал локомотивът се изравнява с него, все повече забавя ход и спира до перона. Били подушва мириса на дим, смазка и нажежено желязо.

Фигурата на перона се запътва към първия вагон и сега той разпознава стария мъртъв певец, който го научи на песента. Секунда преди да се качи, мъжът се обръща и му махва.

Погледът на Били вторачено се плъзга по прозорците на вагоните. Зад всеки от тях има лице. Той разпознава всички. Все негови близки, сега — мъртви: майка му, баба му, чичовците, братовчедите, двете сестри...

Дора.

Само Дора се вижда в него. Другите гледат встрани, разговарят помежду си, обхождат с очи пейзажа, новия пътник...

Дора се вижда в него и ръцете ѝ се борят с лостчетата в долните ъгли на прозореца. Тя ги натиска и ги дърпа почти обезумяла.

Свирката прозвучава отново. Локомотивът запухтява. Били осъзнава, че тича, тича към влака, към вагона, към онзи прозорец...

Влакът потрепва, изтраква. Колелата се завъртат.

Дора все още се бори с лостчетата. Изведнъж стъклото се плъзга нагоре. Устата ѝ се движи. Тя крещи, но думите ѝ се губят сред шума на влака.

Той крещи на свой ред. Името ѝ. Тя вече се е навела през прозореца с протегнатата дясна ръка.

Влакът набира скорост, но Били почти не изостава. Протяга ръка. Може би метър дели дланите им. Устните ѝ продължават да се движат, но той не

може да чуе думите ѝ. За момент всичко се завърта пред погледа му, струва му се, че тя започва да изчезва.

Ускорява крачка и разстоянието между ръцете им намалява — шейсет сантиметра, трийсет, двамайсет...

Ръцете им се вкопчват една в друга и тя се усмихва. За миг той се движи със скоростта на влака, после започва да усеща напрежението. И разбира, че трябва да пусне ръката ѝ.

Разтваря длан и наблюдава как Дора стремително се отдалечава. Той пада на земята.

Не знае колко дълго е лежал. Когато поглежда отново, влакът е изчезнал. Няма ги и релсите. Няма го перона. Протегнатата му ръка лежи в ледения поток. Снегът вали над него. Изправя се.

Огромните снежинки се носят наоколо. Вятърът е замрял. Водата се е смълчала. Сред безмълвието Били вдига ръка и се взира в нея като в нещо ново и непознато.

След много време се извъръща и отново търси следата. Продължава пътуването си по нея.

Стъпва тежко. Въодушевлението и потиснатостта се редуват, накрая се смесват. Да я улови и после да я остави да си отиде. За да пътува с призрачния влак на Смохала през снега. Отново раздяла. Дали някога ще се съберат пак?

Тогава осъзна, че прекосява огромна пясъчна рисунка. Целият район около него бе осеян със стилизирани многоцветни фигури. Стъпваше по отпечатьците на дъгата, минаваше покрай Ет-хай-нах-аши — Онези, които вървят заедно. Това бяха близнаците, създадени във втория свят от Бегочиди. Първият човек и останалите се изкачили от Подземния свят по този път. Самата рисунка беше онази, която се използва в *Хожони*, Пътя на благословията. Дирята следваше дъгата, отвеждаше към царевичното стебло, където прие жълтия цвят на царевичния прашец. После нагоре, нагоре по стеблото. Небето се освети от ярък пламък, когато мина покрай женската дъга и мъжката мълния. Провря се между изображенията на Голямата муха и се запъти на север към отпечатьците от стъпки, белязани с жълт цветен прашец.

Излез, за да тръгнеш отново по следата, да прекосиш началото на големия каньон вдясно, да продължиш на север. Сам, с песен. Красив е падащият сняг. Красиво е навред наоколо...

— *Възхищавай и се, докато все още можеш, следотърсачо.*

— *Котко? Ти си мъртва. Нямаме повече работа заедно!*

— *И сега ли смяташ, че съм мъртва?*

— *Докоснах лапата ти на мястото, където ти падна. Тя беше неподвижна и сякаш стъклена. В тебе нямаше живот.*

— *Мисли си така, щом искаш.*

— *Нито пък е възможно нещо да се измъкне изпод онази грамада от камъни.*

— *Ти ме убеди. Ще се върна и ще легна...*

Били се обърна, но видя само сняг в каньона и нищо друго.

— *... но първо ще те намеря.*

— *Няма да е твърде трудно.*

— *Радвам се да го чуя от теб.*

— *Искам да свърша онова, което съм започнал. Побързай.*

— *Защо не ме почакаш?*

— *Трябва да вървя по една следа.*

— *И това е по-важно от мен?*

— *От теб ли? Ти сега изобщо не ме интересуваш.*

— *Не звучи особено ласкаво. Все пак така да е. Ако трябва да се срещнем при твоята следа, там ще се срещнем.*

Били провери оръжието си.

— *Трябваше да се качиш на влака — каза той.*

— *Не те разбирам, но няма значение.*

— *Има все пак —* отбеляза Били, заобиколи една скала и видя, че следата продължава напред.

Над водата танцуваше снежна вихрушка. Той чу единичен удар на барабан.

... Синият лек ме повдига на дланта му.

Болката в рамото беше намаляла и се бе превърнала в тъпо пулсиране. Той се вглеждаше в сгъстените сенки, когато минаваше покрай тях, питаше се дали звярът не изчаква, за да скочи върху него, макар да знаеше, че този страх е нелогичен, тъй като следите се стелеха ясно отпред. Пък и защо ѝ беше нужно на тази твар да си прави труда да лежи свита на две и да го чака, когато можеше да отдели една секунда и да го смаже, като се върне на мястото, където се срещнаха?

Айрънбеър изруга, но продължи да се взира. Дъхът му образуваше кълба пара пред него. Носът му беше замръзнал, а очите му периодично сълзяха.

Йелоуклауд се оказа прав. Изобщо не беше трудно да се проследяват тези дири. Прости и водещи право напред. Дълбоки и добре очертани.

Нямаше ли някакво раздвижване вляво?

Да. Вятърът люлееше храстите.

Изруга отново. Наистина ли предците му бяха командвали бойни отряди? Толкова за генетиката...

— Джими. Не прекъсвай контакта!

— Няма, Чарлс. Приятно ми е да имам компания.

— Къде си? Какво става?

— В каньона съм, преследвам звяра.

— Ние сме в Аризона, в хотела близо до мястото, където започват каньоните.

— Защо?

— За да помогнем, ако можем. Ти преследваш звяра ли? Йелоуклауд с тебе ли е?

— Беше, но звярът му счупи крака. Обади се и повика помощ.

— Значи го срещнахте?

— Да. От цялата работа спечелих изкълчено рамо. Все пак успях да изпратя няколко изстрела в онази твар.

— В безсъзнание ли беше?

— Да.

— Чудех се защо известно време не можех да се свържа с теб. Установи ли контакт със Сингър?

— Не.

— Ние успяхме. Той е един побъркан индианец.

— Мисля, че знае какво прави.

— А ти самият знаеш ли какво правиш?

— Предполагали че се държа като втори побъркан индианец.

— И аз съм на същото мнение.

— Май тук сме прекосили потока.

— Смятам, че трябва да се измъкваш. Вървиш по следите на двама, не на един.

— Сега започва да вали сняг. Господи, надявам се да не покрие дирите. Топи се, щом достигне земята. Това е добре.

— Струва ми се, че онзи звяр веднъж за малко не те уби.

— Те променят формата си.

— Следите ли?

— Да. И се приближават към стената. Чудя се какво ли означава това.

— Означава, че е най-добре да стреляш по всичко, което се движи.

— Тук има нещо мокро и подобно на стъкло... Как ли изглежда кръвта на онази твар?

— Все пак колко далече си стигнал?

— Нямам представа. Часовникът ми е счупен. Струва ми се, че съм вървял цяла вечност.

— Може би е по-добре да спреш и да си починеш.

— *Как пък не! Време е да опитам да побягам известно време. Имам някакво усещане. Мисля, че съм близо до звяра и че той е ранен.*

— *Не искам да съм в съзнанието ти, ако те докопа.*

— *Не си отивай още. Страх ме е.*

— *Ще почакам.*

В следващия четвърт час усещаше мълчаливото присъствие на Фишър, докато тичаше покрай виещата се стена. Не разговаряха, докато Айрънбеър не спря, за да си поеме дъх на един завой.

— *Тук звярът е вървял бавно, прокрадвал се е. Но е оставил само малко от онова стъклоподобно нещо — отбеляза той.*

— *Не прави нищо прибързано.*

— *Няма. Просто ще включа специалния прожектор и ще си сложа очилата за нощно виждане. Ще се сниша и ще погледна зад ъгъла.*

Последва дълга пауза.

— *Какво става?*

— *Не виждам нищо.*

Насочи светлината към земята.

— *Дирите отново променят формата си. Смятам да ги проследя.*

— *Почакай. Защо мислено не проучиш какво става?*

— *Страх ме е да се докосвам до мозъка на звяра.*

— *Аз бих се страхувал много повече от останалото. Защо не опиташ съвсем бавно и леко? Просто провери дали е там. Прокрадни се психически. Аз ще ти помагам.*

— *Прав си, но ще го направя сам.*

Айрънбеър проникна в дълбините на каньона пред себе си. Най-напред съвсем бегло. После — с все по-голямо усилие.

— *Не е тук. Тук няма нищо — съобщи той. — виждам следите, но не усещам звяра. Нито пък Сингър. Трябва да са продължили напред.*

— *Най-вероятно...*

Айрънбеър приближи бавно до ъгъла, като наблюдаваше внимателно отпечатьците. Зад завоя те промениха формата си и заприличаха на дълго корито. Отначало тясно, после се разширяваше, а след това линията му се нахъса на кръгли вдлъбнатини.

Той спря, когато видя накъде водят следите, сетне се втурна напред, забелязал нещо, което не беше скала.

На земята пред грамада от груби скални късове, близо до протегнатата лапа, се виждаха отпечатьците от стъпките на Сингър. Измина дълго време, преди Айрънбеър да се реши да отмести няколко камъка, и то след като старателно проникна наоколо с мисълта си. В продължение на няколко минути ровеше, докато се изпоти и се задъха. Но накрая съзря окото, сега помътняло, в гладката, неподвижна глава.

— Успял е — каза Фишър. — Звярът е унищожен.
Айрънбеър не отговори.
— Край — обърна се към него Фишър. — Сингър победи.
— Звярът е прекрасен — произнесе Айрънбеър. — Тази шия... окото...
то прилича на скъпоценен камък...
— Мъртъв е — каза Фишър. — Почакай, докато проверя. Ще ти кажа
откъде да се изкатериш навън. Ще изпратим някой да те прибере.
— Но къде е Сингър?
— Смятам, че знае как да се погрижи за себе си. Сега е в безопасност.
Ще се появи, когато е готов. Имай търпение.
— Ще тръгна след него.
— Какво? Защо?
— Не зная. Наречи го чувство. Искam да видя този човек — след всичко,
което се случи.
— Как възнамеряваш да го намериш?
— Започвам да хващам цаката на следотърсачеството. Не мисля, че
ще е особено трудно.
— Цялата история свърши, а това място е опасно.
— Досега следата на Сингър минаваше през безопасни участъци. Освен
това разполагам с телефон.
— Ти май също си превъртял!
— Не се безпокой за това.
Айрънбеър се извърна, вдигна очилата си, нагласи ги да пропускат само
видимите лъчи и тръгна по следите на Сингър.
— Мисля да те оставя за малко — каза Фишър. — Ще отида да кажа
на останалите. Освен това ми е нужна почивка.
— Правилно.
Айрънбеър пое на север. За момент му се стори, че чува локомотивна
свирка и си спомни за баща си. Огромни снежинки изпълваха въздуха. Омота
шала около носа и устата си и продължи да крачи напред.

Мърси Спендър,

когато чу новината,
отвори бутилката с джин, която бе донесла,
и си наля силно питие,
докато си свирукаше „Рок на вековете“ през цялото време;
чувстваше как отговорността отпада,
отправяше благодарности,
решаваше кои книги да прочете

и какво да изплете
по време на лечението си;
помоли се с дума-две
за душата на Уолтър Сандс,
когото внезапно
забеляза в чашата пред себе се
да поклаща глава;
— почивай в мир — изрече тя
и с пуфтене пресуши питието,
а когато отиде да си налее второ,
чашата се счупи без причина,
на нея много ѝ се доспа,
реши да си запази сериозната разпивка
за следващия ден
и сънят ѝ беше неспокоен.

Алекс Мансин

отпътува за вкъщи, щом чу новината,
играта беше свършила,
неговият отбор бе победил
отново;
и след като се сбогува с другите
и пристигна с кабината у дома,
посети кучешките колибки
и известно време си поигра с кучетата —
палави, скимтящи, ближещи го,
виждаше в мозъците им любов към себе си
и това го изпълваше с топло чувство,
а после отиде до пулта си
с чаша топло мляко в дясната ръка,
поработи над множеството съобщения,
пристигна
както винаги;
беше прекалено възбуден, за да заспи,
мисли за последното начинание се стрелкаха в мозъка му
като кутрета
и усмивката на Уолтър Сандс
сякаш проблесна за миг
на екрана,

докато четеше котировките на борсата
и си играеше с чифт сувенирни зарове,
които бе намерил в долното чекмедже
на скрина в задната стая.

Елизабет Брук

усети желание да бъде обладана,
изненада се от силата на това чувство,
но осъзна, че ритъмът и напрежението през последните дни,
стихнали внезапно,
изискват и известно физическо отпускане;
така че каза „довиждане“ на другите
и отпътува обратно за Англия,
за да покани приятеля си
на чай,
да му разкаже за последните си преживелици,
да послуша малко камерна музика
и да се освободи от призрака на Уолтър Сандс,
който я тревожеше
твърде много.

Чарлс Дикенс Фишър

в стаята си в хотел „Гръмотевична птица“
с кана кафе
гледаше снега през прозореца,
замислен за зет си
и за индианците
в уестърните, които бе гледал,
и за оцеляването в пустинята,
и за огромния мъртъв звяр,
чийто образ накара да изникне
на моравата отпред
(и изплаши една двойка в съседното крило,
случайно погледнала навън
в този момент),
припомни си от видеокартината,

която бе извикал по-рано,
око, горящо като кристала на Уотърфорд,
и зъби като сталактити,
после отхвърли видението
и сътвори образ
в естествен ръст на Уолтър Сандс,
седнал в креслото
и отвърщаш, на погледа му,
и когато го запита:
— харесва ли ти да си мъртъв?,
Сандс сви рамене
и отвърна:
— има си своите предимства,
има си своите неудобства.

Върви. Вече по западния ръб на каньона. Запътил се е на североизток. Завива, тръгва още по на север. Отдалечава се от каньона, като крачи през снега към дърветата. Преди по-малко от час пътят му е прекосил водата и се е изкачил на стената. Тук горе вятърът е бурен, макар от снеговалежа да са останали само отделни летящи снежинки.

Движеше се неотклонно напред. Койот нададе вой някъде сред дърветата или напред в далечината зад тях. Когато повървя още малко, до него достигна ухание на гора и пукане на клони.

Хвърли поглед назад, преди да навлезе в гората. Стори му се, че точно над ръба на каньона се издига зеленикаво сияние. След миг то изчезна от погледа му, скрито от снежна вихрушка, останаха само заобикалящите го откъдето дървета и притихналият вятър. Докоснеше ли клоните, от тях с отривист звън се отронваше лед. Това толкова приличаше на едно друго място, място на постоянен здрач и мраз, където бе ходил на лов за ледени мечки, както той ги наричаше, докато дребното бледо слънце пълзеше по хоризонта. Пискливото свистене на мечките можеше да долети всеки момент и тогава разполагаше с броени секунди да създаде бариерата и да открие парализиращ огън, преди глутницата да се извие в дъга и да връхлети върху него. А после трябваше да премести бариерата, за да защити падналите животни, докато останалите не са ги изяли. Да повика космическата совалка...

Вдигна очи сякаш в очакване да види как тя се снишава. Но освен надиплените във всички посоки завеси от перленосиви облаци не се забелязваше нищо. Този лов беше различен. Съществото, което търсеше, не можеше да се улови толкова лесно, нито да се отнесе и да се затвори в клетка. Какво пък, така беше по-интересно.

Прекося заледено по бреговете си поточе и пътят му рязко зави през дере, където от малка пещера го наблюдаваше зеленооко създание. Заизкачва

се и когато излезе от падината, дърветата се бяха разрешили.

Пътят му го поведе вляво, все така нагоре. Изкачваше се все по-високо и по-високо, докато накрая се озова на било, откъдето се разкриваше просторна гледка към околността. Там спря, взря се в черния север, накъдето водеше следата му — тя продължаваше напред и напред, докдето погледът стигаше, сред странната полусветлина, която го бе съпровождала по време на пътуването му. Отвори торбичката си и хвърли цветен пращец пред себе си в посока на сиянието. После се обърна към синия юг, към отвора в земята, откъдето бе излязъл, разпиля още цветен пращец и за първи път забеляза, че зад него няма никаква следа, че пътят му до това място е изчезвал още докато е вървял по него. Почувства, че не би могъл да направи и крачка на юг дори да опита. Нямаше връщане назад по пътя, по който бе дошъл.

Изправи се с лице към жълтия запад, където денят се надипляше и преваляше. Докато хвърляше цветния пращец, замисли се за свършека, за затварянето на циклите. После се обърна на изток, като размишляваше за всички утрини, които бе познал, и за следващата, която щеше да се роди оттук. Виждаше с необичайна яснота далеч пред себе си на изток и разсъждаваше за земята, над която се рееше погледът му, като добавяше картини от вътрешния пейзаж на паметта си и се удивляваше защо изобщо бе пожелал да се отрече от тази Динета — толкова неделима част от него.

Не знаеше колко дълго се е взирал на изток. Изведнъж въздухът над главата му се изпълни със завихрени светлинки под съпровода на меко жужене. Сякаш рой светулки танцуваха пред него. После внезапно отлетяха надясно. Осъзна, че това е предупреждение.

Погледна натам. В далечината между дърветата се носеше зелено сияние. Отново отмести очи към следата и пое по нея.

След малко вече бягаше и ледени частици щипеха лицето му. Носени от пориви на вятъра, те от време на време се издигаха и се съгъстваха в краткотрайни облаци. Снегът обаче не скриваше следата. Каквото и да ставаше, тя неизменно се забелязваше съвсем ясно. Проследи я в далечината с поглед и видя как навлиза в дъре, което завива наляво. Там дърят сякаш се стесняваше. Все така вървеше по нея, тя ставаше все по-тъсна и в средата на долчинката заприлича на панделка от коледен подарък. Странно обаче, ширината на самото дъре сякаш си оставаше същата, макар вече да бе стигнал и да бе подминал участъка, където следата бе започнала да изтънява. И сега откри нещо ново.

В началото дърето изглеждаше малко по-дълбоко и по-дълго, отколкото очакваше след първите си впечатления. Нищо повече. Ала след като навлезе навътре, всичко наоколо като че ли се разшири, за да изникне огромен каньон с високи стени. Колкото повече напредваше, толкова по-стръмни ставаха стените, а пространството между тях се увеличаваше. Цялото място бе осеяно

с грамадни камъни, невидими дотогава. Но червеният път, по който вървеше, не промени ширината си. Нямаше и следа от стесняването, което бе забелязал по-рано.

Край него прелетя огромно бяло колело, изваяно и блестящо, с пет спици като морска звезда. Веднага след него над главата на Били се появи второ и започна да се спуска. Тогава той осъзна, че това е снежинка.

Мястото беше по-просторно от Каньон дел муерто, много по-просторно. На моменти стените му се отдръпваха в далечината и изчезваха. Били ускори крачка, тичаше стремглаво между огромните канари.

Изкачи върха на един склон и пред него се извиси огромна стъклена планина, от чиито призматични повърхности под странни ъгли струяха дъги.

След миг вече се спускаше към нея и виждаше как следата му навлиза в огромна дупка — назъбена цепнатина от камък и сияние, която приличаше на черна мълния, разпростряла се от горната третина на планината до самото подножие. Вятърът го връхлетя поривисто, краката му отново се раздвижиха — вече тичаше. Снежинка се сгромоляса на земята като падаща сграда. Премина малко езеро, което вибрираше под него.

Планината се издигаше по-високо, по-близо. Накрая се приближи достатъчно, за да надникне в огромната пукнатина, и тогава забеляза, че отвътре тя сияе също както отвън, стените ѝ искрят с почти влажен блясък и като платнища на палатки се издигат към някаква невидима точка на сливане високо горе.

Втурна се вътре и почти веднага спря като закован.

Протегна ръка към ножа, преди да осъзнае, че мъжете, които го заобикаляха, са многократните му отражения в блестящите стени. А следата водеше във всички посоки... Изкривени образи.

Блъсна се в една стена, прокара длани по повърхността ѝ. Беше му се сторило, че тук дирята върви направо, но сега откри къде истинската следа само привидно се слива с илюзорната. Сега вече знаеше, че тя се отклонява леко вдясно.

Три крачки — и се удари в друга стена. Не беше възможно. Следата нямаше откъде другаде да мине. Водеше право тук, без отклонения — нито отразени, нито други никакви.

Протегна ръка, докосна стената, заопипва я. Отражението му имитираше неговите движения.

И изведнъж попадна на празно пространство. Отново простря ръка и осъзна, че е преградена само горната част от пътя му. Отпусна се на ръце и крака и продължи по-нататък.

Докато пълзеше, отраженията му се променяха сред околните сенки. За миг с ъгълчето на око си сякаш видя вдясно бавно и тежко пристъпваща мечка. Бързо хвърли поглед наляво. Елен с по шест разклонения на двата рога,

тъмните очи са нащрек, ноздрите потрепват. След това многократните отражения се сливат в същество, което е едновременно мечка, елен и мъж — същество прастаро, проправящо си път като Първия човек през тесните, тъмни тунели нагоре към новия свят.

Огледалните фигури отпред му показаха, че пространството над главата му отново се разширява и се превръща във висока, тясна готическа арка. Веднага след това откритие се изправи на крака, животинските образи изчезнаха и след тях остана само заобикалящата го отвсякъде негова собствена безкрайност. Пред него се разстлаха всички цветове, различно наситени. Продължи напред и когато забеляза изход пред себе си, затича натам.

При приближаването му осветеният участък сякаш започна леко да се стеснява. Призмите и сенките сега променяха отраженията, които препускаха покрай него. И той забеляза, че всички те са облечени различно. Бързо премина мъж в скафандър, втори — в смокинг, трети беше само с набедрена препаска. Един тичаше гол. Друг беше облечен в кожи като ескимос. И имаше човек със синя риза от памучно кадифе, която Били отдавна бе забравил, пристегната в кръста с колан от морски раковини и сребро, излято в пясъчни форми. В далечината се видя като момче, което лудешки тича, размахало ръце.

Усмехнат се втурна през изхода, като следваше червения път. Стените на каньона се появиха, заобиколиха го, а височината им намаляваше с приближаването му.

Спря и се обърна.

Нямаше никаква блестяща планина. Направи няколко крачки назад по същия път, наведе се и взе от земята камък — напукан кварцов кристал. Вдигна го пред очите си. В него танцуваше дъга. Пусна кристала в джоба си с усещането, че е уловил половината време и пространство.

И после бяга почти час, а ледените кристали дращеха лицето му като котешки нокти, които се впиват в скали и в клони. Замръзналата земя шушнеша като целофан под краката му. Снежни ивици се простираха като изкривени пръсти по склоновете на хълмовете. Светлина се разля по парче небе и наблизо изтрещя светкавица. Пътят му водеше към планините и след малко той се заизкачва.

* * *

*Когато викам,
те идват при мен,
излизат от Планината на мрака.
Тръбопроводи я кръстосват,*

*сателити минават над нея,
но аз съм господар на земята пред мен
и на всички същества, които ловуват
и са преследвани по нея.
Вървах с племето
през еоните
и давах на достойния ловец плячката му
в подходящия момент.*

*Онези обаче, които ходят на лов за самите себе си,
са от специален вид.*

*Някои усложнения бяха неизвестни
в древните времена.*

*Ала никой не е твърде стар, за да ги научи,
и точно това прави лова интересен
и ме поддържа чернокрил. На-я!*

*Излез тогава от Планината на мрака:
изпрати свършека.*

* * *

И пак се изкачва. Всичко е странно. Загубил е представа за време и пространство. Понякога му се струва, че местността бясно препуска покрай него, друг път сякаш върви цяла вечност, за да измине нищожно разстояние. Следата го води през нови планини. Вече не знае със сигурност къде точно се намира, макар да е уверен, че продължава да се движи на север. Снегът се превръща в дъжд. Дъждът идва и си отива. Следата отново го повежда нагоре и минава през скалисти клисури. На места край него се носят буйни поточета, той се прокрадва през теснини, допрял гръб до някоя канара, държи се единствено с върховете на пръстите си и на петите. От време на време ярки непонятни завъртулки обрамчват облаците, за да бъдат заличени от сивотата само след няколко секунди.

Наложи се да свали раницата и якето, за да се промуши през съвсем тесен проход. Той завиваше толкова рязко наляво, че Били със сигурност нямаше да го забележи дори в ясен ден, ако оттам не минаваше насочващата следа. Стори му се, че в земните пукнатини, през които се промъкна, преди пътят да стане отново широк, се гърчат пламтящи фигури и наподобяват движенията на високите вретеновидни анклавари в света, наречен Баю, през любовния им период.

Застина на място, когато се обърна и изпъна схванатите си мускули. Кое беше това място? В предната част на скалата вдясно имаше руина. Още по-нататък, вляво и горе, където каньонът продължаваше да се разширява — втора. Това бяха непознати развалини от камък и разяден кирпич, макар едно време да си бе мислил, че са му известни почти всички руини. Изпитваше изкушението да спре и да ги разгледа набързо, но думкането на барабаните бавно зазвуча отново, а неговата следа водеше напред към по-големи височини.

Каньонът зави надясно, дъното му стана още по-стръмно, стените се отдръпнаха и разкриха по-широки простори. Той се заизкачва и край него изникнаха нови руини. Името Лукачукай проблесна в съзнанието му, когато си спомни разказа за изгубените развалини, останали от Анасази. Вятърът утихна, а барабанныят ритъм се ускори. Смътни фигури пробягваха зад неравните стени. Взря се в равната височина пред себе си. Видя края на своята следа. Ледена тръпка премина през цялото му тяло и той почувства как косата на тила му се изправя.

Направи крачка напред, после — втора. Пристъпваше бавно, предпазливо, сякаш земята всеки момент щеше да пропадне под краката му. Все пак всичко си идваше на мястото, не беше ли така? Несъмнено. Всички следи свършват по един и същи начин. Защо тази трябваше да прави изключение? Ако вървиш по следите на едно същество през целия му живот — от първите му несигурни стъпки до последните, отново несигурни, — краят винаги е един и същи.

В далечината край една скала, под издатина в стената, следата свършваше пред празния поглед на кафяв от годините човешки череп. По-нататък път не се виждаше.

Ритъмът на барабаните се промени. *Мах-их*, Палавника, Койота, Онзи, който броди наоколо, се взираше в него иззад ъгъла на близка руина. Бяла дъга *йей* образува арка между върховете на двете стени на каньона. Дочу как тракат роговите пръстени на опашката на гърмяща змия, които съпровождаха думкането на барабаните. Зелено стебло проби земята, извиси се нагоре, пусна листа, после се разпукна червен цвят.

Продължи да крачи. Докато се приближаваше, черепът сякаш трепна и леко се придвижи напред. Вътре проблесна искра, а после зад всички отвърстия, обърнати към Били, засия бледа зелена светлина. Далеч вдясно Койота изведнъж изръмжа тихо.

Били вече стигаше до края на следата, когато черепът се преобърна и се извъртя малко надясно, без да откъсва вперените си право в него очни кухини.

Разнесе се дрезгав глас:

— Виж своето *чинди*.

Били рязко спря.

— Едно време бях футболист — каза той усмихнат и замахна назад с единия си крак. — Онези две скали край руината могат да послужат за греди на врата.

Земята пред него изригна. Черепът се стрелна нагоре и достигна височина, надвишаваща с повече от една педя главата на Били. Стоеше на раменете на едро, голо мъжко тяло, което бе израснало като цветето. Зелената светлина танцуваше навсякъде около него.

— Съществото сянка! — възкликна Били и посегна към ремъка на пушката си.

— Точно така. Твоята сянка. Стреляй, ако искаш. Това няма да те спаси.

Били свали ремъка, пушката със скосена цев се озова в ръцете му, той я извъртя и с всички сили удари с приклада черепа над себе си. Костите се строшиха с кратко хрущене и парчетата им паднаха на земята. Тялото под тях се отпусна на коляно, ръцете му се устремиха напред. Силни пръсти сграбчиха оръжието и го изтръгнаха от дланите на Били. То метна пушката през рамото си, тя с грохот падна сред скалите далеч нагоре в каньона и там изчезна.

Лявата ръка улови дясната китка на Били и я задържа в желязна хватка. С края на лявата си длан той заудря по бицепсите на тялото. Нямаше видим ефект и затова извади ловджийския си нож, замахна и го заби в незащитеното място под лявата раменна става на безглавия.

Изведнъж китката му се оказа свободна, а съществото пред него се поваляше на гръб, обхванало с ръце коленете си, свити към гръдния му кош.

Под погледа на Били безглавият се затъркаля и докато се отдалечаваше, започна да потъмнява, части от тялото му изчезваха, превръщаше се в плътна маса, чакълът и пясъкът хрущяха под него. Беше се превърнал в голям объл камък, който сега забавяше ход...

Спря може би на петнайсетина метра и после, без да бърза, започна да придобива нова форма. Изтегли крайници, образува глава, опашка...

Око.

Котката стоеше пред него в Каньона на изгубения град.

— *Ще продължим оттам, докъдето стигнахме преди прекъсването* — каза тя.

Мърси Спендър се стресна от дълбокия сън без сънища. Понечи да изпищи, но викът замря в гърлото ѝ. Това, което ставаше, ѝ беше познато, макар и някак преиначено. Сви се в ембрионална поза и придърпа завивките над главата си.

Алекс Мансин викаше върволица от цифри на монитора, когато напрежението го върхлетя. Пред очите му всичко се завъртя, притъмня и той реши, че е получил удар. Но после осъзна какво става и не оказа съпротива, защото любопитството му беше по-силно от страха.

Елизабет Брук се извиваше ту на една, ту на друга страна. С всяка секунда ставаше все по-хубаво. Още няколко мига... Умът ѝ също започна да се извива и тя нададе вик.

Фишър бе в контакт с Айрънбеър, когато психическата буря се разрази и ги всмука в друго състояние на съзнанието.

— *Какво, по дяволите, става?* — запита той.

— *Притеглят ни пак да се съберем* — отвърна Айрънбеър.

— *Кой го прави?*

— *Сандс. Не усещаш ли присъствието му? Като разчупен магнетит, който възстановява своята цялост...*

— *Хубав образ. Но аз все още не разби...* Ах!

Ривяване вз. Умоля врявази.

пепел падаща обратно в огъня, огнен пламък из носим се в нощта по извития въздушен мост на изток събрани здно мозъчна дъга четирима съдържащи пети възстановяващи целостта изворът избликва нагоре изпод емята вали сняг облци пръскат влага ярки остриета пълват тчащите води руини гледат с прзни очи мъжсножвръка и звяр скалаотсънищата изгубени на това място на древните колелооото прдлжава върти безкрайно разкрива забулващатамислите антиреално ст сегадолу зд субстанции същности и над водния поток от огнен пламък и удар ниеаз ще пуснем водата в тоалетната на света и ще оставим въртящата се струя да бъде сила сега със елата и умението в оттеглящата се катоморски прилив нощ да изпълним мъжасянка от светанасенките където върви и ниеаз с огнения пламък азние като кръв да изпълним циркулираме и се връщаме отново човешката форма да надхвърли себе си

огнен пламък от

ривяване

Привел се е с нож в лявата си ръка. Бавно движи оръжието, обръща го, повдига го с надеждата един-два проблясъка да приковат скрития поглед на окото. Звярът прави стъпка напред. Зелената светлина е затворена във фасетките на онова око. Той не знае дали острието предизвиква някакъв интерес.

Звярът прави втора стъпка.

Ръми дъждец. Били не може да каже точно кога е започнало отново да вали. Капките малко зачестяват.

Още една стъпка...

Дясната му ръка се придвижва до токата на колана и я улавя. Обръща се така, че да издаде напред лявото си рамо, и продължава да размахва острието.

Още една стъпка...

Езикът на звяра се стрелва, после се прибира. Нещо не е наред. Големината? Начинът на движение? Студеното отсъствие на проектирани чувства, когато съществото установи контакт с него?

Още една стъпка.

Все още е твърде далеч за скок, решава той. Отново леко завърта тялото си. Откопчава токата на колана си и плъзга ръка по-вдясно. Якето и ъгълът, под който сега е застанал, скриват движението му. Дали звярът чете какво става в мозъка му в този момент? Отново подхваща наум песента от Пътя на благословията, за да запълни мисълта си. Сякаш нещо в него също запява. Песента се лее леко в гърдите му, съпровождащите я чувства бликат без усилие.

Още една...

Скоро. Скоро ще се втурне. Дясната му ръка напипва ръкохватката на тейзъра. Пръстите се увиват около нея.

Почти...

Още две стъпки, решава той.

Една...

Сега е времето да пререже гръкляна...

Две.

Изважда оръжието и стреля. Попада в целта, звярът спира, замръзва.

Били отпуска тейзъра, сграбчва ножа с дясната си ръка и се хвърля напред.

Спира на няколко крачки от съществото, защото то започва да се топи и да се превръща в дим. След секунди тялото се е разпаднало, а парите са се съгъстили в малък облак на около три метра над земята. Били пуска ножа и вдига очи.

Сега съществото се носи като дим из въздуха — наляво, към огромна купчина каменни отломки, останали от старо свлачище. Били го следва, вира се, чака.

— *Хитър номер.*

— *Аз не съм убитият от теб звяр. Аз съм онова, което не можеш да унищожис. Аз съм всички твои страхове и слабости. И сега съм по-силен, защото ти избяга от мен.*

— *Не бяхах от теб. Вървах по следа.*

— *Каква следа? Освен собствената ти следа не виждам друга.*

— *Ето защо съм на това място и предполагам, че аз съм причината ти да се озовеш тук.*

Димът престава да се отдалечава и започва да кръжи над каменната грамада.

— *Разбира се. Аз съм онази твоя част, която ще те унищожис. Прекалено дълго се отказваше от мен.*

Димът започна да придобива контурите на нова форма.

— *Вече не се отказвам от теб. Приех миналото и вече не се боря с него.*

— *Твърде късно. Аз се сдобих със свободата си в условията, които ми създаде.*

— *Откажи се от тази свобода тогава. Върни се там, откъдето си дошъл.*

Новата форма все повече заприличва на мъж.

— *Не мога, защото ти не се бориш с миналото. Също като Котката сега имам само едно предназначение...*

— *Котката е мъртва.*

— *... и съм лишен от чувство за хумор.*

Фигурата се дооформя. Били вижда свой съвършен двойник, облечен съвсем като него, в ръката с нож, точно копие на неговия, да отвърща на погледа му. И да се усмихва.

— *Как в такъв случай може да ти е забавно?*

— *Моего единствено предназначение ми доставя удоволствие.*

Били вдига ножа.

— *Тогава какво чакаш? Спусни се долу и да започваме.*

Двойникът се извърща и скача наляво, приземява се от другата страна на купчината камъни. Били стремително я заобикаля, но когато стига до мъжа, той вече е стъпил здраво на крака. Били избърсва чело със свободната си ръка, защото продължава да вали. После се навежда ниско, протегнал напред ръце, свил колене. Другият прави същото.

Били отстъпва, тъй като двойникът му е тръгнал към него, след това се премества вдясно, като плъзга крака по земята, прави лъжливи движения, завърта се в кръг. Бързо проучва почвата с надеждата да подведе другия да стъпи на хлъзгав участък. Докато погледът му шари, двойникът го напада. Били се прикрива с горната част на лявата си ръка и замахва с ножа към тялото на противника. Ножът на двойника пробива якето му и прониква в ръката. Били е сигурен, че собственият му нож се е забил дълбоко в лявата страна на противника, но двойникът не показва никакви признаци, че е ранен, не се вижда и кръв.

— *Започвам да ти вярвам — казва Били на глас, усетил как кръвта мокри ръката му. — Навярно не мога да те убия.*

— *Точно така. Но аз пък мога да те убия — отвърща другият. — И ще го направя.*

Били парира следващия удар на ножа, разрязва бузата на другия. Няма рана. Нито кръв.

— *Е, защо не се откажеш? — пита двойникът.*

— *Да предположим, че хвърля ножа и плюя на схватката. Какво ще стане тогава?*

— Ще те убия.

— Значи казваш, че ще ме убиеш, независимо дали се бия или не, така ли?

— Именно.

— В такъв случай спокойно мога да продължа битката — отвърща Били, замахва отново, отбива още един удар, завърта ножа ниско, отдръпва се, насочва острието високо нагоре, движи се в кръг.

— Защо го правиш?

— Традиция на воините. И защо не? Това е най-хубавата битка.

Докато отстъпва, за да избегне ново нападение, Били за малко да се спъне, когато десният му крак попада върху голям като ябълка камък. Но отново стъпва здраво на земята и подритва камъка назад, сякаш е досадна дреболия. После и противникът му бясно развърта ножа. И тогава Били рязко отстъпва, случайно стъпва...

Рита камъка с всичка сила право към двойника си. Скалният къс излита като катапултиран и удря дясната колянна капачка на другия с приятния звук „дънн“.

Фигурата се навежда, пуска ножа. Главата увисва изкусително. Били замахва с цялата си мощ и стоварва левия си юмрук в дясната челюст на противника.

Двойникът пада наляво и Били го рита, този път по ръката, която държи ножа. Ботушът му улучва и оръжието с дрънчене изчезва между скалите в далечината. Били се хвърля върху просналата се фигура с ножа в ръка.

Насочва острието към гърлото на двойника, когато лявата ръка на противника се стрелва нагоре и пръстите обгръщат китката му. Ръката на Били застива, сякаш се е опряла в стена. Натискът върху китката му е огромен. После дясната ръка на двойника се вдига и по някакъв странен начин Били знае, че ще посегне към гърлото му.

Нанася още един ляв в челюстта на другия. Главата на противника се отмята и Били усеща как хватката около китката му леко отслабва. Удря отново и отново. И тогава чувства мощно движение под себе си.

Противникът свива крака, надига се и иска да стане, като повлича и Били със себе си. Били пак стоварва юмрук, но той сякаш не усеща нищо. И двамата са вече прави и онази дясна ръка отново се протяга. Били сграбчва изнесената напред китка и с огромно усилие успява да я спре. Напряга всичките си сили, но не може да задвижи ръката си, която държи ножа.

После постепенно лявата му ръка се оказва изтласкана назад. Има чувството, че дясната му китка всеки момент ще се счупи.

— Силни кучи синове сте вие, *чиндитата* — изрича той.

Другият изръмжава и още по-здраво влива пръсти. Били забива коляно в слабините му. Двойникът простенва и се превива. Ножът на Били бавно се

приближава.

Но докато противникът се е привел, погледът на Били се устремява над него, зад него. И той започва да пее песента, на която го научи старецът. Това е призив към Икне'ецо, Голямата мълния, и сега си припомня момента, когато тя е прехвърлила силата от пясъчната рисунка върху собствената му ръка.

Погледът се устремява...

Първо там, където се е изправил тотемният стълб със същите четири фигури долу, но замъглената пета глава, която увенчава колоната на духовете, сега е придобила по-ясни очертания и грее с неземно сияние. Тя сякаш му се усмихва.

— *Виждам, че си рискувал. Това е хубаво* — като че ли изрича тя и след това колоната започва да се удължава, да се извисява към просветлите сега небеса...

После натам, където в момента дъгата се е извила и блести с всички цветове на спектъра.

И погледът му продължава да се издига нагоре, към върха на дъгата. Там вижда воините близнаци, които го наблюдават както онзи път, толкова отдавна. Тъмна фигура кръжи над тях.

Найенезгани опъва тетивата на огромния си лък. Поставя стрела, издърпва я малко назад и се прицелва. Тъмната фигура се спуска и Черния бог каца на рамото на Найенезгани.

Двойникът затяга хватката си и с едно избиване кара Били да изпусне ножа. Той усеща как кръвта се стича по лявата му ръка, започва да отмалява, а противникът го тегли към себе си. Продължава да произнася думите на песента, зове...

Сега стълбът е достигнал зашеметяваща височина и фигурата на върха — вече мъж, който се вижда от кръста нагоре — протяга дясната си ръка, сваля лявата и сочи към него. Протяга към него длан, протяга...

Барабаните задумкват по-силно, ритъмът се ускорява. Тракането на роговите пръстени на гърмяща змия бият като градушка.

Били прави последно усилие да отблъсне двойника си, но той не помръдва и го привлича в смазваща прегръдка. Но Били продължава задавено да изрича думите.

Найенезгани опъва тетивата докрай, прави стремително движение с лявата си ръка и пуска стрелата.

Светът експлодира в блясък, по-ослепителен от слънчевата светлина. В този момент Били знае, че е проникнал в своя двойник и че двойникът е проникнал в него, че се е слял с отделената си същност, че разпилените късчета на „аза“ му са се завърнали на мястото си, съставили са отново едно цяло, че той е победил...

И това е всичко, което знае.

ЧЕТВЪРТИЯТ ДЕН

ДИСК IV

КОМПЮТЪРЪТ НА БАНКА „НОВА СКОТИЯ“ СЕ ПРИЗНАВА ЗА НОЛО КОНТЕНДЕРЕ^[4]

ТЪРГОВСКОТО СПОРАЗУМЕНИЕ СЪС СТРЕЙДЖ НА ПЪТ ДА СТАНЕ РЕАЛНОСТ

ИСКАНИЯТА НА ДЕЛФИНИТЕ УДОВЛЕТВОРЕНИ ПО ИЗВЪНСЪДЕБЕН РЕД

ИНСТИТУТЪТ ЗА МЕЖДУЗВЕЗДЕН ЖИВОТ СЪОБЩАВА ЗА ИЗЧЕЗНАЛ МЕТАМОРФ

* * *

*Сега ти крачиш сам по собствената си следа.
В какво си се превърнал, ние не знаем.
Какво е станало с племето ти, ние не знаем.
Сега, отсега, сега ти не принадлежиш на този свят.*

* * *

НЮЙОРКСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ ПРЕДСТАВЯ ЗА ПЪРВИ ПЪТ СИМФОНИЯТА „ЛЕВИАТАН“

Чарли, възрастен гърбав кит, който живее в лагуната Скамон, ще чуе първото инструментално изпълнение на своята композиция чрез спътникова връзка с подводно радио, възпроизвеждащо звука с абсолютна точност. Макар да отказа да коментира репетициите, Чарли изглежда

ТАКСТОНИИТЕ ОТНОВО СЕ НАДИГАТ

След като в Ийст Ривър беше открито надупченото от куршуми тяло на клонирания им лидер, възможността от избухване на бунтове беше предотвратена само временно

ПУШЕЩИ ГОРЕЛКИ ЗА ПРОГОНВАНЕ НА НАСЕКОМИ, ПОСТАВЕНИ ВЪВ ВУЛКАНИЧЕН КРАТЕР,
ПРЕДИЗВИКВАТ ПАНИКА

ИЗВЪНЗЕМНИ СТРОГО ПОРИЦАНИ

Група туристи от Джетакс 5, чиито жители са известни с ексцентричното си чувство за хумор, са признали, че

ГЕНЕРАЛ ПОЛУЧАВА НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА МИР

* * *

С пълзене се добра до защитено място. Облегна гръб на стената и потопи пръст в кръвта. Протегна ръка

* * *

ПЛАНИРА СЕ НАМАЛЯВАНЕ НА ЯТАТА ПОЙНИ ЖЕРАВИ

Ще се издават разрешителни удостоверения за лов на този рядък навремето вид жерави, за да се реши проблемът със сръхпопулацията на тези птици, които вече създават неприятности.

„Възможно ли е да се спи сред всичките тия крясъци?“ — оплакаха се жителите

РАЗЯРЕН ЗАВОД УНИЩОЖАВА ПРОДУКЦИЯТА СИ

ОСЕМ ЧАСА НАЦИОНАЛНАТА ГВАРДИЯ НЕ МОЖЕ ДА ПРОНИКНЕ ВЪТРЕ

ЗАЛОЖНИЦИТЕ СА ОСВОБОДЕНИ НЕВРЕДИМИ

* * *

*Стар един приятел от Капри
кана с вино в избата затри.
Вдигна шум до Бога,
сякаш че го колят,
чакахме да дойде, той се изпари.*

* * *

КОМПЮТЪР ТЕРАПЕВТ ОБВИНЕН В ПРОФЕСИОНАЛНА НЕБРЕЖНОСТ

ЧЕРНА ДУПКА ЩЕ СЕ ПРОДАВА НА ТЪРГ

Следващата сряда в „Сотбис“, парка Бърнет

ОЧАКВА СЕ ВЛАЖНА ПРОЛЕТ В ПО-ГОЛЯМАТА ЧАСТ ОТ СТРАНАТА

к мхрама изплва пространството край водите идолю изяденат земя след
огнения поток отисоко гправилно но решно о пясъии сливането всеки с
пясъците пясъците пясъците нашият пясъчен часовник отмерва дните
рулетката бълва огън и надолу непрекъснато стесняващите тунели на това да
бъдеш ние вървим огнен поток част от вечно сънуваните сънища за новите си
аз докоснахме мозъка на шамана под нанизата огнен поток през разтеглените от
вятър дни идолю условията да бъдеш фокусирани в лещите на огнения потоп
отново преследваният аз реализиран дъждовномокър налитащ сняг режещ
вятър удрящ ден пронизване с нож понесени от огъня са преследваните и
преследващите пейзажът изречени сънища изод земята на мозъка през сърцето
на звездите към покоя бягащият разцъфващият извечно вечно бягащият към
безкрая като устни целуващи всевечния горещ потоктворение на мълнията
огнен тотем разделен раздели се с част завинаги и бягай

Мърси Спендър се събуди — усещаше необходимост да пийне чай и
желание да посети кучешко надбягване — странно хрумване. Обади се на
Фишър и го покани да ѝ прави компания в столовата. После взе душ, облече
се, среса косата си и се сети за грим за първи път от далечните дни, когато
беше певица.

Фишър се зарови в мислите си, като се чудеше дали не трябва да внесе малко повече изисканост във фокусите си. Откога не беше посещавал художествена галерия? Внимателно проучи изображението си в огледалото. Може би щеше да е по-добре да остави косата си малко по-дълга.

Зад прозореца новият ден се проясняваше, снегът се топеше, падаха капки вода. Фишър затананика някаква мелодия и се сети, че я беше съчинил Айрънбеър. Не беше никак лош този ритъм.

Алекс Мансин реши да се оттегли в манастир, за който бе чул да се говори в Кентъки. Паричният пазар можеше да се оправя и сам, а пък кучетата щеше да храни и наглежда пазачът в кучешкия приют. Горкият нещастник. Тези животинки бяха толкова глупави.

Айрънбеър се извърна и тръгна с рамото напред, за да се провере през тесния, сипеест пролом между почти вертикално издигащите се възвишения. Изминатият път непрекъснато бе усъвършенствал способността му да разчита следите и сега той го правеше може би по-добре, отколкото през онези отдавна забравени дни, които беше прекарал в прохода към Арктическият парк. И когато навлезе в каньона, почувства, че краят на дирята е близо.

Не спря, за да разгледа руините наоколо, а продължи направо към мястото с изгорелите храсти и треви, които подсказваха, че там е имало битка. Когато стигна до там, клекна и остана дълго време неподвижен — изучаваше почвата. Късчета тюркоаз, засъхнала кръв... Каквото и да е станало тук, било е жестоко.

Накрая се изправи и се обърна към руината вляво. Нещо бе пълзяло или е било влачено в тази посока. Отвори мозъка си и внимателно проучи, но не откри нищо.

Смътни образи преминаваха през съзнанието му, докато приближаваше руината. Той беше част от съществото, което мисълта на Сандс създаде тук при изключително символични обстоятелства, бе почувствал прииждането на телекинетичната сила, бе усетил взрива. Но след това събитие идваше празнота. В същия момент бе отнесен, за да продължи вървежа си по следата.

... и тогава го видя, подпрян на стената близо до ъгъла на руината. Най-напред Айрънбеър не можа да разбере дали диша, макар широко отворените очи да гледаха надясно.

Когато се приближи още повече, забеляза пиктограмата, която самият Сингър бе начертал на стената със собствената си кръв. Огромен кръг с две точки вътре, разположени една до друга приблизително на една трета надолу по диаметъра. По-ниско, под тях, имаше извита нагоре дъга.

Отдаден на мига, Айрънбеър поклати глава пред това рядко, силно нещо. И то вероятно щеше да е нетрайно като бизона. Риск, който се поема само

веднъж в живота. Но точно сега, точно в този момент, преди Айрънбеър да помръдне и да разруши магията на усещанията, нещото съществуваше. Също като бизона.

Високо в огнената планина,
на изгубеното място на Древните,
огън пада вдясно от мен,
вляво от мен,
отпред, отзад, отгоре и отдолу,
срещнах **чиндито** на своето „аз“,
„аза“ на **чинди**.
Да си дам ли име сега,
след като го погълнах?

Вървя по следата на дъгата.
Във време на огън и лед
на изгубеното място на Древните
срещнах **чиндито** на своето „аз“,
превърнах се в „аза“ на моето чинди.
Пътешествах из светове.
Навсякъде съм ловец.
Сърцето ми бе разделено на четири
и изядено от ветровете.
Върнах си частите на сърцето си.

Седя в центъра на целия свят
и изпращам да звучи моята песен.
Навсякъде се чувствам у дома,
всичко ми е върнато.
Проследих дирята на моя живот
и срещнах себе си в края ѝ.
Красиво е навред около мен.

Найенезгани идва за мен
в Дома на тъмнината,
отстранява с жезъла си
изкривените неща, нещата, обърнати наопаки.
Мрачния ловец ме помни,

Койота ме помни,
Небесните хора ме помнят,
земята ме помни,
Древните ме помнят.
Аз самият си спомних себе си —
как идвам тук горе, в света.
Седя върху огромна пясъчна рисунка,
която е Динета, аз съм в центъра ѝ.
Силата ѝ ме помни.

Койота зове иззад преградата от тъмнина...
Аз погълнах себе си и станах силен.
Красиво е навред около мен.
Пред мен, зад мен, вдясно
и вляво от мен —
царевичен пращец и дъга.
Белият лек ме повдига на дланта му.

Танцърът в сърцето на всичко
се върти като пясъчна вихрушка пред мен.
Моят наниз от мълния е накъсан.
Моите правила са изречени от мен самия.

Единственият ми враг, моето „аз“, родено отново, също танцува.

Следата ми, съзнанието ми са изпълнени със звезди,
завъртели се в огромното си колело
по пътя към пролетта. Звезди.
Идвам като дъжд с вятъра
и с всичко онова, което расте.
Белият лек ме повдига на дланта му.
Тук, в изгубения Лу-ка-чу-кай, казвам:
Ловът никога не свършва.
Пътят е красота.
Лекът е силен.

Влакът призрак не спира тук вече.
Аз съм ловецът
в очите на преследваните.
Ако повикам, те ще дойдат при мен,
ще излязат от Планината на мрака.

---

[1] Yellowcloud (англ.) — жълт облак. — Б.пр. ↑

[2] Кива — голямо помещение в индианско селище, построено изцяло или частично под земята и използвано главно за религиозни обреди. — Б.пр. ↑

[3] Кристофър (Кит) Карсън (1809 — 1868) — граничар, трапер, разузнавач в крайните западни райони на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Юридически термин: подсъдимият признава вината си, но може да отрича обвиненията в по-нататъшния процес. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.